

VYTAUTAS MISEVIČIUS

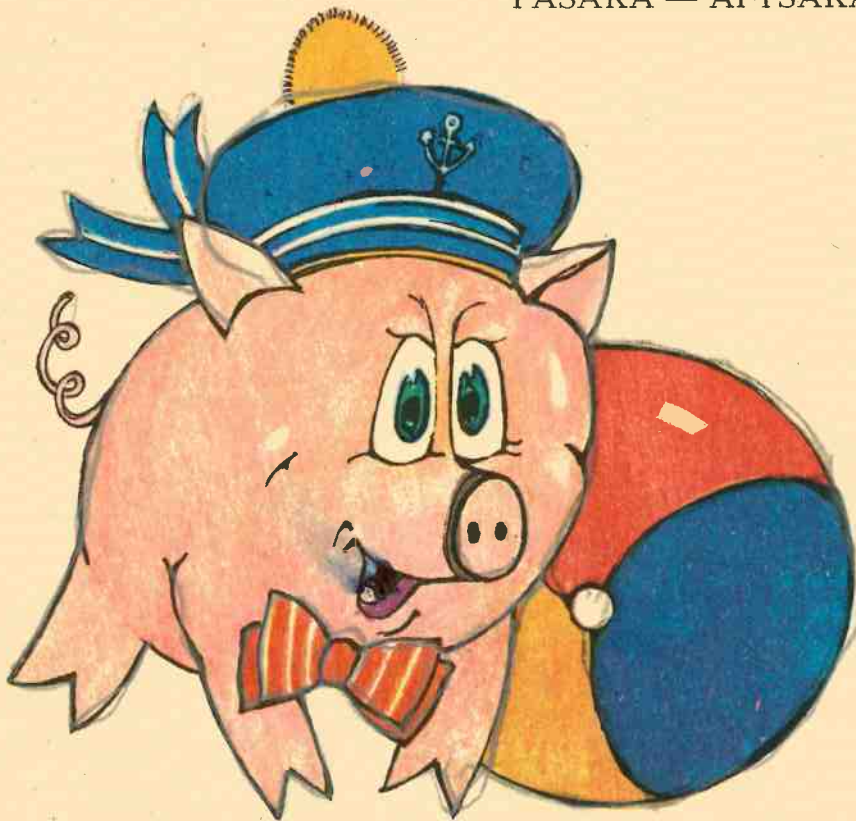
JUODOJO
DŽENTELMENO
GALAS

VYTAUTAS
MISEVIČIUS

JUODOJO DŽENTELMENO GALAS

PASAKA — APYSAKA

VILNIUS 1981

B^{L2}
84-L7
M1304

Iliustravo
POVILAS KUPRYS

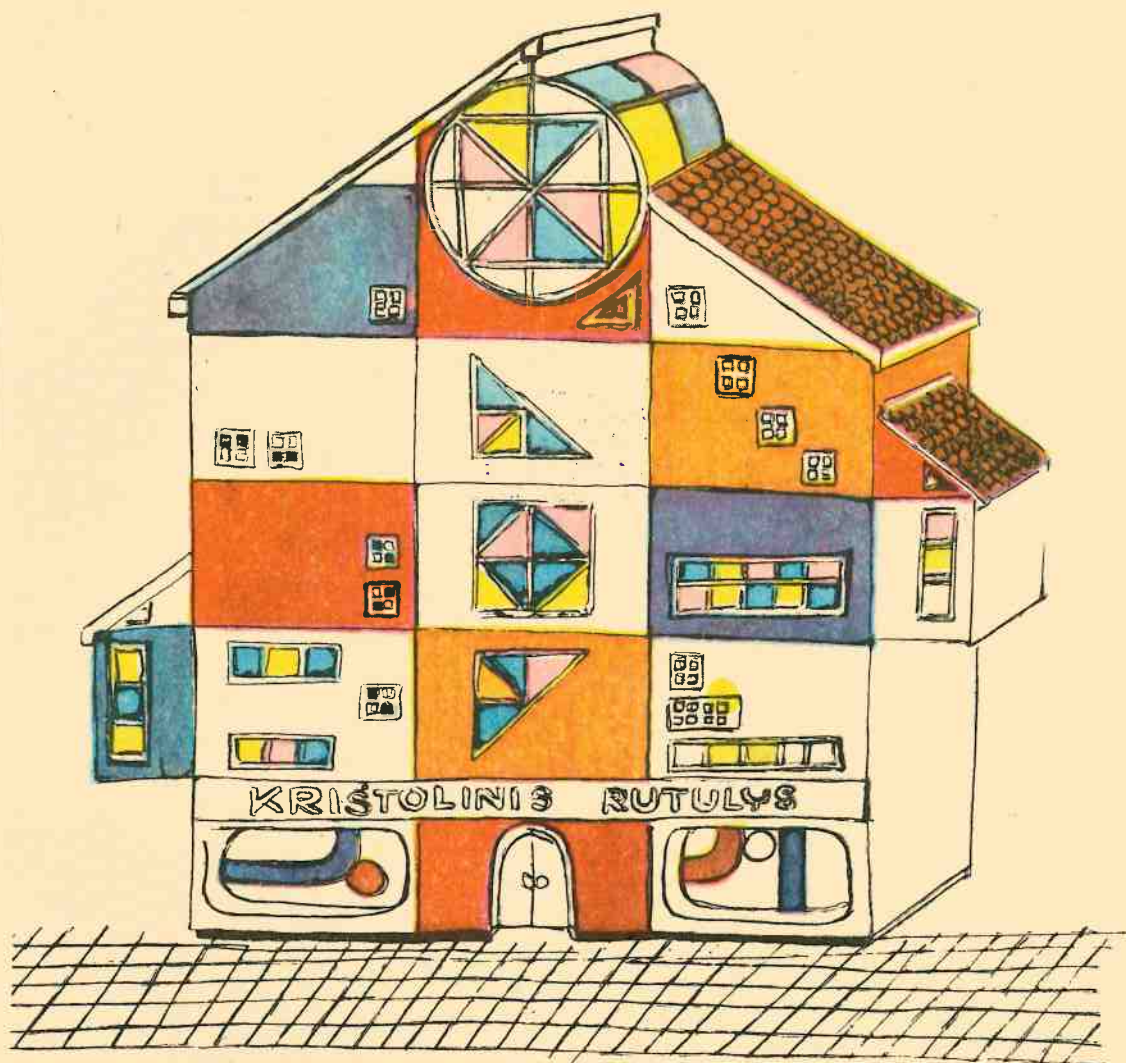
34404

Šiauliai
X Vidurinė mokykla
BIBLIOTEKA

4803010200

M $\frac{70801 - 241}{M852 (10) - 81}$ 149 - 81

© Leidykla „Vaga“, 1981

ČIA — PROLOGAS, KURIAME SUŽINOSITE,
KĄ GALIMA IŠVYSTI ŽAISLŲ PARDUOTUVĖJE
KRIŠTOLINIS RUTULYS

PIRMAS SKYRIUS

TIK NEŽLIUMBK

Šie vaikučių išsvajoti rūmai Vėžių Kakleliuose stovi...

Pati Vėžių Kaklelių gatvė — nelabai prašmatni. Nepalyginsi jos su blizgiu Riešutinio Šokolado skersgatviu. Arba — su Ledinukų prospektu...

Bet Vėžių Kaklelių gatvę mažiuliai labiausiai mėgsta.

Matai, čia įsikūrė pati didžiausia miesto įžymybė — žaislų parduotuvė

KRIŠTOLINIS RUTULYS

Ypatingai gražiai šis užrašas ant krištolinio rutulio atrodo naktį, kai sužimba neoninės šviesos. Kiekviena raidė tada sušvinta kita spalva...

Tačiau miesto gyventojai tą parduotuvę ne KRIŠTOLINIU RUTULIU, o TIK NEŽLIUMBK vadina.

Sako, toks pavadinimas dėl žliumbių atsirado. Yra tokių repečių, kurie vos tiktai pamatę visomis vaivorykštės spalvomis tviskantį krištolinį rutulį, apstulbsta. Išsižioja, išpučia akis kaip zuikiai. Paskui griebia už rankos tėtį arba mamą ir šnopusdami, nė žodžio neištarę, ima tempti juos žaislų parduotuvės vidun...

Ne visuomet tėtis ar mama iš karto supranta, ko jų mažulis nori... Ar dėl kitų priežasčių neskuba... Tada mūsų mielasis vaikutis kad paleidžia gerklę, net visa Vėžių Kaklelių gatvė plyšta.

— Mé-é-é! — Žliumbia, mekena kaip ožiukas.— Nupirk man tą žaisliuką!.. Be-eee, aną, tėti!

O tėtis ar mama, kol nuo riksmo galutinai neapkurto, į parduotuvę skuba... Būgštauja, kad nesprogtų ausų būgneliai. Kaip įmanydami ramina savo brangiausiąjį.

— Tik nežliumbk, vaikuti! Viską nupirksime! Visus pasaulio žaislus! Tik nespiek taip!

Nors lietaus čia niekad nebūna, bet Vėžių Kaklelių gatvės asfaltas visada drėgnas. Gėdydamiesi besijuokiančių praeivių, tėčiai nuo žliumbio skruostų marga nosine šluosto ašarų liūtį...

— Būk geras, kad tave kur laumės nujotų, užsičiaupk! — vos neverkia patys.

Ir kasdien, kiekvieną mielą dieną dienužę čia panašūs teatrai vyksta. Nesiliauja mažiulių bliovimas, srovena per gatvę ašarų upeliai...

Todėl KRIŠTOLINIO RUTULIO žaislų parduotuvei ir prigijo tasai antrasis vardas: TIK NEŽLIUMBK...

ANTRAS SKYRIUS

KEISTI AUKŠTAI

Išmoningi tie žaislų pardavėjai!

Ko tiktai nesumano, kad galėtų geriau pardavinėti savo žaislines prekes!

Štai — prigalvojo jie žaislų parduotuvei TIK NEŽLIUMBK daug aukštų.

Jeigu skaičiuosi nuo apačios į viršų — penketą jų gausi...

O jeigu atvirksčiai: nuo viršaus į apačią perskaičiuosi — vėl penki išeis...

Argi nekeista?

Visuose žaislų parduotuvės aukštuose stovi lentynos žaislams.

O lentynose žaislai visokiausi išdėlioti.

Ir viskas — tiktai vaikams!

Suaugusiems, nuo šešiolikos metų, čia nieko neparduodama...

TREČIAS SKYRIUS

LINKSMOS DURYS

Sakiau — Vėžių Kaklelių gatvė nuo žliumbių ašarų gerokai įmirkusi, net batukus gali prisemti... O vos praveri žaislų parduotuvės TIK NEŽLIUMBK poliruoto stiklo duris, bliksteli į žaislus akimis — ir ašarų kaip nebūta...

Kai pro tas duris su pirkiniais atgal grįžti — tavo lūpos jau pačios iš džiaugsmo šiepiasi: net baisu, kad neplyštų kaip tam kiškučiui!..

Linksmos šitos durys! Džiaugsmo ir laimės minutytę vaikučiai pro jas grįždami patiria: rankutėse tvirtai tvirtai suspausti, prie tuk tuk tuksančių širdelių priglauti nauji žaislai!..

Durys be perstojo varstosi ir varstosi — nuo ryto iki vakaro...

Dar kartą tvirtinu: šaunios tokios durys, geros, kurios ašaras vaikučiams džioviną, pro kurias einant linksmas juokas pasigirsta!

KETVIRTAS SKYRIUS

PAČIOS GERIAUSIOS SLĒPYNĖS

Vėžių Kaklelių gatvėje, prie žaislų parduotuvės, vieną rytą sustojo Gedimino močiutė. Ir išsispitrino į vitriną.

Žvalgosi pro akinių stiklus atidžiai: svarsto, koks žaislas labiausiai anūkui Gediminui patiktų? Matai — rytoj Gedimino gimimo diena.

Vitrinoje dailininkai rūpestingai ir gražiai išdėliojo žaislus pasiūžėjimui.

Čia buvo įvairiaspalvių, auksu dažytų paukščių, kurie galėjo ir giedoti.

VIŠTA, kuri dėjo auksinius kiaušinius.

KETURRANKIS ŽONGLIERIUS.

DRAMBLYS STORULIS, kuris visai nesisielojo dėl savo svorio ir todėl dar ilgiau gyveno negu liesi žmonės.

VILKAI ėriuko kailyje ir kiškių kepurėmis.

KARVĖ, kuri mėgo šokti valsą.

LĒLĒ SIGUTĒ, kuri stovėdama atsimerkia ir guldoma užsimerkia. Be to, moka sušukti: „Mama!“

EŽYS KEŽYS, kuris miega hamake...

NEMATOMAS ŽMOGUS,— dėl to jo vitrinoje ir nematyti...

Teisybė, dar ROBOTO ROBERTO vitrinoje tuo metu Gedimino močiutė nepamatė, nes jis buvo išėjęs pas akių gydytoją — gydytis savo nuolat mirksinčios geltonos akies, kuri vakar nustojo mirksėti dėl to, kad... Bet apie tai vėliau.

O jei kokį žaislą pamiršau čia paminėti — tu man primink! Gali man ir laišką parašyti arba sutikęs papasakoti, ką vitrinoje pražiopsojau...

Kol toji Gedimino močiutė, pasibalnojusi nosį akiniais, renka dovaną anūkui, pažvelkime aukštyn ir ant žaislų parduotuvės pamatysime margą kepurę — tai stogas! Šio spalvoto stiklo stogo — nepamiršk! Labai prašau! Stogo mums prireiks, kai prasidės nepaprasti nuotyčiai ir pasirodys JUODASIS DŽENTELMENAS...

Dabar savo smalsią nosį nuknabink žemyn: po parduotuvės apačia — didžiulis rūsys... Dideliausias! Tenai laisvai galėtum važinėti elektroautomobiliais, motoroleriais, dviračiais, kuriais į parduotuvės lentynas pardavėjai išvežioja prekes.

Rūsio sandėliuose pilna žaislų — visokių visokiausių. Man gaila to rūsio sandėliuose sukimštų žaislų. Čia už tvirtų, geležine skarda apkaustytų durų, jie saugomi it belaisviai... Ašaroju dėl PIEMENĖLIO JONIUKO, ASILIUKO su varpeliu ir STRAZDO GIESMININKO... Jie nemato parduotuvėn atėjusių vaikučių, negirdi jų juoko, guli supakuoti dėžėse...

Rūsyje juodai tamsu. Bet nebijokim: kai spusteli mygtuką, palubėse sužimba skaidrios elektros lempos...

Rūsyje tiek daug ilgų ir rangytų slėpiningų koridorių, labirintų, jog visą dieną su draugais galėtum žaisti slėpynes.

Tačiau besibastant po rūšį, tykotų ir baisūs pavojai: o jei tave neįtyčiomis palaikys žaislu — lėle?.. Ir, nesiklausydami verksmų ir maldavimų, užrakins sandėlyje, kur laikomi RIJŪNAI ŽMOGĖDROS, kur šmėkšteli baugi JUODOJO DŽENTELMENO figūra?..

Tad ar verta landžioti kur nereikia?

PENKTAS SKYRIUS

NESUMAIŠYK

Maži vaikai dažnai sumaišo rankas ir jokiū būdu neatskiria kairės nuo dešinės...

O šitai padaryti labai nesunku! Užtenka atsiminti: kairė ranka yra k a i r ė j e , o dešinė — d e š i n ė j e pusėje...

Žaislų parduotuvės TIK NEŽLIUMBK kairėje yra liftas. Liftu į viršų pasikelia arba žemyn nusileidžia žaislai ir jų pardavėjai. Kitame parduotuvės šone, dešinėje, ringuliuoja sraigtiniai laiptai. Ne visi mėgsta sraigtinius laiptus: jais tapsint apsisuka galva. Ilgai tenka laukti, kol ji grįžta į savo vietą... Dar kitiems galvos ne tik apsisuka, bet ir sutinsta. Girdėjau, kad taip atsitiko ir APELSINUI: jam taip sutino galva, jog žaislai jį palaikė ARBŪZU...

Sraigtiniais laiptais retai kas vaikštinėja. Bet juos tuojau atsimena, kai sugenda liftas, kyla gaisras ar ištinka visokios avarijos.

Žaislų pirkėjams liftas ir sraigtiniai laiptai nerūpi.

Į visus parduotuvės aukštus jie patenka, nevargindami kojų, judančiais laiptais: e s k a l a t o r i a i s ...

Nesumaišyk jų su e k s k a v a t o r i a i s , nes, garbės žodis, nuvirsiu nuo kėdės iš juoko!

ŠEŠTAS SKYRIUS

DIREKTORIUS LIŪLYS PALIŪLYS MIEGA

Penktame aukšte po spalvotu stogu, kairėje pusėje, yra kabinetas. Geltoname odiniame fotelyje ten sėdi TIK NEŽLIUMBK žaislų parduotuvės direktorius.

Vadinasi jisai — LIŪLYS PALIŪLYS.

Dabar naktis, ir kabinetas tuščias. Direktoriaus nėra. Jisai, išklaušęs Pasakų senelio pasaką apie tris apelsinus, saldžiai miega supa-

mojoje lovoje. Todėl, kol neišmiegos, daugiau jo beveik ir neminėsimė...

Kitoje aukšto pusėje, lentynose, stovi MILICININKAS KOSTAS. Kareiviai, muškietininkai, kaubojai su didžiulėmis skrybėlėmis... Burzgiantys tankai, lėktuvai su dviem motorais... Laivai su išpūstomis raudonomis, žaliomis, juodomis burėmis... Kažkuriame laive pasislėpęs Vienkojis — Vienrankis — Vienakis — Viendantis — Vienburnis PI-RATAS GULDENAS...

Viršutinėje lentynoje prie pat lango susimąstęs pypkiuoja SEKLYS ŠNERVĖ, o greta, liežuvį iškišęs, tupi ištikimas jo bičiulis, garsusis šuo PĖDSEKYS MAURAS — tolimos Škotijos karalystės karališkosios aviganių šunijos ainis.

Atsargiai sukrebžda slapūs žingsniai: kažkas sėlina prie nuošaliųjų sraigtnių laiptų.

O direktorius LIŪLYS PALIŪLYS ir toliau miega...

SEPTINTAS SKYRIUS

RAUDONA AKIS UŽMERKTA...

Jei eskalatorium pasikeltum į ketvirtą aukštą, kiek čia išvystum televizorių, radijų... Visi jie — žaisliniai.

Ir telefonų yra, — žalių, baltų, juodų, telegrafų su vielomis ir bevielių!.. Prie jų budi ilgšis TELEGRAFISTAS LAURAS ir mažylis RADISTAS MARTYNAS.

GARVEŽIO MAŠINISTAS šypsosi, pirštu moja, kad ateitum pažais-ti traukinuku. Gaisrininkai žvilgina varinius šalmus...

Traktoriai, motociklai, kombainai, „Volgos“, greitosios pagalbos mašinos su raudonais kryžiais ant šonų... Visų jų elektriniai žibintai iš tolo šviečia.

Ketvirtame aukšte ties sankryža stovi šviesoforas. Jis turi tris akis: žalią, geltoną, raudoną. Ir mirksi.

Bet dabar naktis. Šviesoforas išjungtas. Jo raudona akis irgi už-merkta. Ir pro jį prasmunka juodas šešėlis...

MUŠAMIEJI! ARGI JIE SKAUDŪS?

Jeigu turi laiko — atskaičiuok du kairės rankos pirštus nuo viršaus...

Pamatysi: vidurinis bus trečias!

Atskaityk du pirštus nuo apačios — vidurinytis vėl bus... trečias...

Toksai nesusipratimas ir su mūsų žaislų parduotuvės trečiuoju aukštu: skaičiuok nuo viršaus, skaičiuok nuo apačios — vis vien viduryje įsiterpęs... trečias!

Čia yra visokiausių žaidimų skyrius ir galima žaisti spyruoklinį futbolą arba bilijardą, pyškinti į taikinį iš orinio šautuvo.

Čia sutiksi išsidažiusius indėnus su tomahaukais rankose, BATUOTĄ KATINĄ, MILŽINĄ su septynmylėmis pušnimis... Ir guvųjį batsiuvio GIZELĮ SPIRGA, belaukiantį, kada Katinui ir Milžinui nuplyš puspadžiai.

Linksmi groja DU GAIDELIAI. Jiems pritaria Bremeno miesto muzikantai. Jeigu moki — ir pats čirpinti gali smuikeliu, pūsti trimitą, kol žandai plyš... Kaip pašėlęs pliek mušamaisiais instrumentais!

Nebijok!

Mušamieji instrumentai — tai ne diržas, rykštės ar kiti lupamieji nemalonausiai tėtės rankoje...

Tai muzikiniai instrumentai: būgnai, metalofonai, specialios varinės lėkštės...

Sporto skyriuje sutiksimė Sportininką Sunkiasvorį, Čempioną Pagyrūną, Dviratininką, Parašiutininką, Fechtuotoją bei kitokias sportines įžymybes...

Jie dažniausiai muzikos instrumentais groti nemoka, bet už tai gerai žaidžia

futbolą, krepšinį ir kitokius sportus...

Tik vieno žaislo čia už jokių pinigų neišvysi: jisai slapstosi... Ant galvos užsimaukšlinęs didžiuliais, nulėpusiais kraštais juodą skrybėlę, kad nesimatytų piktai žibančių akių...

Labai jam praverčia juodoji skrybėlė naktį...

DEVINTAS SKYRIUS

PER NEATIDUMĄ

Ak, kad žinotum...

Ausys mano raudonos — man gėda... Dėl savo neapdairaus žioplumo... Antrasis aukštas į šią knygą pateko per autoriaus neatidumą!

Jis nereikalingas. Jo galėjo ir visai nebūti...

Žaislai puikiausiai į kitus aukštus sutilpo.

Bet aš ne karštakošis — gerai pagalvojęs, nutariau: tegul sau lieka! Negi dėl vieno nereikalingo aukšto sugriausi kitus — reikalingus... Be to, jį galima puikiai panaudoti: įrengti „Medaus“ parduotuvę ir „Pasakos“ cukrainę.

Juk cukrainėj kepami tortai. O tortai — tai skanumynai!

Girdėjau, Mama Nykštukė vakar klausė Nykštuko Linksmučio:

— Šiandien tavo gimimo diena, mažiuk! Penkeri metai tau, sūneli. Ar nori torto su penkiomis žvakutėmis?

— Noriu,— atsakė Linksmutis.— Bet gal geriau būtų, kad gaučiau penkis tortus su viena žvakute...

Gudruolis!? Hm... Pabandyk užpūsti kad ir vieną žvakutę, suvalgęs penkis tortus, tokius gardžius, kokie „Pasakos“ cukrainėj kepami!

Juodajam šešėliui bepigu praslinkti pro šitą aukštą,— cukrainė šiuo metu tuščia, kas jį pamatys!..

TRINKT DRINKT, DRINKT TRINKT

Pirmame aukšte pačios aplink save sukasi žvilgios stiklinės TIK NEŽLIUMBK žaislų parduotuvės durys. Trinkt drinkt! Drinkt trinkt! Jos seniai beteptos.

Visą dieną durys sukasi, iki vakaro. Kol pavargsta pirkėjai, nuo kojų nusivaro pardavėjai, pradeda žiovauti lėlės vitrinoje, išblėsta KLOUNO šypsnyš...

Iš pirmo aukšto eskalatorium (tik ne ekskavatorium!) gali pasikelti viršun ir nusileisti atgal. Spoksoti į žaislus ir mašinas visuose aukštuose kiek širdis geidžia, kol mamai nepabosta... Gali pamatyti ant galvos užsimaukšlinusį margą bumbulinę kepurę PAJACĄ PJERĄ. Jisai, užuot linksmai juokėsis, taip verkšlena (nuo jo pabėgo gražioji KOLOMBINA), taip zyzia, jog baugu, kad nuo to sriūbavimo praeiviams neplyštų galvos kaip oro pripūsti balionėliai...

Gali pasišaipyti iš pamaivos BEŽDŽIONĖS RINGĖS, kuri nenus-toja kraipytis prieš veidrodį besimatuodama kepuraitę...

Anapus žvilgių stiklinių parduotuvės durų, po didžiule palme, apsilvilkęs raudonu fraku su auksinėmis sagomis, ant galvos užsidėjęs žalią šilkinį cilindrą, stovi LOKYS LEPEČKORIUS. Iš aksominės jo liemenės kišenaitės kyšo laikrodžio grandinė, pakaklėje — violetinis kaklaraištis, prie mėlynų lakuotų aukštaulių batų kybo didžiuliai variniai pentinai.

Lokys Lepečkorius sutinka ir išlydi svečius kraipydamas į šalis mažytes, rudas akis, ištisai pražiojęs šypsenai nasrus. Jisai visą laiką kilnoja nuo galvos žalią šilkinį cilindrą lyg tardamas:

— Sveiki gyvi, malonučiai!.. Viso gero, brangučiai!

Lokio Lepečkoriaus, nors jis ir taip gražiai išsidabinęs, nemėgsta TIK NEŽLIUMBK parduotuvės žaislai... Nes tasai Lokys — pataikūnas ir per daug visiems lankstosi...

Netgi prieš murziną, nevalyvą PARŠĄ KVYKĄ savo žaliąjį cilindrą Lepečkorius nukelia, žemai jam nusilenkia:

— Sveikas gyvas, malonuti!

Tuo tarpu Paršas Kvykas, garsiai čiaumodamas kramtutę, net uode-

gėle neviksteli,— prakriuksi pro šalį nepasisveikinęs... Neplautomis kojomis, priskretusiomis ausimis...

Paršas mano, kad praustis nesveika: nuo vandens burna dylanti!

O dabar, kaip sakėme, naktis...

Sutemo, užgeso daugelis šviesų žaislų parduotuvėje TIK NEŽLIUMBK... Sustabdytas nakčiai liftas...

Baigėsi darbo diena, visi pardavėjai ir pirkėjai išėjo namo...

Išjungė direktorius ir Lokį Lepečkorių, ir sustingo tasai, nukėlęs cilindrą, nustojo kinkavęs galva, liovėsi palaižūnavęs...

Užrakino išeidamas LIŪLYS PALIŪLYS ir žvilgančias stiklines duris. Visi paliko žliumbių karalystę iki sekančio ryto.

Žaislų parduotuvės saugoti atėjo barzdotas sargas KNARLYS KNARKLYS. Jisai patogiai atsisėdo šalia durų, pasistatė kailinių apykaklę, abiem rankom suspaudė dvivamzdį medžioklinį šautuvą ir, stropiausiai užsimerkęs, iš karto užknarkė. Todėl pražiopsojo ant pirštų galų į rūšį sėlinantį šešėlį su durklu rankoje...

Knarkdamas nepajuto, nė kaip ėmė kukuoti dvyliktą laikrodžio GEGUTĖ. Nematė, kaip sukilo žaislai, kaip čia pat, vitrinoje, po kiek laiko pakirdęs iš miego, EŽYS KEŽYS pasitrynė mieguistas akis, nusižiovavo, susišukavo ir išsiritu iš hamako...

Nepasiekė jo ausų švelni švelni dainelė:

*Kai vaikai kietai sumiega,
Kai žaislai vieni palieka...*

Dainavo ką tik akis atmerkusi šviesiaplaukė Lėlė Sigutė, ta pati, kuri dieną pasakydavo tik vieną žodį — MAMA...

Staiga Ežiui Kežiui visi kaip vienas pasišiaušė dygliai! Nusigandę
jisai susirietė į dygų apvalų kamuolėlį...

Nutilo ir Lėlės Sigutės skambi dainelė.

Kas gi taip išgąsdino Ežį Kežį?

Kodėl nutraukė savo dainelę Lėlė Sigutė?

Kokie nepaprasti nuotykių prasidėjo šią naktį žaislų paruošuvėje
TIK NEŽLIUMBK?

TSS! BŪKITE ATIDŪS IR AUSYLI!
ČIA PRASIDEDA ĮDOMI ISTORIJA, KU-
RIOJE KARTU SU JOS VEIKĖJAIŠ KELIAU-
SITE PO KEISTUS ŽAISLŲ PARDUOTUVĖS
„TIK NEŽLIUMBK“ AUKŠTUS, SLAPSTYSI-
TĖS SLĖPYNĖSE, SUŽINOSITE, KAIP GA-
LIMA SUGARBANOTI EŽĮ, KODĖL BEŽ-
DŽIONĖ RINGĖ VIRTO LIŪTU, IR — KAS
SVARBIAUSIA — KOKS GI GALAS IŠTIKO
JUODAJĮ DŽENTELMENĄ...

Šiaulių
X Vidurinė mokykla
BIBLIOTEKA

PIRMAS SKYRIUS

ŽAIBO TELEGRAMA

*Kai vaikai kietai sumiega
Kai žaislai vieni palieka..*

Abi laikrodžio rodyklės akimirkai sustingo lygiai ties vidurnakčiu. Gegutė striktelėjo laukan, užvertė gurklį aukštyn, ir tuojau pasigirdo:

— Ku-kū! Ku-kū!! Ku-kū!!!

Kūktelėjo Gegutė lygiai dvylika sykių. Ir, užtrenkusi dureles, vėl pasislėpė.

Kai parduotuvėje TIK NEŽLIUMBK dvyliktą kartą nuaidėjo Gegutės balsas, žaislai jau buvo pakirdę...

Visi rikiavosi į eilę, laukdami MECHANIKO.

Raudonu kobinezonu apsivilkęs, žvalus Mechanikas nedelsė. Vieniems žaislams kaip sidabras žvilgančiu rakteliu užsuko spyruokles ir tepalu patepė sąnarius. O kitiems, kurie judėjo elektros varomi, baterijas prijungė.

Garsiai sušukę:

— Ačiū, Mechanike! — žaislai ėmė žaisti.

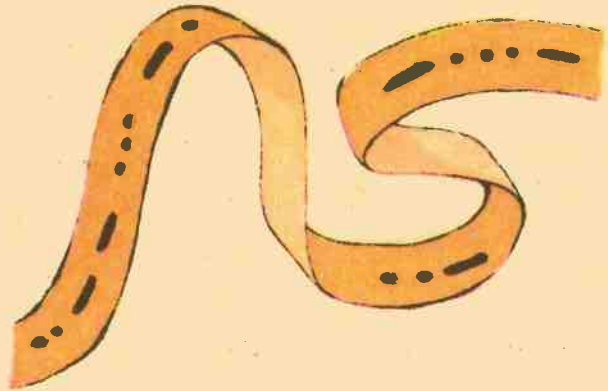
Vieni bėgiojo, kiti ėjo ratelio.

Po kojomis visiems maišėsi, stumdėsi KIAULĖ MAULĖ. Jos žaislai vengė, nes Kiaulė Maulė visur šniukštinėjo, lapsėjo ausimis, visur kišo savo šnipą. O ką nors sužinojus — slapta iškriuksėdavo... Paklauskite, kam? Bet kas slapta, tai slapta!

Žirafa, stovėdama pirmame aukšte, tuoj po dvyliktos ištiesė savo ilgą kaklą, ištempė iki trečiojo. Čia jos laukė žirafiški pusryčiai. Niekas nesistebėjo, kad Žirafa pusryčius pradėjo vidurnaktį: jinai, kad skrandyje pusryčiai atsidurtų aštuntą ryto, visada turi pradėti būti dvyliktą valandą nakties. Ėdė Žirafa labai greitai, baugindamasi, kad iki pietų nebaigs vakarienės...

Ką tik išsiropštęs iš hamako, vitrinoje pupsėjo Ežys Kežys. Jisai keti-

no nutapsenti pas brolvaiķī
SPYGLIŪ. Ežys Kežys norėjo
suprotinti savo jauną brolvaiķī:
Spyglius prasimanė, kad pasišiaušę
spygliai nemadingi ir ruošėsi kirpyk-
loje juos sugarbanoti.

— Tai bent brolvaiķis! Jo galvelėje proto tiek, kiek pas devynis kvailius telpa, pup pup,— niurnėjo Ežys Kežys.— Vėjai švilpia jo tuščioje galvoje...

Kvaišelis nesupranta, kad pasaulyje nėra ir nebus išrasta būdo, kaip sugarbanoti ežių spyglius!

Staiga Kežys nustojo pupsėti: uždainavo Lėlė Sigutė...

Bet (atsimeni!) Sigutė nespėjo dainelės baigti... Nelauktai per radijo garsiakalbį pasigirdo susijaudinęs Radisto Martyno balsas.

— Dėmesio! Pačio didžiausio dėmesio! — pranešinėjo radistas.— Pasiruoškite išklaudyti žaibo telegramą!

Sigutė suriko: „Mama!“ — ir užmerkė akis.

O Ežiui Kežiui visi kaip vienas pasišiaušė dygliai, ir jis susitraukė į apvalų dygų kamuoliuką.

Žaislai užgniauzė kvapą, įtempė ausis: pradėjo stuksėti telegrafas.

Ant siauros juostos pasirodė brūkšneliai, taškėliai. Va tokie:

Ž A I B O T E L E G R A M A
A G R O B T A S M E Š K I U K A S

Telegrafistas Lauras tuos ženklus iššifravo ir gavo visiems suprantamas raides ir žodžius:

ŽAIBO TELEGRAMA! PATI ŽAIBIŠKIAUSIA TELEGRAMA!

DĖMESIO!!!

PAGROBTAS MEŠKIUKAS GO!!!

GO PAGROBĖ NEŽINOMI NUSIKALTĖLIAI.

VISI, VISI, VISI!!!
PADĖKITE, PADĖKITE!
PADĖKITE MILICININKUI KOSTUI, SEKLIUI ŠNERVEI,
ŠUNIUI PĖDSEKIUI MAURUI IEŠKOTI MEŠKIUKO GO!!!
GAUDYKITE NUSIKALTĖLIUS!
BŪKITE ATIDŪS! BŪKITE BUDRŪS!

Priėmęs žaibo telegramą telegrafistas padėjo pieštuką, nusišluostė prakaitą nuo kaktos. Jo ranka truputį virpėjo...

Todėl virpėjo, kad Telegrafistą Laurą graužė slaptas rūpestis, išmetinėjo sąžinė: jis, gal ir nenorom, bet padėjo nusikaltėliams pagrobti Meškiuką Go...

ANTRAS SKYRIUS

SIAUBI NAUJIENA

Keletą minučių prieš tai, kai buvo paskelbta žaibo telegrama, trečia-me žaislų parduotuvės aukšte sučirškė telefonas.

Saldžiai žiovaudamas Telegrafistas Lauras žvilgterėjo į gegutinį laikrodį.

Buvo lygiai trylika minučių nakties.

Telefonas tebečirškė.

Lauras neskubėdamas nukėlė ragelį.

— Alio!— suniurnėjo.

— Centrinė!— suspiegė balsas telefono ragelyje.

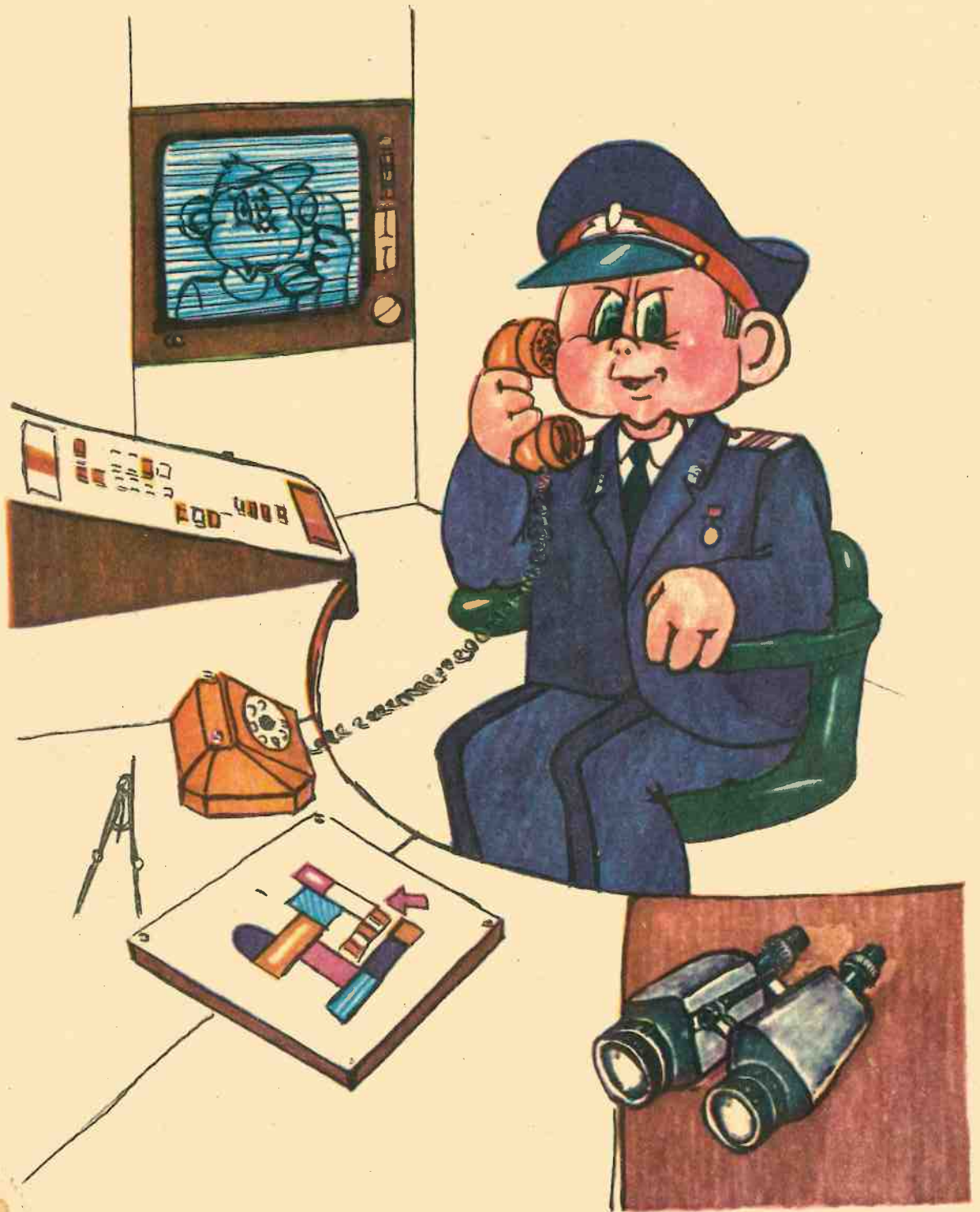
— Taip, centrinė! Klausau...

— Či či či! Jisai klauso!— spiglus balsas pasidarė aštresnis už skustuvo ašmenis.— Tu, či či či, nesiklausyk, o tučtuojau, pačiu greičiausiu greičiu, sujunk mane, či či či, su Milicininku Kostu!

— O kam tau jo prireikė?— nusistebėjo Lauras, iš karto atpažinęs spiglų Beždžionės Ringės balsą.

— Kas tau, či či či, darbo, mulki! — kitame laido gale klykė Ringė.— Daryk ką liepiu!!!

Beždžionė buvo blogai išauklėta ir baisi ginčininkė. Pavyzdžiui, su

bet kuo buvo pasiruošusi susiginčyti, kad ne žmonės kilę iš beždžionių, o beždžionės — iš žmonių. „Gerai atsimenu — mane žmogus fabrikė padarė!“ — šaukdavo ji, akis išplėtusi.

O štai ir Laurą negražiai — mulkiu pavadino.

— Tu pati mul-mul-mulkė! — išizeidė Lauras. — Nors kartą išmok mandagumo!

Kai jisai susijaudindavo ar supykdamo, pradėdavo truputį mi-mi-mikčioti... Bet mikčiodavo tik tada, kai kalbėdavo. Ir tarnybinių pareigų su asmeniniais jausmais nemaišydavo. Todėl nedeldamas įjungė telefoninių komutatorių.

TRR-trr-TRR! — kitame aukšte subirbė telefonas, kur gyveno milicininkas.

Milicininkas Kostas bematant nukėlė ragelį.

— Alio! Sveikas tamsta! — kaukštelėjo batų kulnais. — Prie telefono Milicininkas Kostas.

— O čia — aš, či či či! — suspiegė Beždžionė Ringė. — Klausyk! Klausyk! Klausyk!

— Neklyk! Ko nori? Sakyk greičiau! — kaip nuplikytas Ringės balso, griebėsi už ausies Milicininkas Kostas.

Verčiau būtų nesakęs „greičiau“...

Beždžionė ėmė tratėti... Tūkstantį žodžių per minutę!

Reikalas, matyt, buvo labai svarbus, nes Milicininkas Kostas klausydamas vis labiau blyško.

— Ką tu sakai!? Sveikas tamsta! — sušuko. — Kur? Kaip!? Kada!!?

Ir jam iš rankos vos neiškrito telefono ragelis. Tačiau Kostas kaip mat atsitokėjo, stvėrė švilpuką ir galvotrūkčiais išoko į milicijos mašiną su sirena.

— Tuoju pat, sveikas tamsta, reikia surasti šunį Pėdsekį Maurą! Ir Seklį Šnervę! Taip, Šnervę! — pakartojo pats sau. — Kad ir kur būtų, kad ir kažin ką veiktų!

Seklys Šnervė tuo metu nieko neveikė, tik iš sunkios porcelianinės pypkės kratė lauk tabako pelenus. Iškratęs lenkėsi tabokinės ir krūptelėjo — prie pat lango šaižiai sukaukė milicijos mašinos sirena.

Birbindamas švilpuką, Milicininkas Kostas įlėkė vidun taip staigiai, jog iš seklio rankų leptelėjo žemėn sekliška pypkė.

— Fiū fiū fiū! — tik šviptelėjo Šnervė pro lūpą.

Paskui, atgavęs šaltą kraują, pakėlė pypkę nuo grindų ir paklausė:

— Ko taip leki, Kostai, kaip galvą nūtrūkęs? Kas nutiko, gerbiama-sis?

Ir nužvelgė kartu su Milicininku Kostu įkurnėjusį šunį Pėdsekį Maurą. Tasai leketavo pravėręs nasrus, iškišęs liežuvį.

— Am am! Bėda!— sulojo Mauras, atgavęs kvapą.

— Sveiks tamsta! Bėda! — patvirtino kaukštelėjęs kulnais Milicininkas Kostas.— Prieš šimtą dvidešimt sekundžių Beždžionė Ringė telefonu pranešė...

— A, Ringė...— abejingai supapsėjo sunkią porcelianinę pypkę seklys.

— Am am! Bet tu klausyk — ką! Ką pasakė Ringė!— jaudinosi Mauras.

Ir Milicininkas Kostas smulkiai smulkutėliausiai išklojo Sekliui Šnervėi, ką iš Ringės išgirdo.

Žinia buvo tokia sukrečianti, kad jos beklausant suskilo geltoni Šnervės akinių stiklai. Apie pypkę nekalbėsiu — ji vėl lepsi ant grindų ir degina kilime skylę...

— Fiū fiū fiū!— šviptelėjo Seklys Šnervė pro lūpą.— Tikras kriminalas.

Kostas ėmė nervingai žvilginti į rankovę milicininkišką švilpuką.

— Dabar manęs vyresnybė nebegirs... Nebegausiu kitos uniformos ir naujo švilpuko...— pasiguodė.

Jo palūpis atsikišo ir suvirpėjo nuo vos vos sulaikomų ašarų...

Šniukštelėjęs ir užuodęs kilimo svilėsius, Seklys Šnervė puolė prie nukritusios pypkės. Supapsėjo ją ir, švystelėjęs gerai minčiai, griebėsi telefono.

— Laurai! Laurai! Ar girdi mane!?

— Girdžiu, Sekly Šnervė!— atsiliepė Lauras.

— Pasakyk Radistui Martynui, kad bus žaibo telegrama!

— Klausau!

Sukaukšėjo telegrafas su visais brūkšneliais ir daugeliu taškelių... Parduotuvėje greitai sugriaudėjo (atsimeni!?) radijo garsiakalbis.

Radiju pasklido baugi žinia, kuri taip išgąsdino Ežį Kežį ir nutraukė Lėlės Sigutės dainelę...

Tiktai vienas Nykštukas Linksmutis, baigdamas valgyti košę su razinomis, ramiausiai aplaižė šaukštą ir tarė savo murkiančiam KATINUI PELIUI:

— Ką ten radijas plepa? A?! Pasaka?.. Jau prasidėjo pasaka!?

Katinas Pelius save laikė gražuoliu — turėjo švelnų baltą kailių. Tik va — uodegos galas juodas kaip rašalo dėmė... Bet jį galima pariesti!

— Murr,— tingiai atsiliepė Katinas Pelius.— Pasaka?! Ar apie peles? Ak, kodėl mūsų parduotuvėje nėra pelių?..

Bet pamatęs netoliese kartu su Milicininku Kostu prie mašinos bėgantį šunį Pėdsekį Maurą, jisai bematant pamiršo peles ir dėl viso ko mikliai liuoktelėjo ant viršutinės lentynos. Pelius bijojo Pėdsekio Mauro. Katino sąžinę graužė daug slaptų smalyžiavimo nuodėmių... Jis net uodega akis užsidengė, kad jose neatsispindėtų ką tik vogčia suėstos pieniškos dešrelės...

Šį kartą Pelius be reikalo baiminosi — Pėdsekys Mauras netgi nepažvelgė į jį. Pastatęs ausis, jis laukė Milicininko Kosto komandos.

O tasai nedelsė:

— Visi į operatyvinę mašiną! Vykstam įvykio vieton...

Sėsdamas į mašiną, Seklys Šnervė supapsėjo pypkę, Mauras narsiai sulojo, o Milicininkas Kostas patapšnojo sau per kišenę, kurioje buvo greitašaudis pistoletas...

Sukaukė mašinos sirena, kad visi trauktųsi į šonus, skubiai užleistų milicijai kelią...

Greičiau už vėją jie laiptų turėklais prašvilpė pro visus aukštus ir, palikę mašiną prie durų, įėjo į rūšį...

Rūsyje, už geležimi apkaltų žaislų sandėlio durų, kartoninė Meškiuko Go dėžė pūpsojo tuščia. Ant grindų mėtėsi spyna, durys išlaužtos... Meškiuko Go — nė kvapo!

Milicijai iš paskos atskubėję žaislai šnabždėjosi savo tarpe. Nuošalyje raudėjo Pajacas Pjeras, tarp kojų kvykdamas landžiojo Paršas Kvykas...

Beždžionė Ringė, išvydusi Milicininką Kostą, šoko bėgti prie jo ir jau pusiaukelėje ėmė spiegti:

— Či či či! Štai ir jūs! — Viena ranka ji įnirtingai mosavo, kita krapštėsi pakaušį. — Či či či! Aš atėjau! Aš pamačiau! Kad čionai durys — či či či — išlaužtos! Meškiuko Go nėra! Aš labai nusigandau! Išgėriau valerijono lašų...

— Mmm,— teatsakė Ringei Seklys Šnervė, žvalgydamasis po įvykio vietą.— Mmm...

Prisikimšęs pypkę tabako, jis pradėjo tyliai, bet įtemptai mąstyti. Pa-

skui ryžtingai iš liemenės kišenės išsitraukė didelį padidinamąjį stiklą: ėmė ieškoti nusikaltimo pėdsakų...

— Ką, sveikas tamsta, Pėdseky Maurai, manai? — paklausė Kostas.

— Ką aš, am am, galvoju? — Mauras uodegą surietė kaip klaustuką. — Gal...

Per pusę žodžio, nei į tvorą, nei į mieta, Pėdsekį pertraukė Beždžionė Ringė.

— Či či či! — sučiksėjo. — Baisu net pagalvoti, kad reikia galvoti! Todėl aš niekad os ir negalvoju!..

Mauras iššiepė dantis.

— Žinom, žinom! — tarė jis. — Būtų didelė staigmena, Ringe, jeigu tu pradėtum galvoti...

Milicininkas Kostas, neapsikęsdamas tuščio plepėjimo, subirbė švilpuku:

— Pašaliniai tegu pasitraukia iš įvykio vietos per dvidešimt penkis žingsnius... O tu, Pėdseky Maurai, nedelsk! Uostyk nusikaltėlio pėdas!

Žaislai, kaip buvo liepta, atskaičiavo nurodytą nuotolį.

Visų jų dėmesys buvo nukreiptas į Pėdsekį Maurą. Šuo ėmė uostyti, ieškoti nusikaltėlio pėdsakų ant rūsio grindų.

Suraukė snukį ir nusičiaudėjo vieną kartą...

Nusičiaudėjo antrą kartą...

Trečią kartą čiktelėjo itin stipriai, net dulkės pakilo nuo grindų...

— Rrrr! — suurzgė jis. — Negaliu dirbti, kai tokios sąlygos.

Ir iš padilbų pažvelgė į Seklį Šnervę...

Seklys Šnervė dėl tokio nelaukto bičiulio žvilgsnio labai nustebė ir susijaudinęs greitai ėmė papsėti pypkę.

— Kas nutiko, sveikas tamsta? — paklausė Mauro Milicininkas Kostas. — Kodėl neuostai pėdsakų?

Mauras piktai pasibruko uodegą.

— Am am! Todėl, kad gerbiamas kolega Šnervė,— vikstelėjo uodegos galiuką, rodydamas į jį,— pažeidė sekimo taisykles...

— Aš!? — išpūtė dūmus į palubę nustebęs Seklys Šnervė.— Aš!?

— Tu! — urzgė Mauras.— Tu! Kimšdamas pypkę, pribarstei ant grindų smulkių tabako trupinių... O tabakas panaikina pėdsakus, atbukina šunų pėdsekių nosis... Nebegalime užuosti nusikaltėlių...

Tai išgirdus, suklykė Beždžionė Ringė:

— Či či či! Pėdsekys Mauras neteko uoslės! Jis nebeuosto!

Susijaudinusi Ringė nusitvėrė sau už ausų ir pasileido verstis per galvą.

Dramblys Storulis, žiūrėdamas į ją, sumurmėjo:

— Cho cho! Greičiau iš asilo padarysi arklį, negu beždžionė ramiai pastovės!

O Seklys Šnervė, išgirdęs tokį Mauro kaltinimą, susigėdo ir stipriai paraudo. Net iš dantų jam pypkė vėl išsprūdo.

— Fjū fjū! — švilptelėjo susidrovėjęs.— Kaip aš nepagalvojau!!! Dešimt metų rengiuosi nustoti dūminęs pypkę... Valios neužtenka...

Priėjęs prie Mauro, Šnervė mandagiai paspaudė jam leteną.

— Atleisk, gerbiamasis bendradarbi! — atsiprašė.

Gražiai tėveliai išauklėjo Seklį Šnervę, vyrą drąsų: savo klaidas jis viešai pripažindavo. O tai, mano mielas, nelengva! Žilabarzdžiai mokslininkai, ilgai ilgai tyrinėję, nustatė, kad bet kuria pasaulio kalba sunkiausia ištarti: „A š b l o g a i p a s i e l g i a u ! A š k l y s t u ...“

Atsileidęs Mauras Šnervei draugiškai linktelėjo...

O Milicininkas Kostas nerimavo.

— Ką toliau darysim, sveiks tamsta? — sudirgęs sukiojo tarp pirštų švilpuką.

Beždžionė aplink jį šokinėjo ir kartojo:

— Ką darysim, či či či, tą ir padarysim!

Seklys Šnervė įrėmė pypkės kandiklį į kaktą, įtempė visus smegenis galvoje.

— Reikia apklausti liudininkus! — tarė galop.

— Taip, taip! Liudininkus! — pritarė Pėdsekys Mauras.

Subirbė Milicininko Kosto švilpukas.

— Dėmesio! Didžiausio dėmesio! Gerbiami bičiuliai! Kas, sveiks

tamsta, žino ką nors apie pagrobėjus, ko mes nežinom?

Be žodžių trypčiojo žaislai. Ką jie galėjo pasakyti — grobikai pasistengė savo juodą darbą atlikti be liudininkų...

Nejaukią tylą sutrikdė Paršo Kvyko žvygimas: kvi kvyyy kvy!!!

— Atleisk, aš netyčia,— tuojau pat sugriaudėjo Dramblys Storulis.

Jisai iškaito kaip mergelė ir nuolankiai atsiprašinėjo:

— Oi, per savo nerangumą primygau Paršui Kvykui uodegėlę...

Visų akys nukrypo į žviegiantį Kvyką. Nustebo žaislai išvydę, kad po murzina pažasčia Kvykas laiko geltonai žalią lietsargį...

— Neregėtas vaizdas! Paršas su lietsargiu! — nusikvatojo Vienakojis Piratas.

Paršas Kvykas, išgirdęs Vienakojų Pirato žodžius, krūptelėjo. O pastebėjęs, kad jį itin atidžiai stebi Milicininkas Kostas, bandė iš rūsio skersas išsinešdinti...

Bet Milicininkas Kostas nelaukė, kol Kvykas dings...

— Kur tu? — tuojau subirbė švilpuku.— Palauk!

Kvykas nenoromis sustojo. Nunėrė akis žemyn.

— Matai, kad skubu! Išsikriuksinu...

Jo uodegos galiukas tirtėjo.

— O kur kriuksini, klausiu tavęs?!

Paršas pro trumpą apatinę lūpą nenoriai iškviksėjo:

— Netoli... Ant stogo...

Ir prikando liežuvi: ar ne per daug prasitarė?..

— Ant stogo! Ko ten prireikė?— nusistebėjo Seklys Šnervė.

Visi nekantriai laukė: ką Kvykas atsakys...

Tasai aiškiai sumišo.

— Einu... Einu ant stogo... Gėlių palaistyti!..

Pėdsekys Mauras budriai pastatė ausis, uoslingai pakėlė nosį aukšty.

— Ant stogo? Laistyti gėlių?! — šniukštelėjo.— Betgi — am am — užuodžiu lietaus lašus! Dabar tenai lyja!

Paršas Kvykas sumirksėjo išblukusiomis blakstienomis.

— Tai... nesvarbu,— atrėžė padrasėjęs.— Aš lietsargį turiu!..

Rūsio skliautus sudrebino griausmingas žaislų juokas... Nusikikeno net ašaringasis Pajacas Pjeras.

— Mama! — leipo iš juoko Lėlė Sigutė.— Paršas turi lietsargį!! Paršas per lietų eis laistyti gėlių!!! Paršas pamėgo gėles! — Ir, atgavusi

kvapą, Sigutė pasmalsavo:— O iš kur, Kvykai, tą nuostabų lietsargį gavai?

Paršas piktai sumirksėjo savo mažytėmis akytėmis, bet nieko neatsakė.

— Iš tikrųjų, Kvykai! A?— klausinėjo Milicininkas Kostas, žiūrėdamas į geltonai žalią lietsargį po Kvyko pažasčia.

Matydamas, kad lengvai negalės išsisukti, iširdęs Paršas Kvykas net pritūpė.

— Atstokite!— kvyktelejo iš visos gerklės.— Tai mano motinos Kiaulės Maulės lietsargis! Ko prie manęs prilipote kaip varnalėšos prie uodegos!

Lyg negirdėdamas Paršo Kvyko riksmo, Seklys Šnervė žengė žingsnį geltonai žalio lietsargio link.

— Fiū! Po šimts kalakutų!— atsisuko jis į Pėdsekį Maurą.— Tas geltonai žalias daiktas priklauso Maulei?!

Pūstelėjęs dūmų kamuolį į rūsio palubę, Seklys Šnervė ištiesė ranką:

— Na, parodyk man tą grožybę!

Paršas Kvykas nelauktai vikstelėjo šonan ir nurūko tolyn...

— Stok! Stok! Įstatymo vardu, stok!— šūktelėjo Milicininkas Kostas.

Jis norėjo užtverti kelią Kvykui ir sugriebti jį už uodegos, bet tasai vikriai šmukstelėjo pro itūžusio Kosto tarpukojį...

— Laikykite jį! — subirbino švilpuku uždūkęs dėl tokio įžūlumo Milicininkas Kostas.

Prasidėjo karštos Kvyko gaudynės...

Šauniais juse pasirodė Pėdsekys Mauras... Lodamas pasileido vartis Kvyką, kuris sraigtiniais laiptais jau rangėsi aukštyn.

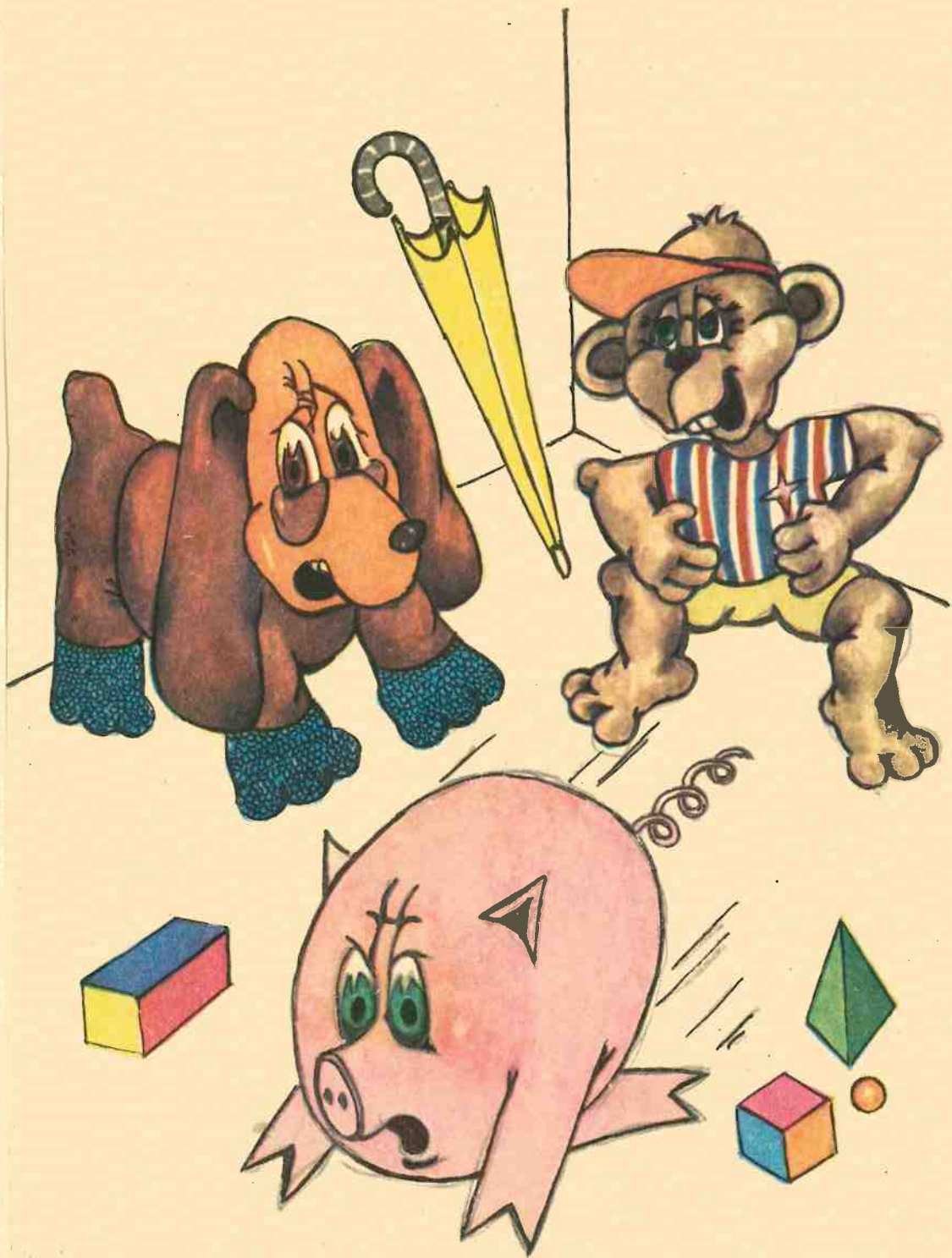
Pasivijęs Pėdsekys tvirtai įsikibo Kvykui į ausį.

— Tu arrrrrrrr-eštuotas! — urzgė jis.

— Tik be dantų! Tik be dantų! Aš skūsiuos!— grasino Kvykas Šuo, nekreipdamas dėmesio į bauginimus, mikliai nutempė Kvyką pas Milicininką Kostą.

Tada Kvykas suvaidino nualpusį ir, kol jį laistė vandeniui, bandė ištrūkti. Bet budrusis Pėdsekys Mauras jį vėl mikliai sugriebė ir šį kartą skaudžiau krimpstelėjo ausį. Paršas Kvykas net pritūpė, ir lietsargis leptelejo žemėn... Jis tuojuo atsidūrė Seklio Šnervės rankose.

Milicininkas Kostas ir Seklys Šnervė reikšmingai susižvalgė.

— Kur, sveikas tamsta, išknisai tą lietsargį!?— pasitaisė pistoletą Milicininkas Kostas.— Atsakymui turi minutę laiko!

— RRRrrrrrrrrrr! Tiktai vieną vienintelę minutę! — patvirtino Kosto žodžius Mauras, grėsmingai atkišęs dantis.

Paršas ilgai muistėsi, bet, atsižvelgdamas į artėjančių Pėdsekio Mauro dantų aštrumą, ėmė, paploninęs liežuvį, kviksėti:

— Ko prikibote, kvi kvi kvi, prie vargšo paršelio! Aš tą lietsargį radau anam kampe, kai išalkęs šniukštinėjau, ar neužtiksiu plutelės alkiui numarinti... Norėjau jį... nunešti savo motinai — Kiaulei Maulei...

Žaislai, sustoję ratu, klausėsi Kvyko pasakojimo.

Beždžionė Ringė smalsaudama buvo prasispraudusi arčiausiai.

Neiškentė jinai ir suspiegė:

— Či či či! O sakei gėles laistysi! Ant stogo! Melagis, melagis!!!

Ir Ringė skaudžiai gnybtelėjo Kvykui į riestos uodegėlės galiuką, dramblio primygtą...

Paršas sužvigo ir kaip nuplikytas šovė priekin. Bėgdamas aukštelininką partrenkė Beždžionę Ringę ir įsimaišė į žaislų būrį... Pasinaudodamas sukeltu sąmyšiu, per Žirafos koją greitai užsirangė jai ant sprando. Paskui Žirafos ilguoju kaklu pasiekė trečiąją aukštą ir pasislėpė šiukšlių dėžėje...

Suo Mauras, didelis švareiva, atėmęs lietsargį, pabėgėlio nebesivijo ir, paskubom susiradęs dantų šepetuką, valėsi dantis, mat juos išsipurvino į murziną Paršą Kvyką.

„Tai pajuodėlis!— spjaudėsi, skalaudamas burną, Mauras.— Galėtų bent kartą per metus pirtin nueiti, bent ausis išsiplauti!.. Et,— beviltiškai numojo letena,— ne veltui sakoma: kas paršui plauna galvą — muilą gadina!“

Išprašę visus žaislus iš rūšio, kad galėtų ramiai dirbti, Seklys Šnervė su Milicininku Kostu atidžiai tyrinėjo atimtąjį geltonai žalią lietsargį...

Staiga Šnervė susijaudinęs pamojavo delne sugniaužtu padidinamuoju stiklu.

— Fjū!— šuktelėjo Kostui.— Matai! Daiktinis įrodymas!

Milicininkas Kostas išpūtė skruostus, lyg birbintų švilpuką.

— Sveikas tamsta!— apsidžiaugė.— Atradimas! Pirštų žymės!..

Kvapą užgniauzę, kuo atidžiausiai jie apžiūrinėjo riebalų dėmę ant lietsargio rankenos.

Išsivalęs dantis, atskubėjo Pėdsekys Mauras, visapusiškai apuostė

daiktinį įrodymą ir pareiškė:

— Am! Am! Sviesto ir ruginės duonos kvapas! Pėdsakas!

Savo trigrašį iš už durų kyštelėjo Beždžionė Ringė:

— Či či či! Aš mėgstu sviestainius! Duoninius! Mėgs...

— O aš nemėgstu plepių!— pusiau žodžio nutraukdamas įkyruolę, suuzgė Mauras.

Ir, dar kartą pauostęs lietsargį, patikslino:

— Kažkas rankoje laikė lietsargį ir žiaumojo sviestainį...

Seklys Šnervė linktelėjo galvą:

— Ir, kaip matote, paliko pirštų atspaudus...

Reikėjo greitai nuspręsti, kieno pirštų atspaudai ant lietsargio. Gal nusikaltelio, to bjaurybės, pagrobisio Meškiuką Go!?

Jaudinosi, šnirpštė pro nosį Seklys Šnervė, skubiai vartydamas seklišką albumą. Tą albumą jis visada nešiojosi su savimi: čia buvo suklijuoti visų TIK NEŽLIUMBK parduotuvės žaislų pirštų atspaudai ir nuotraukos.

Seklys iki galo pervertė visus sekliško albumo puslapius ir sulig pasakutiniu džiaugsmingai sušuko:

— Štai! Štai! Fjū! Radau!!! Pirštų atspaudai sutampa!

Žaislai už durų reikšmingai susižvalgė ir ištempė ausis, o Ringė šmurkštelėjo į vidų.

— Giriu! Sveikas tamsta! — sušuko, Sekliui Šnervei spausdamas ranką, Milicininkas Kostas.— Kieno jie? Ar ne...

— Am am!— Pėdsekys Mauras trečią kartą apuostė lietsargį.— Aš jau ir pats žinau! Tai...

— Gali man nesakyti!— nutraukė jį Milicininkas Kostas.— Tai... Seklys Šnervė pridėjo pirštą prie lūpų.

— Tss! — išpėjo abu.— Tai tarnybinė paslaptis!

Ir pusbalsiu kažką pašnabždėjo tik savo bičiuliams.

Nelaimė, apdairusis Seklys Šnervė šį kartą nebuvo apdairus. Išgirdusi žodį „paslaptis“, Ringė tuoj pritipeno pirštų galais Šnervei už nugaros...

Ir... viską išgirdo!..

— Aha,— pašoko Ringė iš džiaugsmo, kad nusiklausė paslaptį.— Aha! Ir aš viską žinau!

Krūptelėjo, prikąsdamas liežuvį, Seklys Šnervė, susiėmė už galvos Milicininkas Kostas, liūdnei suamsejo Pėdsekys Mauras, bet per vėlai!

Beždžionė Ringė vartėsi kūliais ir spiegė:

— Či či čy-y-y! Išgirdau, viską išgirdau! Tegyvuoja Seklys Šnervė, sekiausias iš visų šnervių! Aš girdėjau! Aš girdėjau, ką pasakė Seklys Šnervė, šnerviausias iš visų seklių! Tuos pirštų atspaudus paliko JUODASIS DŽENTELMENAS!

TREČIAS SKYRIUS

DU ŽINGSNIAI PIRMYN — PUSĖ ATGAL

Kartais mūsų atmintis panaši į sujauktą žaislų dėžę... Todėl, norint geriau susigaudyti šioje nepaprastoje istorijoje, reikia trupučiuką sustoti. Sustojus apsigręžti ir pusę žingsnio žingtelėti atgalios. Užėiti pas Telegrafistą Laurą, kol žaislų parduotuvėje TIK NEŽLIUMBK dar niekas nieko nežino apie Meškiuką Go...

Telegrafistas Luras tada sėdėjo prie telegrafo aparato ir atidžiai sekė, kaip juostoje atsimuša Morzės brūkšneliai ir taškeliai...

Priimant skubią telegramą, pro duris vidun šmukstelėjo Beždžionė Ringė. O beždžionės, kaip žinai, neišpasakytos smalsuolės. Nė akimirksniai ramiai nenuleidžia ilgų, iki žemės nutįsusių rankų, tik krutina ausis, tik žvitruoja akimis...

Nuo per didelio smalsumo Ringė dešine akimi liko žvaira... Net profesorai nebegalėjo jos išgydyti nuo žvairumo, nepadėjo nė brangūs akiniai.

— Či či či! Sveikas, Laurai!— čiktelėjo Ringė, įsiskverbusi pro duris.— Kas pas tave naujo!?

Nelaukdama atsakymo, liuoktelėjo ant stalo, nuo stalo — ant šviestuvo palubėje... Pasikabinusi už uodegos, siūbuodama į visus šonus, čirškė:

— Ko tyli, Laurai, ar vandens į burną prisisėmei? Nedraugiška!

Telegrafistas dar žemiau pasilenkė prie telegrafo juostos.

— Mane tėtė mažą mokė: venk draugo greitomis lūpomis,— burb-
telėjo jis.

Beždžionė nė ausies krašteliu nesiteikė išgirsti išmintingos Lauro pastabos. Nuo šviestuvo nesivaržydama taip dribtelėjo jam tiesiog ant pečių, kad tas net sukniūbo...

— Kas naujo, či či či!? Tavęs klausiu, drauguži! — Ir, nusiritusi nuo jo pečių žemėn, atsistojo ant galvos.

Lauras susiraukė it varlę prarijęs.

— Tss!— nekantriai pridėjo pirštą prie lūpų.— Tss! Perduoda svarbią telegramą!

Išgirdusi, jog telegrama svarbi, Ringė persivertė kūliais. Nepapras-tai jai magėjo išgirsti: kokia ten žinia?

— Či či či,— suvaitojo ir griebėsi už širdies,— mirsiu vietoje, jei nepasakysi...

Nespėjo Lauras prasižioti, o Ringė užsoko ant stalo. Smailiu pirštu pasikasė įkaitusį pakaušį ir be jokių ceremonijų griebė telegrafo juostą. Prisikišo ją prie kairės akies, pažvairavo, bet nusivylusi švystelėjo atgal: telegrafo brūkšneliai ir taškeliai jos skystam proteliui buvo neįkandami.

— Či či či!— trenkė juostą atgal.— Kas ten parašyta? Kas? Kas?!

Telegrafistas Lauras buvo kantrus ir išmintingas. Daug žinojo, bet šnekėjo mažai. O Beždžionės Ringės draugystės per patrankos šūvį ven-gė: Ringė buvo ne tiktai smalsi, bet ir nepataisoma plepūnė bei liežu-vautoja...

Tačiau iš savo kartaus paty-rimo Lauras žinojo: Ringės niekaip neatsikratysi... Norė-damas greičiau pro duris išdan-ginti įkyruolę, pakėlė pieštuką nuo telegramos ir labai nenor-riai prabilo:

— Ar pažadi išlaikyti pasla-ptį?

Ringė trenkėsi kumščiu į krūtinę.

— Ką tu!!! Ar nežinai, či či či, manęs??? Aš — kapas! Net budelis su ugninėmis replėmis iš manęs nė žodelio neištrauks!

Lauras vis abejojo.

— Beždžionės garbės žodis! Aš, či či či,— Ringė springo pa-

Šiauliai
X Vidurinio mokyklos
BIBLIOTEKA

34404

žadais,— geriau galą gausiu, negu prasitarsiu!

Lauras, lyg jam dantys geltų, pamojavo telegrafo blanku.

— Na, klausyk,— tarė, apkurtęs nuo Ringės žodžių srauto,— žaislai iš žaislų fabriko praneša, kad...

Ringė užsoko ant palangės, išsižiojo iki ausų ir laukė.

— Kad mums vakar atsiuntė,— neskubėdamas tęsė Lauras.— Jau vakar vakare, bet nespėjo raštinėj, prekių skyriuje užregistruoti, kad atsiuntė...

Beždžionė nustojo kantrybės.

— Ką, či či či??? Ką atsiuntė??? — suriko.

Prišokusi taip timptelėjo telegrafistui už rankos, kad pieštukas, kiaurai perdūręs telegramą, nuzvimbė ant grindų.

— Kad tave krokodilas! — net pabalo Lauras.— Tu man skubią telegramą sugadinai...

Beždžionė nė nemirkstelėjo.

— Ką atsiuntė? — toliau rėkė.— Ką???

Telegrafistas atsiduso, pakėlė nukritusį pieštuką ir sudarkytą telegramą. Suraukė kaktą, stengdamasis perskaityti, kas ten parašyta.

— Atsiuntė... hm, hm... Neišskaitau. Reikėjo tau kišti nagus prie telegramos... Vien... vien... Vieną ar vienuolika? Nesusigaudau gerai,— murmėjo.— Tikriausiai vienuolika...— nusprendė.— Atsiuntė vienuolika meškiukų...

Nusišluostė prakaitą nuo kaktos.

Beždžionė Ringė, išgirdusi tokią naujieną, dešimt kartų apsivertė kūliais.

— Vienuolika meškiukų! Či či či! O mes turėjom tik vieną seną Meškį Lepečkorių!

Daugiau nė nežvilgterėjusi į Telegrafistą Laurą, nepadėkojusi Ringė trenkė durimis ir iškurnėjo.

— Ok, ok,— su palengvėjimu atsiduso Lauras.

Jis taip džiaugėsi, atsikratęs įkyruolės, jog čia pat, prie telegrafo stalo, ėmė šokti sukčinį.

O! Kad Lauras būtų žinojęs!

Kad būtų bent truputėli nujautęs, kas atsitiks vėliau...

KO JŪS NEŽINOTE

O! Kad Telegrafistas Lauras būtų matęs! Kad bent akies kampučiu būtų regėjęs, kaip jį palikusi Beždžionė Ringė skriste nuskrido vienu aukštu aukščiau!

Kaip galvotrūkčiais rūko per kitus aukštus!

Net alpdama iš malonumo, neužsičiaupdama tauškalė visiems tauškė:

— Či či či! Ar žinote, ar žinote? Ar žinote naujieną, či či či?!

Kiaulė Maulė, lupdama obuolį ir žieives svaidydama ant žvilgančių grindų, kriuktelėjo:

— Ką, Čičine, turime žinoti?

Bet Ringei vienos klausytojos buvo maža, ji spiegė, kol subėgo visi žaislai. Dėl palaidos Ringės gerklės prasidėjo toks didžiulis sąmyšis, jog pasigirdo nelaimės sirena,— atidundėjo gaisrinė mašina su varia-galviais ugniagesiais ir vyriausiuoju Gaisrininku Roku.

— Kur dega? Gesinti! — nieko nelaukdamas, sukomandavo jis.

Supupsėjo mašinos motoras. Iš ilgų, storų gesinimo žarnų sušvirkštė galingos vandens srovės...

Tuojau pasigirdo klyksmas: vanduo pargriovė Paršą Kvyką.

— Kvy kvi kvy! — žviegė Kvykas.— Ką darote?

Gaisrininkas Rokas atsitokėjo, išjungė motorą. Nusivožė nuo galvos žvilgantį varinį šalną.

— Tai tu, Kvykai? — nusistebėjo jis visa burna.— Ko šauki, lyg kas degtų?

— Klaidingas aliarmas! — atsakė Lėlė Sigutė.— Niekas nedega, tai Ringė naujieną nori papasakoti...

Gaisrininkas Rokas nusispjovė: apsikvailino beskubėdamas.

Sigutė ėmė tyliai juoktis, nepraverdama lūpų.

— Prisiekiu futbolu! — pasigirdo apstulbusio Sportininko Čempiono balsas.— Visą gyvenimą maniau, jog tas Paršas Kvykas yra juodas! O, pasirodo, vos akimirką vandens gavo — jisai kažkoks pilkas!

Kvykas atvipino lūpą, ėmė šnirpšti...

— Ko verki? — paklausė jautrioji Lėlė Sigutė.

— Man... man... gėda,— lapsėjo ausimis Kvykas.

— Tu gėdijiesi? Pirmą kartą girdžiu!

— Gė-ėda... Kaip aš dabar toks pusiau nuplautas žmonėms pasirodysiu... Lyg pusnuogis būčiau,— žliumbė.

— Ko tavo mažis, Kiaule Maule, taip bijo vandens? — stebėjosi Baltijos Jūreivis.

Kiaulė Maulė abejingai kramsnojo obuolį ir spjaudė ant grindų sėklas.

— Tokia mūsų šeimos, kriu kriu, tradicija,— atsakė ji.

Tuo tarpu, skeltomis kanopėlėmis užsidengęs akis, Kvykas nukvyk-sėjo ieškoti purvo.

O Ringė, iširdusi, kad visų dėmesys nukrypo į Kvyką, piktai jį nulydėjo žvaira akimi ir vėl kaip vėjo malūnas sumostigavo rankomis, sutauškėjo...

Nagi, klausykite patys, ką ji tauškia:

— Či či či! Ar žinote, ką aš žinau? Jūs nežinote, ką aš žinau! Aš žinau, či či či, ko jūs nežinote!

Netekęs kantrybės, Dramblys Storulis iškėlė straublį į viršų ir itūžęs sutrimitavo:

— Klausyk, Beždžione Ringė! O aš žinau, ko tu nežinai!

Beždžionė Ringė susiraukė, sučiaupė kalbamąją. Ir vėl suspigo:

— Ką tu žinai, Drambly Storuli? Ko aš nežinau? Žinok — aš visados viską žinau. Todėl noriu sužinoti, ko aš nežinau!

Dramblys Storulis persmeigė ją piktu žvilgsniu:

— Jeigu ir toliau žodžius kaip muilo burbulus barstysi,— treptelėjo koja,— sužinosi, ko vertas mano straublys! Su juo išpersiu tavo blusų sukandžiotą kailį!

Išsigandusi Ringė net brinktelėjo ant grindų, bet atsigavo greitai, kaip įgelta pašoko.

— Či či či! Juk dar nepasakiau! Tau, Drambly Storuli, visiems jums dar nepasakiau, ką aš žinau, o jūs nežinote! — suspiegė.

— Viešpatie! — griebėsi už širdies Dramblys Storulis.— Ji nepataisoma!

Pagaliau Ringė išpoškino:

— O aš jau žinau! Skubi telegrama atėjo! Vienuolika! Či či či! Vienuolika meškiukų mums atsiuntė! Jau atsiuntė! Jie — rūsy! Bėgam pažiūrėti! Bet Telegrafistas Lauras įspėjo: apie tai niekas pasaulyje neturi žinoti!

— Še tau! Ko laukiame? Į rūsį bėkim! Meškiukai tenai! — sušuko Dramblys Storulis. — Juk dabar vis vien mes apie juos žinom!

Žaislai, palikę Ringę plačiai išsižiojusią, visi urmu nuskubėjo į rūsį...

Tiktai Lėlė Sigutė nesigrūdo, kad ten patektų pirmoji — ji mandagiai lipo laiptais ir staiga išsigandusi suriko:

— Mama!

Pro ją kūlversčiais praūžė atsitokėjusi Ringė. Norėdama visus pralenkti, ji — oi, oi, oi! — paslydo ir kaip kamuolys, — čia galva, čia kojos, — nušvilpė žemyn. Taip trenkė makaule į rūsio sieną, kad iš akių pabirusios kibirkštys pradegino Pajaco Pjero pelerinoje trisdešimt tris skyles...

— Či či či, — sudejavo Beždžionė Ringė, susigriebusi už pakaušio. — Nors makaulė negreit užgis, bet aš vis vien čia pirmoji patekau...

O tuo tarpu Lėlė Sigutė, išgirdusi kažkieno sielvartingą verksmą, sustojo ant laiptų...

Sustojusi Lėlė Sigutė apsidairė. Pagalvojo, jog čia Pajacas Pjeras žliumbia.

Tik žiūri — prie Medaus parduotuvės aukšta smaili lakuota kepurė, o pò ja — Nykštukas Linksmutis.

— Kas tau nutiko, mielasis? — išplėtė mėlynas akis Lėlė Sigutė. — Ko šnirpšti it šnirpštalius?

— Ū-ū-ū, — ūksėjo pro ašaras Nykštukas Linksmutis. — Aš ne šnirpštalius, o nelaimingalius... Mano timplė...

Sigutė tik pečiais gūžčiojo.

— Man Mama Nykštukė dovanojo timplę! Timplėję...

— Na ir gerai, kad dovanojo! Radai dėl ko verkti, — stebėjosi Lėlė.

— Nuo timplės susirgo Robotas Robertas! Robertas...

— Susirgo... nuo timplės!? — pakraipė galvą Lėlė Sigutė.

— Matai, Robertas stovėjo vitrinoje... ir... ir mirkčiojo savo vienintele geltona akimi... O ant jo nosies ropojo vabalas! Vabalėlis!.. Pagalvojau — Robertas mirkčioja todėl, kad vabalas kutena jam nosį!..

Nykštukas žemai nulenkę galvą.

— Tada aš paėmiau timplę, įdėjau akmenį! Akmenėlį... Nusitaikiau... Įtempiau gumą ir... Kad Robertas nebemirskėtų... O kliuvo ne vabalui, bet Robertui tiesiai į geltoną akį!

Sigutė užmerkė mėlynas akis ir sušnabzdėjo: „Mama! Gerai, kad man ant kaktos musė nenutūpė...“

— O dabar Robotas Robertas,— atsiduso Linksmutis,— pas akių gydytoją! O mano timplė...

— Kurgi tavo timplė?— pasidomėjo Sigutė.

Linksmutis vėl ėmė tekinti ašarų upelius.

— Mama liepė nupirkti medaus! Medaus!..

— Vėl bliaini?!— jau pyktelėjo Sigutė.— Baisus daiktas,— pamėgdžiojo,— medaus! O timplė kur, klausiu?

— Sakau — mama pasiuntė medaus...

Ir tik palengva Lėlė Sigutė išgavo, kad mama prieš valandėlę padavė Linksmučiui indelį, penkis pinigėlius ir pasiuntė į Medaus parduotuvę nupirkti medaus.

— Nepamesk pakelėje pinigų!— pamokė.

— Nebijok,— atsakė Linksmutis, vienoje rankoje laikydamas indą medui, kitoje — pinigus ir timplę.

Medaus parduotuvėje jisai padavė indą Prekiautojui Kapeikėnui.

— Daug kilogramų medaus! Medaus!

Prekiautojas Kapeikėnas irgi skubėjo į rūšį: jam buvo smalsu, ko ten bėga žaislai. Todėl, žvairuodamas į juos, greitai prikrovė indą net su kaupu.

— Mokėk! Neturiu laiko!

— Vaje!— pašoko Nykštukas Liksmutis.— O pinigus įdėjau indelio vidun... Po medum jie... ant dugno...

Prekiautojas Kapeikėnas nuspjovė ir atsiėmė medų atgal su indeliu... O pinigai... po medumi!!!

Sigutė tekstelėjo delnu sau per kaktą.

— Palauk!— sušuko.

Ir įbėgo į Medaus parduotuvę. Išsitraukė piniginę, užmokėjo už medų, sugrįžo.

— Še, mažiuli! Bėk namo,— padavė indą.

Tuo tarpu Kapeikėnas tekinas nuskuto į rūšį.

Nykštukas Linksmutis nudžiugo, bet ir susirūpino:

— O kaip aš tau, Sigute, pinigų gražinsiu?..

— Nagi kai išvalgysi medų, indo dugne rasi pinigus! Išimsi ir atneši man...

— Tikrai?!— nušvito Linksmutis.— Oi, Sigute, ačiū! Tuoju aš jį visą išvalgysiu! Kitaip tik po šaukstelį būčiau gavęs...

Ir pasileido, kiek kojos neša, su medučiu namo...

— Palauk, Linksmuti!— išgirdo Sigutę šaukiant.— O kurgi timplė? Juk verkei dėl timplės?

Nykštukas Linksmutis atsisuko:

— Timplė? Ir timplė čia, puodelyje... Kartu su pinigais buvau įdėjęs... Kad nepamesčiau!

Sigutė tik mostelėjo ranka, visai pamiršusi rūšį, šypsodamasi iš Nykštuko rūpėsčių ir nenujausdama, jog toji timplė Linksmučiui didelę garbę atneš...

O rūsy tuo tarpu suaidėjo, į skliautus atsimušė sutartinis kvatojimas...

PENKTAS SKYRIUS

MEŠKIUKAS GO IR JO PASLAPTIS

Kol Lėlė Sigutė guodė Nykštuką, galvotrūkčiais nuskubėję į rūšį žaislai glaudžiai susibūrė aplink kartoninę dėžę.

— Vienuolika meškiukų! Vienuolika meškiukų!— šūkčiojo Ringė, puldinėdama tai šen, tai ten, kad prasispraustų kuo arčiausiai.— Ir, pamatysit, visi nemaži, visi su žvilgančiais cilindrais!

Kol Ringė taip postringavo, Kiaulė Maulė be ceremonijų visus išstumė į šonus ir pati pralindo į priekį. Pralindusi iškilmingai kriuktelėjo, šnipu pakėlė dėžės dangtį... Žaislai smalsiai sužiuro, aiktelėjo ir kaip vienas sutartinai nusikvatojo.

— Dievaži!— lyg kutenamas suraitė straublį Dramblys Storulis.— Cho, cho! Nagi čionai — tik vienas vienintelis, mažiukas paprastas meškiukas!

— Vajergutėliau! Ir be jokio cilindro! — kikendamas susiėmė už pilvo Ežys Kežys.— O kiek žaislų sukelta ant kojų! Per jį net pas brolvaičių Spyglių nenuėjau...

Beždžionė Ringė nirčiai kasėsi pakaušį...

Milicininkas Kostas, atskubėjęs pažiūrėti, kas čia dedas, nutvėrė ją už sprando.

— Tai tu sugalvojai, kad vienuolika meškiukų!?

— Ir kad visi su cilindrais?— pridūrė Ežys Kežys.

— Per tave Gaisrininkai net Kvyką išprausė!..— pasipiktino Kiaulė Maulė.

— Cha, cha! Tokiu atveju sakoma,— nusikvatojo Baltijos Jūreivis,— ėjo per dykumą du arbūzai ir vienas pametė slidę...

Beždžionė Ringė, ištrūkusi iš Milicininko Kosto rankų, trynė sprandą, raukė priplotą nosį, vapo atkišta lūpa.

— Tai ne aš, či či či! — teisinosi.— Tai telegrafisto Lauro darbas... Lauras telegramą sujaukė...

Bet niekas jos nebesiklausė ir ėmė skirstytis kas sau.

Meškiukas sėdėjo dėžėje nustebeš, nesuprasdama, kodėl iš pradžių tapo visų parduotuvės žaislų dėmesio centru, o paskui... Paskui visi nusivylė? Kodėl? Argi jis jau toks niekam tikęs?

Tuo tarpu Milicininkas Kostas pasilenkė prie dėžės su meškiuku.

— Sveikas tamsta!— atidavė pagarbą.— Kaip vadiniesi?

— Meškis Go...— tyliai atsakė tasai.

— O kaip vadinasi tavo tėvas?

— Meškis Go...

— O mama?

— Meškė Go...

— O tavo broliai?

— Meškiai Go...

Ir mažylis pridūrė:

— Visa mūsų giminė yra Go...

Tai išgirdusi, Beždžionė Ringė, kuri, be Milicininko, vienintelė iš smalsuolių bebuvo likusi rūsyje, išsišiepė lyg atšokęs bato galas ir, nukarusiomis rankomis įsiremusi į šonus, ėmė dainuoti:

Jeigu vienas Meškis —

Go!

Tai trys Meškiai —

Go, Go, Go!

O jei Meškių visas šimtas

Čia, į rūšį, susirinktų —

Kol visus juos suskaičiuotum,

Tai skaniai prisikvatotum:

O Go, Go, Go,

Go, Go, Go...

Milicininkas Kostas paglostė Meškiukui Go galvą:

— Nesijaudink, sveikas tamsta! Jinai tamsuolė, nemoka gerbti nei kitų, nei savęs...

Bet Meškiukas Go išsižeidė, kad jį žaislai taip nesvetingai priėmė, ir niekaip nebegalėjo atlyžti.

Ausyse tebeskambėjo Dramblio Storulio balsas: „Čionai tik mažiukas paprastas meškiukas!“

Go dabar labai norėjo pasirodyti, kad jisai — nepaprastas... Ir iš visos širdies troško, kad juo stebėtusi, žavėtusi...

Jam į galvą dingtelėjo viena mintis... Daug nesvarstęs Go išpūtė savo pliušinę krūtinę ir sušuko:

— Aš — nepaprastas meškiukas! Aš — meškiukas su PASLAPTI-MI...

Vaje! Užteko Beždžionei Ringei išgirsti žodį „paslaptis“, ir ji pradėjo šokinėti kaip guminis sviedinukas.

— Či či či! — puolė ji prie Meškiuko Go. — Koks tu gražutis! Koks švelnutis! Koks įdomus! Aš dar nebuvo mačius tokio nepaprasto meškiuko! Sakyk greičiau, kokia tavo paslaptis!? Kokia! Sakyk! Maldauju...

Meškiukas Go, Ringės pamalonintas, jau žiojosi prabilti. Bet tą akimirką griežtai subirbė švilpukas.

— Stok, sveikas tamsta! — vikriai delnu užspaudė Meškiukui Go snukutį Milicininkas Kostas. — Tylėk! Kas gi prie pašalinių kalba apie paslaptis!

Beždžionė suspiegė ir bandė protestuoti, bet Milicininkas Kostas jai reikšmingai parodė į duris:

— Pašalinius prašau apleist patalpą! Na! Vienas, du...

Kai jis pasakė „trys“ — Ringė it musę kandus išbindzino iš rūsiu... Pasiliko rūsyje tik Milicininkas Kostas, Meškiukas Go ir jo

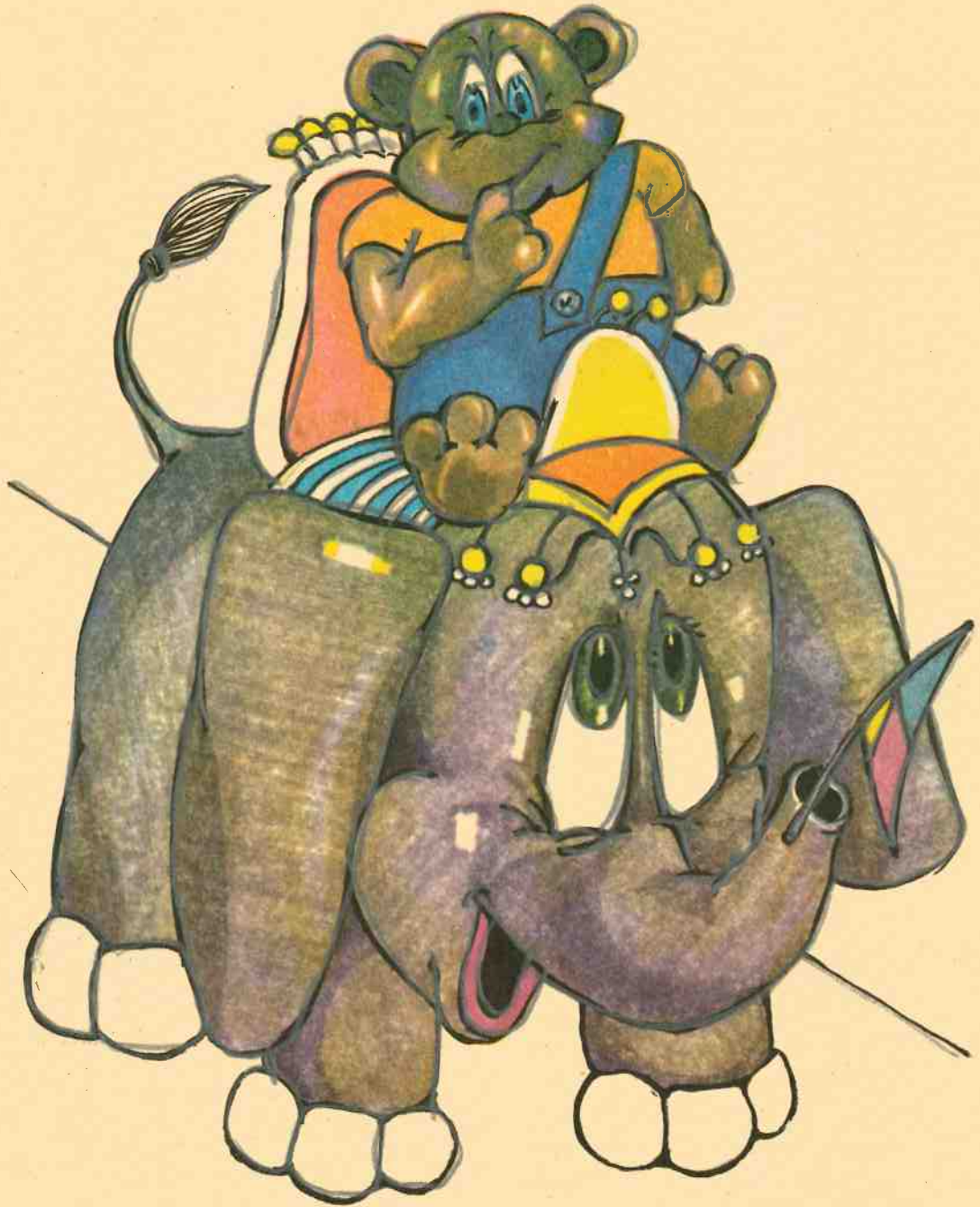
PASLAPTIS...

ŠEŠTAS SKYRIUS

UŽBURTAS PERLAS

Milicininkas Kostas dar sykį atidžiai apsidairė po rūšį. Tada tarė Meškiukui Go:

— Na, sveikas tamsta, kokia tavo paslaptis?

Meškiukas Go išpūtė krūtinę, kad net siūlės subraškėjo.

— Aš nepaprastas meškiukas, dėde Kostai!— sušuko jis.

— Girdėjau, girdėjau, sveikas tamsta, nesigirk!

— Mano krūtinėje,— Go bakstelėjo letenėle kažkur apie pilvą,— va čia, yra įsiūtas... užburtas perlas...

— Perlas!?— apstulbo Kostas.— Užburtas!?

— Užburtas,— patvirtino Go.— Kas iš mano krūtinės suradęs perlą išims, galės matyti kiaurai sieną... Galės tapti nematomu... O pasidaręs nematomu — be bilieto patekti į kiną, cirką, lėlių teatrą...

— To dar trūko! — pasipiktino Milicininkas Kostas.— Tai aiškus įstatymo pažeidimas!

— Nemokamai važinėti troleibusu, lėktuvu, suktis karuselėje...— tęsė įsismaginęs Meškiukas Go.

— Na jau, sveikas tamsta, persistengei!— sušuko Milicininkas Kostas, ir dėl viso ko subirbė milicininkišku švilpuku.

Meškiukas nė kiek nenusigando.

— Kas turės mano užburtą perlą, galės ir pasiversti į ką tik nori,— pasakojo įsikarščiaęs.— Į paukštį, į žvėrį!

Milicininkas Kostas klausėsi, trynė delnu kaktą, kol galop ryžtingai pareiškė:

— Man reikia įstatymų knygoje sužinoti — ar galima nebaudžiamam tapti nematomu... Todėl, kol viską išaiškinsiu, laikyk paslaptį už dantų!

Supratai?

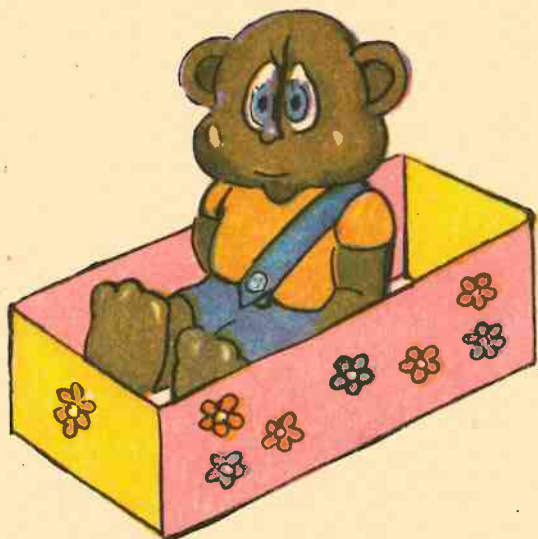
Meškiukas Go sučiaupė lūpas ir nieko neatsakė.

— Ko tyli? Kalbėk! Aš skaičiuoju iki trijų!

— O kas bus, jei ir po trijų nekalbėsiu? — paklausė Meškiukas Go.

— Tada, sveikas tamsta,— pagrasino Kostas,— aš skaičiuosiu iki dešimties! O jeigu reikės — ir iki milijono!

— Kalbėsiu,— atsiduso pliušinukas.— Aš negaliu laikyti paslapties už dantų...

Milicininkas sunerimo.

— Kodėl, sveikas tamsta, negali laikyti paslapties už dantų!?

Go nudilbino akis žemyn.

— Todėl,— paraudo,— jog aš dantų neturiu...

Kostas vos nepaspringo švilpuku:

— Neturi!?

— Neturiu... Žaislų dirbtuvėje juos man pamiršo įdėti... — liūdnai prisipažino Go.

Milicininkas palingavo galva, pasiglostė savo tvirtą, kvadratinį smarką. Nelauktai jo akys prašviesėjo.

— Sugalvojau! — tekstelėjo delnu sau per tvirtą, kaip metalas skambančią kaktą.— Taip, sveikas tamsta, ir padarysim!..

Nespėjo Meškis Go nė mirkteleči, nė žodžio ištarti, kai Milicininkas Kostas jį paguldė į dėžę, uždėjo dangtį, paskui tvirtai perrišo dėžę gražiu spalvotu kaspinu...

— Tss! Kad nė neciptelėtum, kol nesugrįšiu! — perspėjo ir nunešė jį į tolimiausią, tamsiausią rūšio kampą, kur padėjo greta kitų, naujai atgabentų žaislų.

— Taip bus geriau visiems! Paslaptis turi likti paslaptimi! — sumurmėjo Milicininkas Kostas.

Išeidamas iš rūšio, jis dar kartą atidžiai apsidairė: arti nieko nebuvo. Net Beždžionės Ringės...

— Viskas kaip reikiant! — tarė patenkintas Kostas, užrakino duris ir, atsisėdęs į milicijos mašiną, užvedė motorą.

Klydo Milicininkas Kostas...

Labai jis apsiriko, manydamas, kad viskas kaip reikiant...

Kodėl jisai klydo!?

Apie tai sužinosime, perskaitę sekantį skyrių...

SEPTINTAS SKYRIUS

KODĖL KLYDO MILICININKAS KOSTAS

Savimi pasitikintis Milicininkas Kostas galvojo, kad jo pokalbio su Meškiuku Go niekas negirdi. Ir niekas nesužinos, kur jisai paslėptas...

O Kiaulė Maulė viską girdėjo ir matė!

Buvo taip...

Pavaryta iš rūšio, Beždžionė Ringė, iš pykčio paraudusi, it adata baks-
telėta, bėgo per visus aukštus ir spygavo:

— Či či či! Žinokite! Žinokite! Jūs nežinote, ką aš žinau! Meškiukas
Go turi paslaptį!!!

P A S L A P T Ī!

P A S L A P T Ī!

Tačiau niekas jos nesiklausė. Žaislai iš tolo vengė įkyrios liežuvinin-
kės. Tik viena Kiaulė Maulė susimąščiusi ėmė zulinti deglą šoną į for-
tepijoną. Atkišo priekin šnipą, budriai pastatė ausis.

— Apie kokią paslaptį tu plepi? — neva abejingai paklausė Ringės.

Beždžionė Ringė nudžiugo: bent vieną klausytoją turės! Ir viską iš-
čiksejo...

Vos tiktai Ringė nuburzgė ieškoti naujų klausytojų, Kiaulė Maulė
paslapčiomis įsigrūdo liftan ir, snukiu paspaudusi mygtuką, nusileido
žemyn... Koridoriuje, suradusi kopėčias, jomis užsikorė prie rūšio ven-
tiliatoriaus angos ir priglaudė ausį... Užgniauzusi kriuksėjimą, Kiaulė
Maulė ilgai klausėsi, apie ką ten šnekasi Milicininkas Kostas su Meš-
kiuku Go, o pridėjusi prie skylės mažą kiaulišką akį, aiškiai matė, kur
Milicininkas Kostas paslėpė pliušinuką ir jo paslaptį... Jinai buvo sena
šnipė, toji Kiaulė Maulė...

Ką reikėjo — išgirdusi, ką norėjo — pamačiusi, Kiaulė Maulė mi-
kliai pastatė kopėčias atgal į vietą ir nuošaliaisiais geležiniais sraigti-
niais laiptais ėmė tapsėti į viršų...

Pagaliau, visa prakaitu permirkusi, sunkiai kriukuodama, uždususi,
Kiaulė Maulė pasiekė penktą aukštą...

Palypėjusi pastogės laipteliais, du kartus lėtai padaužė į dureles: tuk
tuk... Ir tris kartus greitai: tuk tuk tuk!

Tai buvo iš anksto sutartas, slaptažodinis ženklas.

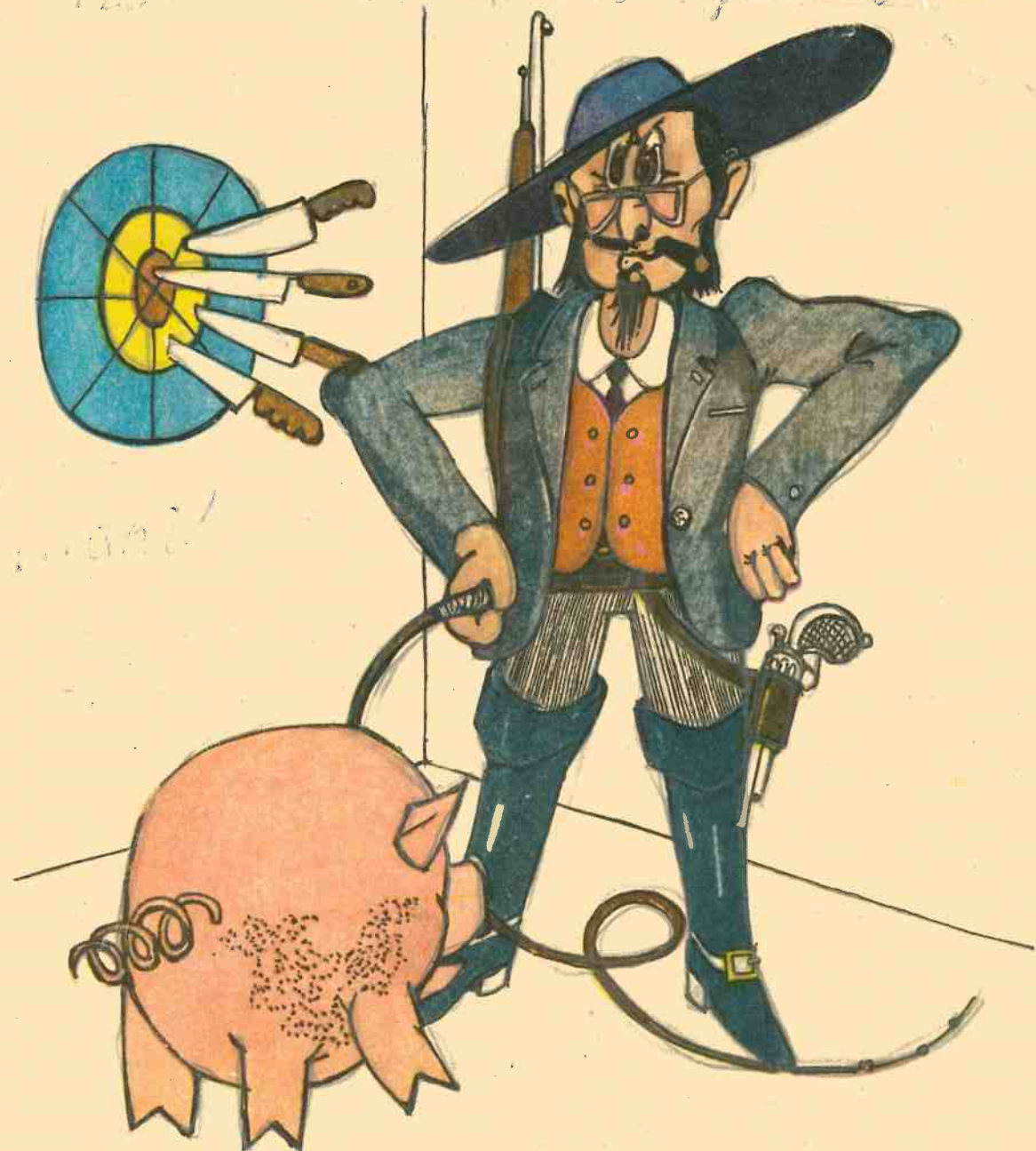
Ant spalvoto TIK NEŽLIUMBK parduotuvės stogo šmėkstelėjo juo-
das šešėlis, sučežėjo atsargūs žingsniai.

— Čia tu, Kiaule Maule?

— Aš, Misteri Foksai! — tylutėliai kvykstelėjo Kiaulė Maulė atsaky-
dama.

Stoge prasivėrė nedidelis, apvalus langelis. Pro jį sužvilgėjo tūkstan-
čiai auksinių žvaigždžių nakties danguje. Į Kiaulę Maulę pažvelgė juo-

Two men
Kiss
pills

dos kaip degutas Juodojo Džentelmeno akys... Ant galvos užsimaukš-
lincis didžiuliais nulėpusiais kraštais juodą skrybėlę, jisai be paliovos
krantė, čepsėjo kramtomą gumą... Nuo galvos iki kojų buvo apsigau-
bęs juoda pelerina. Jai netyčia prasiskleidus, sublizgėdavo iš laukinio
asilo odos nupintas rimbas ir pistoletas. Avėjo Juodasis Džentelmenas
ilgus aulinius batus su aštriais, sunkiais pentiniais. Ant rankų turėjo už-
simovęs juodas pirštines.

— Helio!— Juodasis Džentelmenas liežuviu perstūmė kramtutę į kitą
lūpų pusę.— Kas nutiko, ponio Maule?— paklausė susirūpinęs.

Jo balsas buvo lyg seno ožio.

Už juodą Misterio Fokso, arba, kaip jį visi pašaipiai vadino, Juodojo
Džentelmeno, skrybėlę ir apsiaustą dar juodesnė buvo jo sąžinė. Tokia
juoda ir nešvari lyg dešimties vagišių...

Kodėl Juodasis Džentelmenas slapstėsi ant stogo?

O todėl, kad jį parduotuvės žaislai neseniai išgrūdo iš savo bendruo-
menės. Iš užjūrio atvykęs Juodasis Džentelmenas nuo pirmų dienų žais-
lų parduotuvėje pradėjo elgtis kaip nepataisomas nedorėlis ir tironas.

Tik įsivaizduok: rimbu švytuodamas, Misteris Foksas privertė ver-
giškai jam tarnauti Negriuką Umbą! Vargšelis Negriukas Umbas turėjo
valyti, blizginti batus ne tik tam misteriumi, bet ir jo Šimtakoju, kurį Fo-
ksas vedžiojosi už pasaito.

Niekadėjas Misteris Foksas į Lokio Lepečkoriaus kailį priveisė kan-
džių... Užgrobė indėno Erelio Akies vigvamą ir pats ten apsigyveno...
Nušovė Krokodilą Nilą ir iš jo odos pasisiuvo ilguosius aulinius batus,
portfelį, makštis akiniams ir dar talpią piniginę, kurioje laikė atimtus
pinigus. Visaip kankindamas Vištą, kuri dėjo auksinius kiaušinius, ver-
tė sudėti jų net penkis per dieną...

Pagaliau užjūrinis Misteris Foksas tiek sužūlėjo, kad vieną kartą pa-
reikalavo, jog žaislai paskelbtų jį savo karaliumi! Įsakė jam ant galvos
uždėti auksinę karūną ir tituluoti jį Foksu Pirmuoju, klauptis prieš jį ant
kelių...

Netrukus po to apstulbę TIK NEŽLIUMBK parduotuvės žaislai išgir-
do, kad Misteris Foksas užsigeidė gauti į verges švelniąją, kukliąją Lė-
lę Sigutę!

Sigutė, sužinojusi Misterio Fokso kėslus, širdį veriamu balsu suriko:

— Mama!

Užsimerkė ir nukrito žemėn nuo lentynos.

— Ji mirė! Mirė! Mirė!— apsiliejo ašaromis atbėgęs Nykštukas Linksmutis.

Jo ašaros nutiško Sigutei ant veido, ir ji atmerkė akis.

— Gelbėkite mane!— sielvartingai gražė rankas Sigutė.— Bičiuliai, gelbėkite...

Tada prieš užjūrio tironą sukilo visi žaislai.

— Kiek galima kęsti Misterio Fokso piktadarystes!— sušuko jie.— Lauk nedorėlių!

Darniai sustoję į gretas, petis petin, pasuko žaislai į Juodojo Džentelmeno būstinę. Čia po sočių pusryčių, minkštai įsitaisęs gulbių pūku guolyje, jisai saldžiai knarkė. Būtų tenai sulaukęs gėdingo galo, jei ne Kiaulė Maulė... Toji išdavikė pačią paskutiniausią minutę išbudino jį ir iškriuksėjo žinią apie gresiantį pavojų...

Iš baimės ir pykčio kaip vilkas kalendamas dantimis, Juodasis Džentelmenas mikliai pripūtė greta guolio laikomą Skraidomąjį Balioną. Atrišo ir, išokęs į apvalią jo gondolą, pakilo aukštyn...

Piktas riksmas išsiveržė iš žaislų gerklių, kai jie pamatė gondoloje kylantį piktadarių. Sugniaužtų kumščiu miškas jam grūmojo...

Pasprukęs nuo atpildo, išguitasis Misteris Foksas ant žaislų parduo-tuvės stogo įsitaisė slėptuvę, kurią pavadino Kaminyčia. Čia su cypiančiais šikšnosparniais ir tūnojo visą laiką...

O žaislai, išvarę tironą, negalėjo atsidžiaugti laisve... Ypač laimingas buvo Negriukas Umbas. Atsiduso nualinta Višta — kasdien vėl dės tik po vieną auksinį kiaušinį...

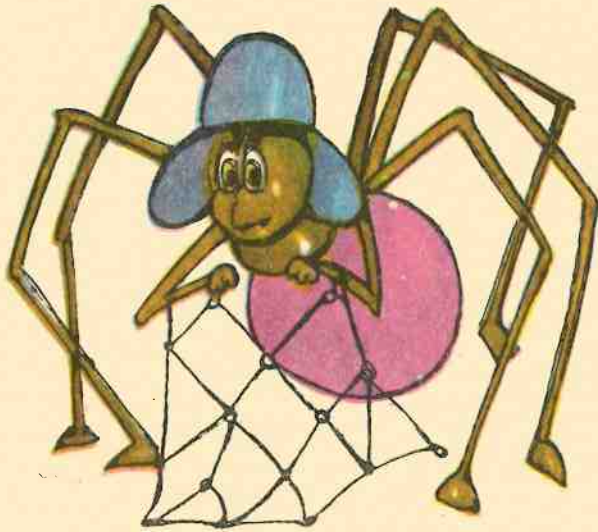
Beždžionė Ringė, kuri turėdavo Juodajam Džentelmeniui atiduoti savo bananus, dabar pati jais gardžiavosi...

Atgavo savo vigvamą ir indėnas Erelis Akis. Jo giminaičiai, Penki Indėnai, rūščiai iškėlę penkis tomahaukus, prisiekė:

— Uf! Uf! Jeigu dar kada sutiksime bjaurųjį Misterį Foksa, jisai neteks ne tik juodosios skrybėlės, bet ir skalpo su visa galva! Uf, Uf!

Va ko nusipelnė už savo darbus Juodasis Džentelmenas. Ir, turiu pasakyti, jog nepasotinama Kiaulė Maulė, kuriai tekdavo jo gardžių iš „Pasakos“ cukrainės pasivogtų valgių likučiai, šią bičiulystę nuo visų labai slėpė...

Slėptuvėje, į kurią atpūškavo Maulė, viešpatavo prieblanda. Stikliniai spalvoti stogo langeliai mėnesienoje blausiai švytėjo žaliomis, raudonomis, geltonomis ir kitokiomis šviesomis...

Voras tyliai audė žilas voratinklių sruogas...

— Helio! Aš klausau! — pakartojo Misteris Foksas, išspjaudamas kramtomosios gumos likučius. — Kokie vėjai tave, Kiaule Maule, čia atpūtė? Ką iškriuksėsi man, džentelmeniui, pačiam džentelmeniškiausiam iš viso pasaulio džentelmenų?

Kiaulė buvo pratusi priešio pasipūtėlio tono, kuris tiktai gyrėsi savo mandagumu, o iš tiesų buvo labai ne-

išauklėtas. Todėl pasikasė pausį ir pašaipiai kriuktelėjo:

— Misteri Foksai! Tvirtai įsikibk į pastogę... Laikykis, kad, išgirdęs naujieną, stačia galva nešoktum žemyn!..

Juodasis Džentelmenas sumekeno seno ožio balsu:

— Tai bent pasakė! Bet tu ir dvoki!.. Galėtum bent limonadu išsipurkšti...

— Negaišinkim laiko, mister! — atsakė Maulė. — Ne šokoladu kvepi ir tu...

Apsikeitę tokiais maloniais žodelyčiais, abu nutilo... Bet Kiaulei Maulei niežtėjo liežuvis. Ilgai nelaukus, ji viską išklajo apie Meškiuko Go Paslaptį...

— Helio! — smagiai šmikštelėjo Juodasis Džentelmenas rimbu per batų aulą. — Juk tai puiku, mano brangioji ledi!

Matote, kai vertė aplinkybės, jis net Kiaulei Maulei būdavo mandagus ir galantiškas.

— Negaiškime laiko, ponია Maule! Kur tasai Meškis? Aš dar prieš dvyliktą iššniukštinečiau visus penkis aukštus ir niekur nieko naujo neradau! — Dabar jo akys spindėjo kaip visų grobuonių. — Taigi, kur Meškis?

Tačiau Kiaulė Maulė, net „brangiąja ledi“ pamaloninta, nesiskubino.

— Pala! Pala! Neskubėk! — suvizgo. — Pirma, Misteri Foksai, susitarkim... Kas skuba — lovyj snukį nusiplikina...

— Helio?— paklausė Foksas lyg nieko nesuprasdamas.— Negi mes ką turime sutarti?

— Sutarti,— tęsė Maulė,— kaip pasidalinsim grobiu!.. Juk tas perlas, sako, neįkainojamas...

Juodasis Džentelmenas prisidengė veidą skrybėle su nulėpusiais kraštais, kad jo akių nesimatytų...

— Ko čia tartis, gražioji ponio Maule!— meilikavo kaip įmanydamas.— Nenuskriausiu! Argi nežinai, brangioji, manęs — Juodojo Džentelmeno!

Jisai net užsimerkė, kad neišduotų, ko nereikia, godulingas akių blizgesys...

— Užtat ir kalbu, kad žinau tave!— stačiokiškai atšovė Kiaulė Maulė.

Juodasis Džentelmenas suprato, kad Kiaulės Maulės neapgaus.

— Taip, taip! Žinai mane...— nusišaipė.— Mes — graži pora! Cha cha,— juokėsi, bet jo akių žvilgsnis skrodė Maulę kaip aštrus peilis.

— Kriū! — šiaušėsi Maulė.— Tinkam vienas kitam kaip sūri silkė ir saldus šokoladas...

— Helio! Nesibarkim!— ramino ją Misteris Foksas.— Pasigrobęs užburtąjį Perlą, aš pasidarysiu nematomas! Visur įeisiu, galėsiu nebaužiamas glemžti pinigų, brangenybes... Pasiversiu į žvėrį! Negailėstingai atkeršysiu visiems žaislams! Jie kauks nuo mano rimbo! Viską iš jų atimsiu! Turėsiu aukso! Daug aukso! Užteks ir tau! Cha, cha, o lia lia! — kvatojo ir iš džiaugsmo trynė rankas.

Išgirdusi apie auksą, Kiaulė Maulė suraukė savo šnipą.

— Kas iš to aukso! — išsiviepė.— Nei aukso, nei perlo neįkasi... Neskanu... Dar paspringčiau... O, kad tas Meškis Go būtų turėjęs užsiūtą ažuolo gilę... Arba brandžią šaknelę... Tada jau aš ir pati... Čiuk čiuk, troškintą bulvę bulvelę...

Ir Maulė net seilę nurijo.

— Kiekvienas turi savo skonį,— garsiai nusišaipė Misteris Foksas.— Taip sakydavo mano bobutės pažįstama, bučiuodama paršelį...

Kaip saulė nušvito Kiaulė Maulė.

— O kokia išmintinga tavo bobutės pažįstama!— sužvigo, nutirpusi iš malonumo.— Kokį gerą skonį ji turėjo! Kas gi gali būti pasaulyje gražesnio, meilesnio už paršelį? Kad ir mano Kvykas...

Juodasis Džentelmenas, iš visų jėgų stengdamasis nesusijuokti, sutiko:

— Gražuolis tavo Kvykas, gražuolis! Aš jam dovanosiu... Atiduosiu patį geriausią, kokį turiu, užsieninį dantų krapštiklių komplektą...

Net žvygtelėjo Kiaulė Maulė:

— Kokią bjauratį siūlai, Misteri Foksai! Nei paršai, nei kiaulės dantų niekuomet nevalo!!! Niekuomet dantų šepetuko nevartoja!..

Ir Kiaulė Maulė nepatenkinta ilgai raukė šnipą, kol pagaliau vis dėlto iškriuksėjo, kur paslėptas Meškis Go... To juk ir buvo atėjusi!

Misteris Foksas susidėjo plėšimo įrankius į savo juodą lagaminą, pasukui apsidairė aplinkui, pažvelgė žemyn... Nuo stogo buvo matyti šviesų nubertos gatvės, namai, kuriuose vaikai miegojo ir sapnavo gražius sapnus...

„Dabar susapnuosit ir mane, bebaimį Juodąjį Džentelmeną!“ — išdidžiai pagalvojo jis ir paragino Kiaulę Maulę:

— Greičiau! Kol dar naktis... Duokš man savo lietsargį, o pati nubėk per laiptus, pažiūrėk, ar kelias grįžti man bus laisvas...

Kiaulė Maulė nutapsėjo per pastogę žemyn, o Juodasis Džentelmenas mikliai apsigobė savo juoduoju apsiaustu, po kuriuo, kaip visada, pūsojo durklas ir šaudyklė, pasistvėrė porą sviestainių, kad neprailgtų laukti, ir pasilenkė prie liuko...

AŠTUNTAS SKYRIUS

RINGĖ ŠAUKIASI PAGALBOS

Dabar, mano mieli, grįžkime prie tos mūsų pasakojimo vietos, kur smalsuolė Beždžionė Ringė vos galo negavo iš apmaudo, kad nepasisėkė sužinoti Meškiuko Go paslapties, kad iš Milicininko Kosto lūpų neištrauks nė žodžio... Išplepėjusi nors tai, ką žino, Kiaulei Maulei, Ringė šmižinėjo po žaislų parduotuvę, ieškodama naujų klausytojų, bet daugiau su ja ničniekas į kalbas nesileido...

Staiga Ringė pasijuto labai nuvargusi... Paėjėjo dar keletą žingsnių ir, visai išsekusi, dribtelėjo ant suoliuko... Galva nukaro... Liežuvis nebenorėjo klausyti...

„Blogai! Baigiasi baterijos!“ — sunerimo ji.

Jeigu baterijos išseks, Beždžionė Ringė negalės ne tik judėti, bet ir akimi pažvairuoti... O, kad taip prieitų kas nors, kad prieitų...

Anava — netoli medaus prisismalyžavęs Nykštukas Linksmutis. Jisai dairosi į visas šalis ir, pastebėjęs savo Mamą Nykštukę, šaukia:

— Mama! Mama! Kodėl Katinas Pelius toks nedoras?

— Iš kur tu prasimanei, kad nedoras? — nusijuokė Mama Nykštukė.

Linksmutis čiulpė meduotą pirštą.

— Nagi jisai,— piktinosi,— lėkščių neplauna!

— O kodėl Katinas Pelius turi plauti lėkštes? — dabar jau stebėjosi Mama Nykštukė.

Šoktelėjo per pusę pėdos aukštyr Linksmutis:

— O kodėl aš, pietus pavalgęs, turiu švariai savo indus išplauti kriauklėje?

Beždžionė Ringė, klausydama šio pokalbio, staiga pradėjo neapkęsti plepių... Plepa kaip užsukti, o prie jos prisiartinti — jiems nė motais! Lyg per vatos užkamšalą ausyse ji išgirdo Mamos Nykštukės atsakymą:

— Turi plauti, nes tu valgai iš savo indų, savo pietus... Kiekvienas pavalgęs privalo išsiplauti savo indus...

Nykštukas Linksmutis atsiduso.

— Tada — viskas tvarkoje. Nes Pelius suėdė ne savo, o tavo, mamut, vakarienę! — Ir garsiai čiulpsėjo meduotą pirštą.

Mama Nykštukė tik tyliai aiktelėjo. O Linksmutis plepėjo toliau:

— O gal dar plaus, gal plaus? Juk Pelius nesotus...

— Kodėl manai, kad nesotus? — pribėgus papurtė Linksmutį Mama.

— Todėl,— Mažiulis liovėsi čiulpęs savo meduotą smilių,— kad ką tik jis nusitraukė nuo lentynos tavo pusryčiams paliktas pieniškas dešreles...

Beždžionė Ringė dar išgirdo, kaip tekina virtuvėn nubėgo Linksmučio Mama, ir pasidarė tylu. Bet jinai jau pliuško taip sparčiai, kaip prakiurdytas žaislinis balionėlis...

Sukaupusi paskutinius energijos likučius, vaptelėjo:

— Mažiuli... Kur... tu... Eikš... či-i...

— Aš čia, čia! — atsiliepė į kvietimą Nykštukas Linksmutis, nors įkyriosios Ringės nemėgo.

— Pa — — — — šau — — — — k... Elektriką Žaibį, — vos girdimai švokštė Ringė, o jos lūpos buvo mėlynos. — Baterija... baig — — — —
— — — — — ia — — — — — si — — — — i...

Linksmutis suprato, kokia bėda ištiko plepūnę. Skubiausiai pribėgo prie telefono.

— Laurai! — sušuko į ragelį. — Laurai, ar mane girdi?

— Girdžiu, Linksmuti, ir klausau! — greitai sumiknojo Lauras.

— Nepaprastai skubu! Sujunk mane su Elektriku Žaibiu...

Kaipmat Elektrikas Žaibys, apžergęs motorolerį, atburbė pas leisgyvę beždžionę Ringę ir, paguldęs ją ant minkstasuolio, nedeldamas seną, iškvotą bateriją pakeitė šviežutėle... O Linksmutis jam kaip įmanydamas padėjo.

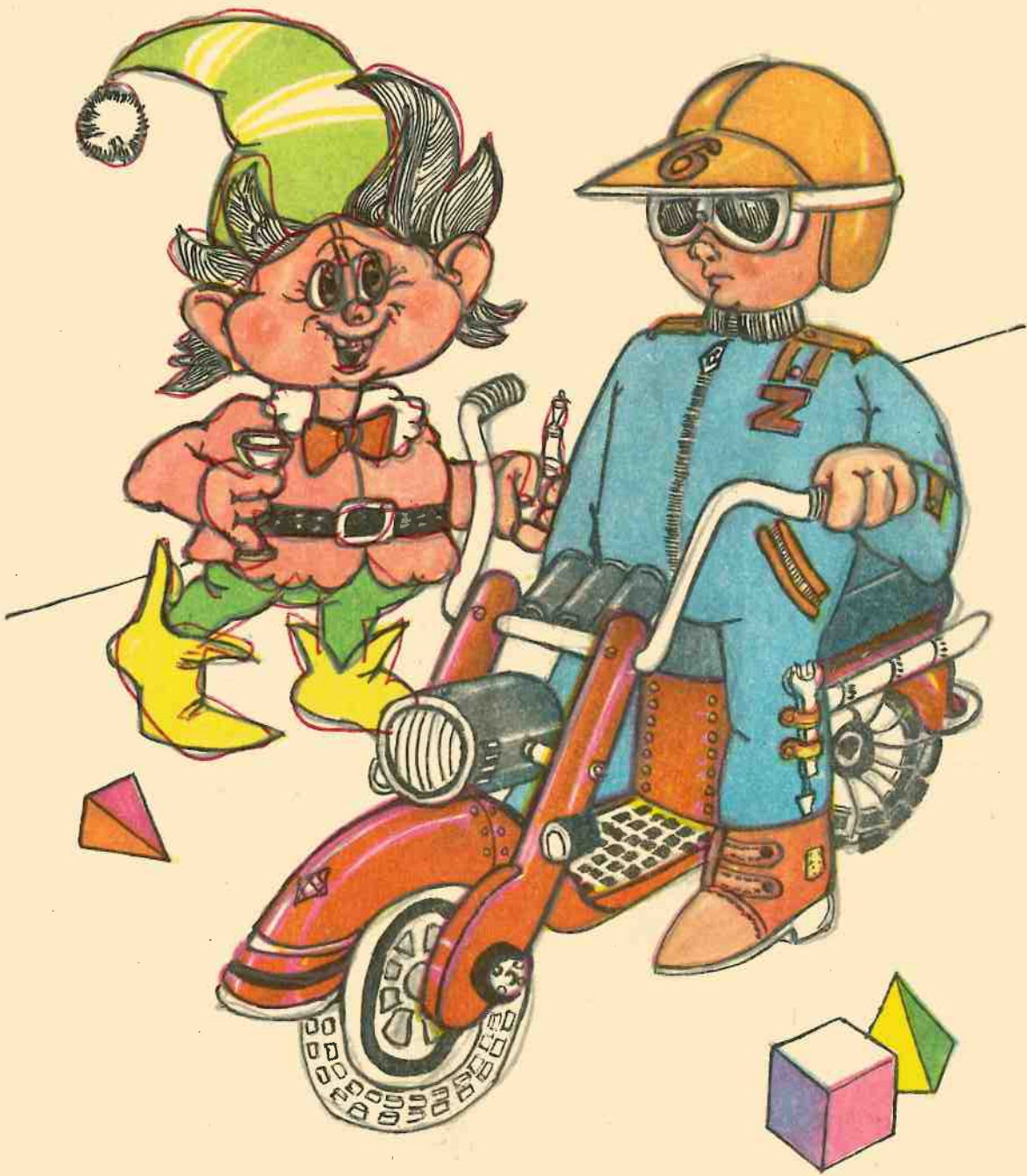
— Vargas su ta patarška! — šluostėsi prakaitą nuo kaktos Elektrikas Žaibys. — Ji nuolatos pereikvoja deficitines elektros baterijų atsargas... Tokį jos beždžionišką gyvenimo būdą ir elgesį teks aptarti Žaislų bendruomenės ekonominio taupumo ir moralės posėdyje...

Nykštukas Linksmutis rado Ringės liemenės kišenėje buteliuką jos mėgstamų vaistų — valerijonų... Atkimšęs stropiai atvarvino trisdešimt ir dar tris kvapius to nepaprasto vaisto lašus, šaukšteliu sugirdė juos... Ringė beregint atgavo prarastą energiją, mirkt mirkt žvairuodama sumirksėjo ir striktelėjo nuo minkstasuolio.

— Či či či! — didžiai nustebė. — Ko aš čia drybsau!? — pasikasė nosį. — Drybsau! O meškiukas Go su neatskleista paslaptimi drybso rūsyje! Reikia trūks plyš iš jo ištraukti paslaptį... Pirmyn!

Nei lūpų krašteliu nepadėkojusi Linksmučiu, nei kreiva akimi nežvilgterėjusi į savo gelbėtoją Elektriką Žaibį, po akimirkos Ringė laiptų turėklais čiuožė rūšio gilumon...

Ringėi pasisekė: rūšio duris rado neužrakintas. Nė negalvodama kieno nors atsiklausti leidimo, įbeždžionino vidun. Įtempė ausis — buvo tylu... Sužvairavo — nieko...

Beždžionė letenomis trynė akis: na kurgi Meškis Go?

Jo niekur nebuvo...

Kasydamasi panižusį pakaušį ir nugarą, staiga Ringė suspiegė... Jai pasišiaušė plaukai — Meškiukas Go dingo! Nuo skersvėjo sugirgždėjo pusiau praviros sandėlio durys. Kaip ji išsyk nepamatė, kad jos grubiai išlaužtos! Ant rūšio grindų — apversta, perplėšta kartoninė dėžė... Dėžės šonuose kaip niekur nieko linksmai šiepėsi nupiešti meškiukai...

Beždžionė siaubėdama suprato, kad ją kažkas aplenkė... Ir dar kaip aplenkė!..

„Valerijonų! Valerijonų!“ — suspiegė graibydamasi po liemenės kišėnė...

Veltui ten ieškojo: jos valerijonus (atsimeni?) Nykštukas Linksmutis buvo išėmęs, ir jie liko viršuje — ant minkštasuolio...

Graibus Ringės žvilgsnis užkliudė ant rūšio sienos kabantį telefoną. Užmiršus valerijonus, Ringė prišoko prie telefono aparato ir, kai atsiliepė Lauras, spiedama pareikalavo Milicininko Kosto...

Kas vyko toliau — jau žinai! O jeigu tavo galvelėje šio pasakojimo pradžia ištirpo kaip cukrus citrinų sultyse, viską perskaityk iš naujo...

Turbūt jau prisimeni, — kai tiktai Seklys Šnervė slapčia nustatė, kam priklauso pirštų atspaudai, rasti ant geltonai žalio lietsargio, Beždžionė Ringė vartėsi kūliais ir garsiausiai gyrėsi:

— Aš girdėjau! Či či či! Tie atspaudai Juodojo Džentelmeno! Taip pasakė Seklys Šnervė, sekiausias iš visų šnervių, šnerviausias iš visų seklių!

Būtų spiegusi ilgai, jeigu ne Milicininkas Kostas. Jisai į pražiotą tauškalės gerklę mikliai įgrūdo baltą, apvalų pingpongo sviedinuką. O pačią tauškalę, sugriebęs už sprando, įsviedė į kitą sandėlį ir užrakinė.

Beždžionė uždaryta daužėsi, draskė duris nagais, spardėsi, bet spiegti nebegalėjo — neleido burnoje įkištas pingpongo sviedinėlis...

— Būsi čia, kol sugausime nusikaltėlį! Kad man nė cipt, — dar įspėjo Milicininkas Kostas. — Nes piktadarys, išgirdęs tavo kvaišus plepalus ir supratęs, kad žinome, kas pagrobė perlą, gali pabėgti...

Šnervė reikšmingai supapsėjo pypke.

— Keista! — garsiai galvojo jis. — Kaip tas piktadarys sužinojo Meškiuko Go paslaptį!?

— RRR-rrrrrrr,— suurzgė Pėdsekys Mauras, pauostęs kartoninę dėžę.— Tai mes išsiaiškinsime. Pirmyn! Uodžiu pėdsakus...

Palikę rūsio sandėlyje užrakintą Ringę, Kostas su Šnerve nuskubėjo paskui šniukštinėjantį, pėdsakus gyvai uostantį Maurą.

Pėdsakai vedė aukštyn, į pastogę...

— Ajajiai! Šimts paralių! Stok, tamsta! — pusiaukelėje suriko Milicininkas Kostas.

Jisai delnu trynėsi skaudžiai užgautą skruostą.

— Stoviu! Stoviu! — pasigirdo laiptų aikštelėje išsigandusio Nykštuko Linksmučio balsas.

Ranchoje Linksmutis laikė timplę: iš jos paleistas akmenukas netyčia ir pataikė Milicininkui Kostui į žandą.

— Ką, sveiks tamsta, čia darai? — rūščiai paklausė Milicininkas Kostas.— Ar gražu taip?

— Treniruojuosi... Šaudau iš timplės į taikinį! Į taikinį!..— vos neverkė mažiulis.

— Nuo kada, sveiks tamsta, savo taikiniu pasirinkai milicininkus? — rūstavo Kostas.

— Aš netyčia! — atsiprašomai tūpčiojo Nykštukas Linksmutis.— Tikrai netyčia! Čia ką tik nieko nebuvo... O kur jūs skubat?

Milicininkas Kostas pasižiūrėjo į nutolstančius draugus.

— Tiek to, jei netyčia...— sumurmėjo.— Greičiau tu eitum į mokyklą, kaip visi vaikai, užuot bastęsis pakampėm!..

Nykštukas Linksmutis it žioplas ančiukas pakraipė į šonus galvą:

— O kodėl vaikai eina į mokyklą?

Nesumesdamas, kaip geriau atsakius, Kostas tik apvaliai išpūtė abu žandus, užgautąjį ir neskaudantį, o paskui linksmi subirbė savo švilpuku:

— Ha! Sveikas tamsta! Vaikai todėl eina į mokyklą, kad mokykla pas juos nevaikšto!..

Šitaip paaiškinęs jisai, vydamasis Pėdsekį Maurą ir Seklį Šnervę, sraigtiniais laiptais nubildėjo aukštyn, o Nykštukas Linksmutis, atsidusęs, kad jis į mokyklą dar neina, pasikabino timplę po kaklu: baiminosi pamesti...

KAIP SEKLYS ŠNERVĖ METĖ RŪKYTI

Seklys Šnervė, žingsniuodamas paskui Pėdsekį Maurą, o kiek atsili-
kęs ir Milicininkas Kostas sraigtiniais laiptais pasiekė pastogę, o pas-
kui kopėčiomis ir apvalų stogo langelį... Atvėrė jį, užlipo ant spalvoto
TIK NEŽLIUMBK žaislų parduotuvės stogo...

Po jų kojomis liko visi penki aukštai... Pakilęs vėjas vos nenu-
pūtė Milicininkui Kostui uniforminės kepurės — gerai, kad tas laiku nusitvė-
rė už lakuoto snapelio...

— Pirmiausia atsigulkime ir apsidairykime! — šnibžtelėjo Kostas.

— Gerai,— pritarė jam Seklys Šnervė,— patykokime Juodojo Džen-
telmeno čia!

Pirmasis atsigulęs ant stogo, Seklys Šnervė pro atvirą liuką pažvel-
gė žemyn. Nuo aukštumos jam truputį svaigo galva...

Pro kiaurymę — kiaurai, kiaurymiškai, vienas po kito kaip sluoks-
niuotas obuolinis tortas matėsi išsidėstę parduotuvės aukštų skyriai.
Nuo penkto iki pat pirmojo... O ten, žemai, prie stiklinių durų, stovėjo
durininkas Lokys Lepečkorius. Į paaukuotą durų bumbulą savo pur-
vinus šonus trynėsi iš kažinkur atsivilkęs Paršas Kvykas...

Jų balsai, nors silpnokai, bet buvo girdėti. Seklys įtempė ausis ir la-
bai nustebė: Lokys Lepečkorius... barėsi!!!

Paršas Kvykas šį kartą buvo jau toks nevalyvas, jog romusis durinin-
kas neiškentęs pratrūko:

— Parše, jukš iš čia! Net snukio nenusivalai! Taip apsidrabstęs, jog
galiu pasakyti, ką šiandien ēdei!

Paršas Kvykas šaltakraujiškai vikstelėjo uodegėle.

— Na! Tai pasakyk! Ką aš ēdžiau? — kvykstelėjo jis.

— Miežinę košę lapnojai,— atsakė Lokys Lepečkorius.

— Kvy kvi kvi! — plačiausiai pravėręs nasrus, nusikikeno Paršas
Kvykas.— Netiesa, dėdule! Miežinę košę aš lapnojau užvakar! O šian-
dien — barščius!

Lokys Lepečkorius kandžiai nusijuokė.

— Iš karto matyti, koks tu neišauklėtas. Srėbdamas sriubą visas ap-
sitaškai ir dar tikriausiai garsiai šliurpi...

Paršas tingiai dribtelėjo ant grindų:

— Žinok, iškriošėli! Jeigu sriubą valgant girdėti šliurpimas — tai ne aš, o sriuba blogai išauklėta...

— Kaip tu kalbi su senais! Koks šių dienų jaunimas! — pasipiktino Lepečkorius.— Dař paršelis tebeesi, o kas iš tavęs bus, kai užaugsi!!! Kvykas tingiai apsvirtė ant kito murzino šono.

— Kriūū! — kriuktelėjo.— Užaugęs būsiu didelė, didelė kiaulė... Seklys Šnervė, viena ausimi klausydamasis šio pamokančio pokalbio ir abiem akim atidžiai žvalgydamasis, ar ant parduotuvės stogo nematyti nieko įtartina, įsispraudė į dantis rūkstančią pypkę ir gardžiai ją paptelėjo.

Milicininkas Kostas sunerimo:

— Atsargiai, sveikas tamsta! Neišmesk pypkės!

Seklys Šnervė energingai papurtė galvą.

— Nebijok! — žiojosi ištarti.— Aš ne...

Nespėjo vėl susičiaupti, o iš dantų išsprūdusi sunki porcelianinė pypkė jau švilpė žemyn...

Veltui gribstelėjo rankomis orą, gaudydamas pypkę, Seklys Šnervė... Pirmame aukšte jau pasigirdo širdį veriantis žviegimas.

Pypkė,— atsitik man taip! — trenkėsi tiesiai tiesutėliai į drybsančio Paršo Kvyko maulę...

Pasipylė žiežirbos, pypkė sudužo į šimtą, o gal ir daugiau mažų šipulėlių...

— Kas dabar bus? — pasibaisėjo Milicininkas Kostas.

Seklys Šnervė tyliai aiktelėjo, bet tuojau susitvardė.

— Nieko ypatingo,— galop rūgščiai nusišypsojo, atsitraukęs nuo stogo kiaurymės.— Aš jau seniai ruošiausi mesti pypkę... Baigti rūkęs... Nuo tų dūmų man galva pilna suodžių...

Pro liuką iškišęs nosį, Pėdekys Mauras uostė:

— Am am! Jaučiu svilėsių kvapą...

— Gaisro nebus! — numojo ranka Milicininkas Kostas.— Tai tik apsvilę paršo šeriai uodžiasi...

Jo žodžių tikrumą patvirtino atsipeikėjusio ir kur akys veda sprunkančio Kvyko žviegimas.

— Hm... Viskas gana laimingai baigėsi,— linksmai išsišiepė Pėdsekys Mauras,— Šnervė, sakyčiau, išrado naują būdą, kaip atprasti nuo rūkymo...

Milicininkas Kostas pasitaisė uniforminę kepurę.

— Tikrai, sveikas tamsta, būdas geras,— pritarė jis Maurui,— bet brangus... Jeigu šitaip visi pypkoriai mes rūkyti — pasaulyje, ko gero, nebeliks nei pypkių, nei paršų!..

— Tss! — sudraudė išismaginusį bendražygį Seklys Šnervė.

Virš jų galvų prasklendė baugus šešėlis...

Cyptelėjo ir dingo nakties tamsoje.

— Kas čia!? — krūptelėjo Milicininkas Kostas.

— Tai šikšnosparniai sklando,— atsakė žvalgydamasis Mauras ir, kai iš po debesų išlindo mėnulis, šūktelėjo:— O kas gi ten, stogo pakraštyje, plevėsuoja!!?

Vikriai nutipeno į kitą stogo pakraštį ir grįžo atgal labai sujudęs. Dantyse nešėsi mėlyną kaspiną.

— Am am! Radau užkibusį už kamino krašto...

— Tai bent radinys, sveikas tamsta! — sušuko Milicininkas Kostas.— Meškiuko Go kaspinas!

Prisikišo kaspiną prie akių ir, atidžiausiai ištyrinėjęs, vėl patvirtino:

— Taip! Gerai prisimenu, juo buvo Go pasidabinęs kaklą...

Seklys Šnervė, iš įpročio graibydamsis rankomis po kišenės pypkės, atidžiai sekė, kaip Mauras šniukino mėlyną kaspiną.

— Užuodžiu! Užuodžiu! — džiaugėsi Mauras.— Tikrai Meškiuko Go kvapas!

Jam uodega vikseno į šonus kaip sieninio laikrodžio švytuoklė.

— Pirmyn! Am am! — vėl sulojo Mauras.— Mano puikioji nosis jaučia šviežius Go pėdsakus!

— Pirmyn! — užsidegęs sušuko Seklys Šnervė.— Ir...

Ir jis nutilo. Jį sustabdė klyksmas. Tai buvo pagalbos šauksmas. Jisai nuaidėjo nuskambėjo per visus parduotuvės aukštus toks beviltiškas, kad visiems pašiorpo nugaros...

Riksmas tas, nustatė Mauras, veržėsi, kilo aukštyn iš rūsio.

— Gelbėkite!! — aidėjo.— Pagalb-o-os!!!

— Ten kažką žudo! — išbalęs subirbė švilpuku Milicininkas Kostas.

— GELBĖKITE! — nesiliovė pagalbos šaukiąs balsas.

Riksmi pasigirdo jau iš daugelio gerklių,— tai žaislai kilniaširdiš-

kai buvo supuolę rūsin, išgirdę pagalbos šauksmą:

— LIŪTAS!

— BAISUS!

— LIŪTAS!!! RŪSYJE!!!

Seklys Šnervė išplėtė akis.

— Liūtas rūsyje!? — netikėdamas savo ausimis, sumurmėjo.— Tuo-
jau išsiaiškinsime!

Igdusiu, greitu judesiu jis išsitraukė iš kišenės padidinamąjį stiklą.
Prisidėjo prie akių atsigulęs, pažvelgė žemyn...

Ir ilgai negalėjo ištarti net „o“... Neteko žado...

Nutirpo Sekliui Šnervei ne tik rankos, bet ir kojos...

Nes po rūsį tikrai žirgliojo dantingas, kraugeringai nasrus pražiojęs
LIŪTAS...

DEŠIMTAS SKYRIUS

KAS GERIAU: AR BŪTI NEPATENKINTU LIŪTU, AR PATENKINTA BEŽDŽIONE

— Iltys milžiniškos! Nasrai siaubingi, kiekvienas nagas — baiseny-
bė! — vapėjo Seklys Šnervė.

Jo rankos, kai vėl graibėsi kišenėje pypkės, drebėjo, bet deja... Šner-
vė jau buvo metęs rūkyti...

Milicininkas Kostas žaibiškai išsitraukė pistoletą.

— Paskui mane! — sušuko.

— Liūtas urzgia! Matyt, grobio ieško! Šėlsta po rūsį! Skubėkim! —
sušuko stodamasis Šnervė.— Sandėlio grotelės nestiprios, gali išlaužti!

— Pala! Pala! Sakai, urzgia! — suraukė kaktą Pėdsekys Mauras.—
Čia kažkas ne taip! Liūtas medžiodamas neurzgia!..

O tuo pat metu pro mirtinai išsigandusius, nustėrusius žaislus į rūsį
prasiskverbė Sportininkas Sunkiasvoris.

— Kelią! Kelią! — braudamasis priekin, jis vikriai švaistėsi ranko-
mis.— Kur tas žvėris!?

Liūtas, pamatęs jį, dar žvėriškiau sukriokė...

Lėlė Sigutė neišlaikė to baisaus vaizdo. Ji išbalo ir nuleipo. Nykštukas Linksmutis nubėgo ieškoti savo geradarei vandens. Žaislai susispietė į kampa.

Sportininkas Sunkiasvoris, susidūręs akis į akį su džiunglių grobuo- niu, nepabūgo. Atrakino grotuotas dureles ir tą akimirką, kai Liūtas šoko pro jas, iškėlė aukštin savo sunkų kaip švinas kumštį...

Suriko, net rūsio skliautai suvirpėjo:

— Še, baidykle! — Ir vožė Liūtui per karčiuotą sprandą.

Liūtas, gavęs sunkiasvorišką smūgį, visai neliūtiškai suspiegė ir — keberiošk! — nugriuvo ant rūsio grindų...

— Valio! — sušuko nuo stogo Seklys Šnervė ir jo bičiuliai, pamatę tokią greitą ir netikėtą šios kovos baigtį.

— Valio! Valio Sunkiasvoriui! — sužavėti Sportininko jėgos ir nar- sumo, valiavo žaislai.

Milicininkas Kostas, lengviau atsidusęs, įsikišo ginklą atgal į kišenę.

Ūmai rūsyje nuaidėjo gardaus juoko banga.

Seklys Šnervė pasilenkė, kad geriau matytų.

— Ko ten jie kvatoja? — nustebo Mauras.

Po akimirkos, susiėmęs pilvą, ir pats Mauras raitėsi ant stogo, springdamas nesuvaldomu juoku: iš Liūto kailio, susiėmusi sutrenktą galvą, išsvirduliavo Beždžionė Ringė...

Susirietusi, trindama sprandą, ji perspiegė kvatojančius žaislus, kly- kė kaip tūkstantis beždžionių... Tačiau Ringės riksmė galėjai išgirsti ir džiaugsmo gaideles: jinai atgavo balsą!

Atgavo balsą, nes jos burnoje nebebuvo apvalaus, balto pingpongo sviedinuko... Kaip kamštis iš limonado butelio išlėkė tasai sviedinukas, kai Sportininkas Sunkiasvoris smagiai užvožė jai per sprandą...

„Tik ar sveiki išliko jos kaulai?“ — pirmasis nustojęs juoktis, susirū- pino Daktaras Baltilas.

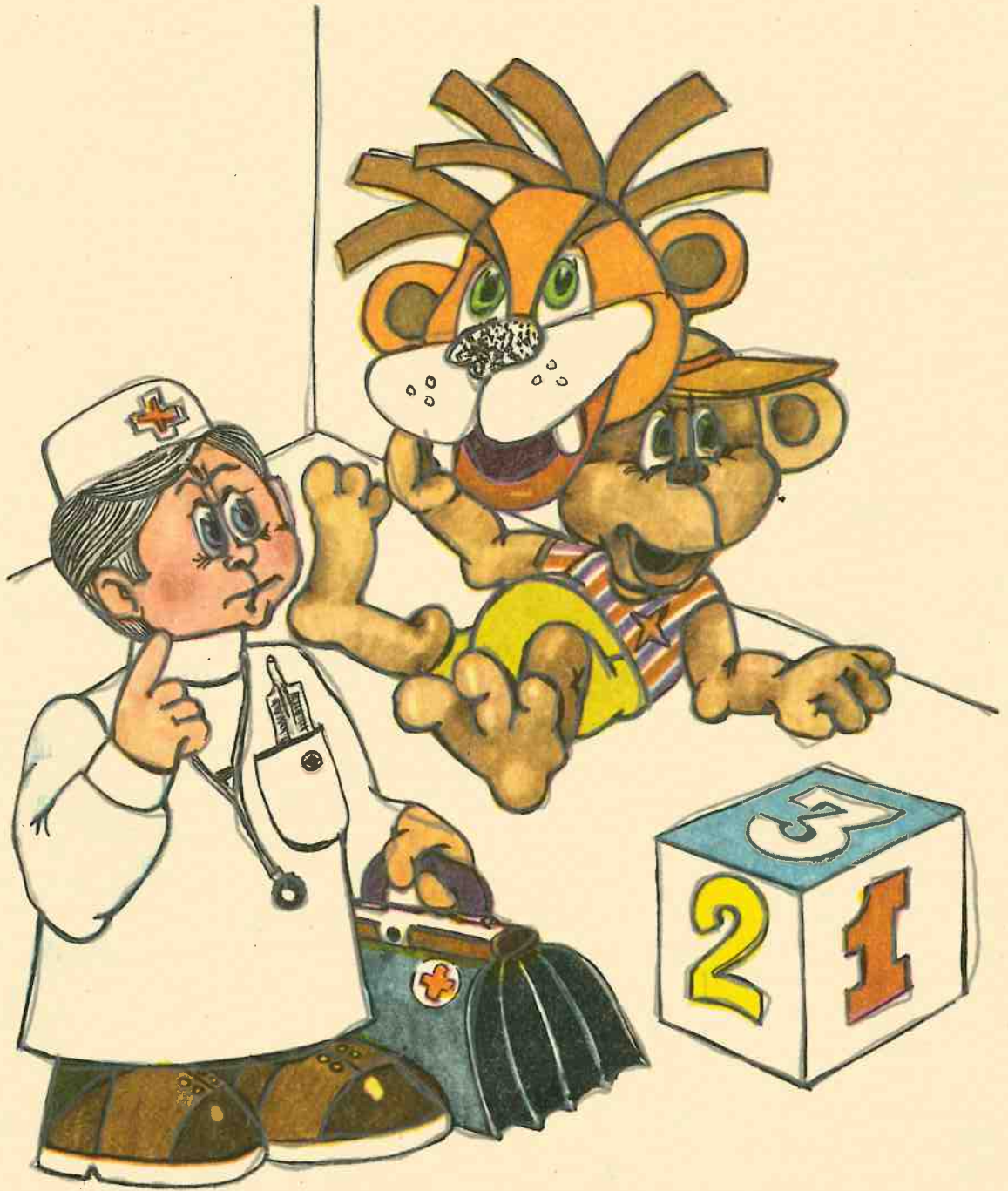
Sportininko ranka buvo kieta, todėl Daktaras Baltilas, apžiūrėjęs ap- lamdytą Ringę, davė jai išgerti vaistų — gydomojo činčibero.

Ringė iš karto atkuto ir pradėjo spjaudytis.

— Brrr! Tu, či či či, blogas daktaras! — šokosi ji Baltilui į akis, kartė- lio sutraukta.

— Argi yra blogų daktarų!? — nustebo Nykštuko atgaivinta Sigutė. Suglebusio, ant grindų riogsančio liūto kailio jinai nebijojo...

— Yra, kaip nebus! — atsakydama spjaudėsi Beždžionė Ringė.—

Blogi tie daktarai, kurie ligonius gydo karčiais vaistais...— Ir, žvaira akimi nužvairavusi Sportininką Sunkiasvorį, vėl suspiegė: — Kaip tau ne gėda, mulki! Kodėl taip skaudžiai muši silpnutes, bejėges beždžionės!!!

Sportininkas Sunkiasvoris paraudo ir ėmė trypčioti vietoje.

— Bet, gerbiama Ringe! — papūtė jis į sutrenktą kumštį.— Aš, gelbėdamas žaislus, tvojau ne silpnutei beždžionei, o kraugeringam Liūtui...

— Ak, Liūtui! Liūtui! — Ringė atsargiai pasiglostė sumuštą sprandą ir paspyrė išnarą.— Šitas kailis — karnavalui, o ne mano sprando dalyviui!

Sunkiasvoris tiktai prikando lūpą, vėl pasižiūrėjo į savo didžiulį kaip juodos duonos kepalas kumštį... Negeru žvilgsniu pašnairavo į Ringę ir išėjo, aiškiai gailėdamasis dar per mažai trinktelėjęs tai pamaivai. Kaip žmonės sako: kuo toliau nuo piktos pagundos...

Žaislai pasilenkė lietė, vartė maskaradinį Liūto kailį ir stebėjosi:

— Kam tau, Ringe, jo prireikė? Kvanktelėjai, ar ką?

Beždžionė Ringė klaikiai vartė akis:

— Kam prireikė, či či či!? Nagi kad aš, apsimetus Liūtu, galėčiau pasprukti iš rūsio!

— O koks kipšas tau prisakė po rūsį landžioti? — spyglius suglausdamas, supupsėjo Ežys Kežys.

— Ne kipšas, či či či, o Milicininkas Kostas! — šoktelėjo išsiveidusi Ringė.— Grubiausiai mane tenai įkalino...

Žaislai žvalgėsi vienas į kitą, trūkčiojo pečiais, skėsčiojo rankomis ir nieko nesuprato.

— Kodėl gi Milicininkas Kostas tave ten uždarė? — subaubė Karvė, kuri mėgo šokti valsą.

Beždžionės Ringės akys išsiplėtė, tokio dydžio, kaip lėkštės sriubai pasidarė.

— Ką? Jūs, či či či, nieko nežinote?! — nustebusi jinai persivertė per galvą.— Ničnieko?!!

— O ką mes turime žinoti? — savo ruožtu paklausė Ringės Dramblys Storulis.

Seklys Šnervė, klausydamas šio pokalbio, sunkiai atsiduso per visą stogą.

— Taip ir maniau! — tarė atsigręžęs į draugus.— Ta plepė viską

išpliurops!

Pėdsekys Mauras tik suinkštė ir iš visos širdies palinkėjo:

— O kad ji, am am, greičiau galą gautų!

— Gaila, kad Sunkiasvoris jai nesudavė per liežuvį,— sumurmėjo įtūžęs Milicininkas Kostas.

O Ringė, negirdėdama jai skiriamų prakeikimų, jau patogiai įsitaisė rūsyje ant dėžės. Apsupta jos nuotykišiais susidomėjusių žaislų, svaigo iš laimės. Jai geriau patiko būti patenkinta beždžione, o ne urzgiančiu nepatenkintu žvėrių karaliumi — Liūtu...

— Nežinote, kodėl mane Milicininkas Kostas uždarė!? — nutaisė Ringė paslaptinę veidą.

Dėl didesnio įspūdžio ji akimirkai susičiaupė, savo nutįsusias rankas oriai įrėmė į šonus. Kaip ir kitiems tuščiagarbiams, Beždžionei Ringei niekad os nebuvo gana ją supančio dėmesio.

— Mane jis įkalino kaip svarbią asmenybę! — vėl prabilo Ringė.— Nes aš sužinojau, kad Meškiuko Go grobikas yra... yra...

Žaislai nustojo kvėpuoti.

Beždžionė ilgai mėgavosi jų nustebimu. Nelauktai stryktelėjo nuo dėžės, ant kurios sėdėjo, ir suriko:

— Grobikas, či či či, yra Juodasis Džentelmenas!

Apsalusi, kad pasiekė efektą, Ringė žemai nusilenkė kaip cirke fokusininkas gerbiamai publikai,— rodos, didžiavosi kiekvienas jos kūno narvelis: matote, kokia aš nepaprasta!

O žaislams nuo tokios žinios pašiurpo plaukai... Žinoma, tiems, kurie juos turėjo...

— Kas, Juodasis Džentelmenas!? — sušuko jie vienu balsu.— Negali būti! Mes tą bjaurybę iš savo parduotuvės išgujom!!!

Beždžionė nusišypsojo lūpų krašteliais ir su didžiausiu malonumu išklojo viską nuo pat pradžios, nuo geltonai žalio lietsargio, atimto iš Paršo Kvyko...

Kai ji pailsusi užsičiaupė, žaislai be galo sunerimo. Pakilo aukštyn grasus rankų miškas, girdėjosi balsai, kurie rūščiai grūmojo:

— Kur niekšingasis misteris? Kur tas juodasis užjūrio piktadarys? Galas jam!

Indėnas Erelio Akis nusikabino nuo peties lanką su strėlėmis. Užsko ant stalo.

— Ko laukiame? — sušuko jis.

— Visiems, visiems, visiems! Einame išlaisvinti Meškiuko Go! —
ištiesęs straublį, sutrimitavo Dramblys Storulis.— Išieškokime visus
aukštus!

— Pirmyn! — pritarė jam žaislai.

Pasigirdo kojų tapsėjimas laiptuose.

Virš galvos lasą suko Kaubojus...

Indėnai su tomahaukais rankose ėmė šokti indėnų karo šokį.

Snieguolė, kad būtų drąsiau, bėgo rankomis susikibusi su Raudon-
kepuraitė.

Mušketininkai išsitraukė ilgas, smailias špagas.

Striksėjo Kiškiai Žvairaakiai, jojo Raganiukės ant šluotų, tapsėjo
Buratinas su Malvina...

Velniūkštis bėgo, rankoje laikydamas aštrias šakes...

Batuotas Katinas skubių skubiausiai avėsi raudonas septynmyles
pušnis.

Beždžionė Ringė, lėkdama it akis išdegus, ant laiptų kaktomušom su-
sidūrė su Nykštuku Linksmučiu.

— Ko tu, či či či, visada veliesi man po kojomis! — suspiegė ir neat-
siprašiusi nurūko tolyn.

Sigutė pakėlė pargriautą Linksmutį, padavė jam numuštą smailianosę
kepuraitę, surado netoliese nukritusią timplę...

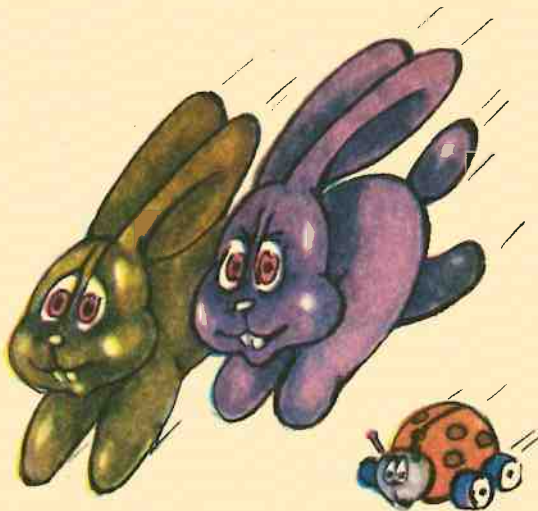
Nykštukas niekaip nesuprato: ko taip visi skuba? Negi ieškoti jo pra-
dingusio Katino Peliaus?

— Ne Peliaus, o Juodojo Džentelmeno, Linksmuti, kuris pavogė Meš-

kiuką Go,— per petį atmesdama
šviesią kasą, paaiškino Sigutė.—
Visi prieš jį sukilo... Bet tu dar
mažas, tai geriau kol kas mudu
čia pastovėsime, pasergėsime, ar jis
laiptais neprabėgs. O kur tavo
Pelius, aš žinau... Jis areštuotas!

— Areštuotas!? — Nykštukas
Linksmutis net pritūpė.— Kati-
nas Pelius?

— Areštuotas! Taip jam ir rei-
kia! — tarė Sigutė.— Nes tavo
Katinas Pelius — girtuoklis ir
peštukas!

— Girtuoklis? Ir peštukas?..— nuleido nosį iki grindų Linksmutis.
— Peštukas ir girtuoklis! — patvirtino Sigutė.— Užtiko ant minkštasuolio Beždžionės Ringės paliktus valerijonus ir pavogė... Išlakė visą buteliuką ir pasigėrė... Katės juk nežmoniškai mėgsta valerijonus...

— Pasigėrė?!

— Pasigėrė begėdis nuo valerijonų ir pradėjo peštis,— piktinosi švelnioji Lėlė.— Prie visų iš eilės kibo. Su nagais Paršui Kvykui snukį subraižė... Miaukdamas šoko net ant Lokio Lepečkoriaus... Prunkštaudamas vartėsi per galvą ir žadėjo Pėdekį Maurą suplėšyti į gabalėlius...

— Vaje! — nustėro Linksmutis.— O kur Pelius dabar?

Lėlė Sigutė truktelėjo pečiais:

— Juk sakiau. Areštuotas! Žaislų susirinkimas pasmerkė jį... Už valerijoninį girtavimą ir viešosios tvarkos pažeidimą...

Ir ko šitaip užsiplepėjo Sigutė su Nykštuku? Per tą plepėjimą jiedu visiškai neatkreipė dėmesio į Kiaulę Maulę, kuri dairydamosi į šalis, kažkur viena prabindzeno laiptais skubių skubiausiai...

Kiaulė buvo visai suglumusi, o per jos šnipą varvėjo drumzlinas baimės prakaitas...

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

MEŠKIUKAS GO SURASTAS

Milicininkas Kostas, išvydęs sraigtiniais laiptais atbildant žaislus, susiėmė už galvos.

— Na, sveikas tamsta! Mūsų pasala nueis perniek! — suriko.— Ak, ta Ringė ilgaliežuvė!

Nusiminė ir Seklys Šnervė. Pėdekys Mauras sukando dantis.

Susijaudinę, labai sudirgę žaislai bematant užsikorė ant spalvoto TIK NEŽLIUMBK parduotuvės stogo. Jie nesižvalgė į gražias gatvių šviesas, nesidomėjo miegančiu miestu ir jo vaikais... Jiems rūpėjo tik viena: kuo greičiau surasti Juodąjį Džentelmeną ir išlaisvinti Meškiuką Go.

— Kur Juodasis Džentelmenas? — visų vardu paklausė Dramblys Storulis.

— Kur Džentelmenas?! Juodasis! — šaukė žaislai.

— Tss! — tildė juos sunerimęs Seklys Šnervė.— Tylos! Sutrukdėt mums sekti nusikaltėlių...

— Kur kut kurūt! — nesiklausė jo višta, kuri dėjo auksinius kiaušinius.— Aš jam akis iškaposiu!

Nebeapsikęsdamas Milicininkas Kostas išsitraukė švilpuką ir labai įspėjamai subirbė.

— Sveikas tamsta! — treptelėjo koja.— Pašaliniai išsiskirsto!

Niekas nė nepajudėjo iš vietos.

— Nuo kada mes tau pašaliniai? — užsiliepsnojo pykčiu pribėgęs Radistas Martynas.— Nusikaltėlių gaudyti — visų pareiga!

Tik vienintelis Pėdsekys Mauras išlaikė šaltus nervus ir negaišo laiko ginčams... Jis jau buvo iššniukštinėjęs visą stogą, ieškodamas Meškiuko Go pėdsakų, bet nieko daugiau neradęs, dar kartą pauostė mėlyną kaspiną ir sulėjo:

— Am am! Jei norite padėti — nurimkite! Pasitraukite nuo kelio! Pirmiausia suraskime Go! Gal jam reikia skubios pagalbos?!

Visi pakluso... Net Beždžionė Ringė tik šmižinėjo akimis, tik nekantariai kramtė pirštų nagus...

Suo uostydamas lėtai slinko Meškiuko Go pėdsakais... Nusileido jį, to kvapo vedinas, nuo stogo vienu aukštu žemyn. Kartu su Mauru žengė Milicininkas Kostas ir Seklys Šnervė.

Prie vienu durų Mauras ilgokai pašniukavo nosimi ir sustojo, pakėlė leteną: dėmesio!

— Čia jis! Čia! — tvirtai pareiškė.

Beždžionė Ringė kaip kulka išsiveržė priekin.

Paklebino durų rankeną, prikišo nosį prie rakto skylutės...

— Či či či, ap-čy-y! — nusičiaudėjo.— Trenkia naftalinu! Ką Meškiukas Go gali veikti kailinių žaislų taisykloje?.. Juk jo kailis naujas, neskylėtas...

Seklys Šnervė, nustūmęs į priekį prasibrovusią Ringę, atidarė duris... Ir tada atsivėrė toks kraupus vaizdas, kad nustėręs Milicininkas Kostas vos neprarijo švilpuko...

Ką jie tenai išvydo?

Ogi — ant medinės pakabos, tarp žaislų kailių, skersvėjo išjudintas, be gyvybės ženklų sūpavosi Meškiukas Go...

Pasibaisėję žaislai suriko:

— Vaje! Vaje! Vaje!..— Ir užsidengė akis.

Pliušinis pliušinuko pilvas buvo perrėžtas aštriu durklu... Iš jo gilumos virto išpešiotos vatos gumulai...

— Kokia žiaurybė! — grąžė rankas žaislai.

Pirmoji atsitokėjo Lėlė Sigutė.

— Ko laukiate? — sušuko.— Greitąją pagalbą! Kuo greičiausiai iššaukite greitąją pagalbą! — Ir ji kumštelėjo į pašoną suglaudusiam ausis Zuikiui.

Laimė, greitoji pagalba buvo gretimame skyriuje. Doktoras Baltilas nukabino meškiuką nuo pakabos, paguldė jį ant stalo ir tuojau pradėjo operaciją...

Kvapą užgniauzę stebėjo žaislai kiekvieną Daktaro Baltilo judesį... O tasai negalėjo pakęsti, kad svarbios operacijos metu į jį spokso smalsuoliai... Susinervino ir todėl atsitiko du nemalonūs įvykiai...

Pirma — skubėdamas baigti operaciją, Meškiuko Go pilve užsiuvęs pamiršo savo mediciniškas žirkles, antra — sugipsavo nukentėjusiam sveiką sveikiausią kairę koją, nors reikėjo gipsu apdėti sulaužytą dešiniąją...

Teko pradėti operaciją iš naujo...

Oi, kaip gailiai atsiduso Doktoras Baltilas, nes buvo toks beviltiškas trumparegis, jog, atsidūręs priešais veidrodį, nepažindavo pats savęs... Kartą mandagiausiai nusilenkė savo daktariškam atvaizdui ir dar mandagiau pasitraukė į šoną: davė kelią, kad praeitų... jo atspindys...

Pagaliau viskas buvo baigta. Gaivinamieji vaistai suleisti. Ir Meškiukas Go atgijo...

Atmerkė akis...

— Atrodo, kad aš ilgokai miegojau,— pasiražęs tarė.— Ko jūs šypsotės?

Sužinojęs, kad jį ką tik atgaivino, labai stebėjosi.

Padėkojęs visiems už pagalbą, Meškiukas Go įsispraudė po pažastimi ramentus ir atsistojo.

Tada prie jo priėjo Seklys Šnervė.

— Gali į klausimus atsakinėti? — paklausė.

— Galiu...— linktelėjo tasai, bandydamas ramentus.

— Atsakinėk, sveikas tamsta, trumpai ir aiškiai... Nes reikia kuo skubiausiai nusikaltėlį sugauti...— pridūrė Milicininkas Kostas.

Mauras neištvėręs užšoko Kostui už akių:

— Kaip tave pagrobė?

Suraukęs kaktą, Meškiukas Go stengėsi atsiminti, kas jam nutiko.

— Mm... mm... Perplėšė dėžę... Užmetė apsiaustą... Kažkuo kietu tvojo man per galvą... Tada akyse pasidarė visai tamsu... Mm... mm... Atsipeikėjau čia...

— O kas tave pagrobė? — sulojo Pėdsekys Mauras.

— Neatsimenu... Atsipeikėjau, o koja sugipsuota... Ir pilvas susiūtas...

Milicininkas Kostas atsikosėjo:

— Per mažai, sveikas tamsta, faktų...

— Nesakyčiau,— sumurmėjo Go,— man tų faktų sočiai užteko...

Ir, atsargiai pasičiupinęs sutrenktą galvą, pridūrė:

— Gumbų net per daug...

— Viskas aišku, kad niekas neaišku...— švilptelėjo per lūpą Seklys Šnervė.

Sunerimęs Pėdsekys Mauras sušuko:

— Am am! Per ilgai plepame... Ilgiau čia delsti — pragaištis! Užburta Perlas — pavojingo nusikaltėlio rankose! Juodasis Džentelmenas dar nesugautas!

— Tikrai!!! — suūžė žaislai.

— Jis gali pasidaryti nematomas! — pridūrė Nykštukas Linksmutis.

— Oi! — sucypė Beždžionė Ringė, iš baimės lįsdama po stalu.— Atrodo, kad jisai jau tapo nematomas ir man skaudžiai numynė uodegą!

— Nurink, kvaiše! — sušuko Dramblys Storulis.— Tai aš... Netyčia. Bet pavojus grėsmingas!!! Meškiukas supjaustytas ir apvogtas...

Didelis nerimas apėmė visus, visus, visus... Net Vilkas ėriuko kailyje pradėjo baugiai kalenti dantimis.

O Meškiukas Go, išgirdęs apie pavogtą perlą, užsidengė akis.

— Paklauskite, ką pasakysiu! — sušuko.

Visi sukluso.

Go susigūžė, pasidarė dar mažesnis.

— Nebijokite,— vos girdimai sušnabždėjo.— Užburto perlo aš niekad neturėjau... Aš... aš truputį... pasigyriau... Užsiūtas buvo... Ne perlas... ne... Tai buvo... tai... Man gėda...

Ir susirietė it ežys į kamuolėlį.

— Klok, sveikas tamsta, faktus! Kas ten buvo užsiūta?! — nebeteko kantrybės Milicininkas Kostas.

Žvilgsniai it adatos badė susirietusį Meškiuką Go...

— Ten buvo... buvo... — vėl ėmė lementi jis,— tokia saga... Saga nuo mano kelnaičių... Apsirikę žaislų meistrai fabrike ją man vidun įsiuvo...

Ir susigėdęs pravirko.

— Todėl man visą laiką kelnaitės smunka...

DVYLIKTAS SKYRIUS

KAIP GALIMA SUGARBANOTI EŽĮ

Nors padėtis buvo nepaprastai rimta, bet atsirado tokių jukių, kurie, išgirdę apie Meškiuko Go kelnaičių sagą, neišlaikė ir balsiai nusijuokė.

Įsivaizdavo — kaip kvailai atrodė grobiko veidas... Kaip jis raukė antakius, krimsnojo juodą ūsą. Ieškojo užburto perlo, o jo vietoje rado — ha ha ha — pigutėlę kelnų sagą...

Apsišaukėliui meškiukui tirtėjo smakras, ir jis, baigęs savo išpažintį, nedrįso pakelti akių...

Švelnioji mėlynakė Sigutė geriausiai suprato, kaip jam nesmagu... Padrąsindama jam nusišypsojo, pasodino patogiau, paguldė sugipsuotą koją. Vėl užrišo mėlyną kaspinę, tą patį, kurią atrado pastogėje Mauras. Paglosčiusi dar vis pašiurpusią Go nugarą, Sigutė tarė:

— Saga yra saga, ir aš tau ją įsiūsiu... O sakyk, ar tas užburtas perlas...— dabar Lėlė Sigutė atidžiai pažvelgė į gąščiai bėgiojančias Meškiuko Go akis.— Ar jis iš tikrųjų kur nors yra? Ar tu jį... sugalvojai? Tai tavo pliušinės galvelės fantazija? Taip?

Meškiukas dar labiau susigūžė, pasidarė dar mažesnis, dar labiau pasigailėtinas. Toks mažas, kad būtų galėjęs į riešuto kevalą sutilpti... Ko gero, dabar visi jį laikys tuščiu fantazuotoju...

Ir pasiryžo sakyti teisybę, nuo šiol visą gyvenimą tik teisybę. Suprato: melo kojos trumpos, su melu toli nenuėisi...

Pažvelgė į Sigutę, giliai, iš visos krūtinės atsiduso.

— Yra užburtas perlas, yra!— pasakė ir tyliai pridūrė:— Perlą tikrai turi vienas mano brolis Go...

Seklys Šnervė, kuris pro sekliškas ausis nepraleido nė vieno Meškiuko Go žodžio, palietė jo petį.

— O kiek tu, mažyli, turi brolių? — pasidomėjo.

Pasimuistė pečiais taip užklaustas Meškiukas Go... Susikaupęs išskėtė abiejų rankų pirštus, krutindamas lūpomis, ėmė stropiai skaičiuoti...

Antrą kartą perskaičiavęs, patikrinęs, ar teisingai, atsakė:

— Gerbiamas Sekly Šnerve! Mano brolių, Meškių Go, yra lygiai šimtas tūkstančių...

— Tai bent giminė! — pri-tūpė Beždžionė Ringė.— Šimtas tūkstančių!

— Taip,— dar kartą perskaičiavęs, linktelėjo galvą Go.— vienas šimtas tūkstančių tokių meškiukų kaip aš...

Žaislai žiūrėjo į Meškį Go kaip pakerėti.

Dramblys Storulis vos nepakvaišo nuo tokios meškių gausybės.

— Ir visi pliušiniai! — sušuko jis.— Kodėl jūsų tiek daug?

Go pasiteisino:

— Mes, meškiai, niekuo dėti! Žaislų fabrike, gerbiamas Drambly Storuli, mus išleido masiniu tiražu... O vieno broliuko Go krūtinėje, vienintelio,— jo balsas pagyvėjo,— bet tikrai yra užsiūtas perlas... Ir...

Subirbė įspėjantis švilpukas, platus Milicininko Kosto delnas užčiaupė Meškiukui Go burną.

— Tss! Užteks!!! Daugiau nė žodžio! — perspėjo Kostas.

Pasipiktinę žaislai į jį pasižiūrėjo kaip į daržo baidyklę.

— Kodėl... Kodėl neleidot jam baigti? — pasipylė klausimai.

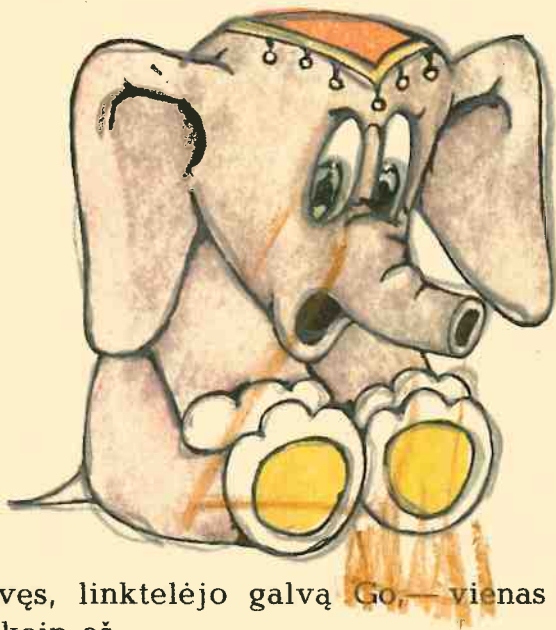
— Či či či! Kodėl neleidi Meškiukui Go kalbėti! — cypė Beždžionė.— Kodėl užgniauži burnos laisvę!

Milicininkas Kostas susikryžiavo rankas ant krūtinės.

— Kaip nesuprantate paprasčiausio dalyko! Gal netoliese šmižinėja nusikaltėlis! — rūščiai atsakė.— Nusiklausęs apie perlą, ims jo ieškoti! O kol suras, papjaus šimtą tūkstančių Meškiukų Go!!!

Šiurpas nusmelkė žaislų nugaras: jiems pasivaideno baisybė išskros-tais pilvais meškiukų.

— Ne šimtą tūkstančių! O devyniasdešimt devynis tūkstančius devy-

nis šimtus devyniasdešimt devynis,— pertarė Milicininką Kostą Seklys Šnervė.— Nes šimtatūkstantajam,— liūdnai šyptelėjęs, parodė į Meškiuką Go.— gydytojas jau sulopė pilvą...

Visi žaislai užjūrio Misteriui Foksui pajuto niršų maudulį širdyse. Net Beždžionė Ringė gailiai atsiduso, bet ir dūsausdama liko ištikima sau: žvaira akimi pastebėjo, kad trys sekliai, pasitraukę į nuošalesnę vietą, savo tarpe ėmė kažką aptarinėti...

Pažvairavusi kita akimi, Ringė nustatė: ypatingai jaudinasi Pėdsekys Mauras. Jisai vėl prikišo nosį prie geltonai žalio lietsargio.

Ringė atkišo ausį.

— Keista, keista! — urzgė, nervingai tirtindamas nosį Mauras.— Dabar ant lietsargio ne vien Juodojo Džentelmeno kvapas... Dabar man uodžiasi... uodžiasi...— ir jis staiga susičiaupė.

— Paršas! Či či či! — suriko Beždžionė Ringė.

— Ne! Am am! — grėsmingai dėbtelėjo jis į Ringę.— Uodžiasi...

— Paršas! Persigandęs Paršas! — pertraukė jį Nykštukas Linksmutis.

Pėdsekys Mauras papurtė galvą.

— Nekišk, mielasis, savo žirnio didumo nosies, kur nereikia... Čia uodžiasi...

— Tik pasižiūrėk! Paršas! — pagaliau suriko ir Seklys Šnervė vienu balsu su Milicininku Kostu.

To Maurui buvo per daug! Iš pykčio jis ėmė inkšti kaip šunytis.

— Na, žinai! Nesitikėjau šito iš draugų!

Ir Mauras, užmiršęs savo atsakingas pareigas, sužaubavo akimis. Karštas prosenelių pėdsekinių šunų kraujas plūste užplūdo jo smegeenis,— aukštakilmis šuo niekadosis neleis juoktis iš savęs!

— Rrrrrrrrr!!! — urzgė Mauras vos tvardydamasis.— Saugokitės!!! Man tik savi-garrrr-ba kandžiotis neleidžia...

Žiūrėdami į nirštantį karštuolį Maurą, nuo ausų iki ausų išsišiepė žaislai.

Sublizgėjo tūkstantis dantų... Seklys Šnervė, kad neimtų su visais krizenti, sudėjo lūpas švilpuku...

Milicininkas Kostas, sulaikydamas juoką, išpūtė žandus...

Ir ūmai už Mauro nugaros pasigirdo:

— Čia! Kvy kvi kvy! Aš čia! Tu vienas manęs nematai...

Mauras atkištais dantimis atsisuko ir nuraudo tartum vėžys... Suraitęs uodegytę, kaip visuomet murzinas, jam už nugaros išgąstingai liejo

ašaras Paršas Kvykas!

Pėdsekys Mauras, kaip reta kas, mokėjo pats iš savęs pasijuokti.

— Am am! — iš karto atlėgo jam širdis.— Tai juokingai atrodžiau...
Bet iš tiesų ne žliumbiantį Paršą užuodžiau, o... o... o...

Jis vėl susizgribo ir įbedė akis į Paršą Kvyką. Tas tebesišluostė gausias ašaras. Nusižiūrėjęs į žliumbiantį Kvyką, ašarų upelius paleido ir Pajacas Pjeras.

— Ko tau?! — sulojo Pėdsekys Mauras.— Ko tau reikia?

— Daktaro Baltilo! — kriuktelėjo Paršas Kvykas.— Skubiai!

Sučiužėjo akinančiai baltas gydytojo chalatas.

— Kam prireikė manęs? — primerkė trumpareges akis Daktaras.

— Ten... Ten... Ežį Kežį, kvy kvi, sugarbanojo...

Supyko Baltilas.

— Niekus plepi! — pertraukė Kvyką.— Neturiu laiko paršiškiems pokštams!

O Beždžionė Ringė iš džiaugsmo išsišiepė.

— Či či či! Pasaulinė naujiena! Sugarbanojo ežį!..— Ir ji pasileido šokti aplink Kvyką.— Tau, Kvyke, tikriausiai galvoje užvakarykštė miežių košė! Jeigu ežį sugarbanojo — kviesk jam kirpėją, o ne daktarą!

— Pasitrauk, tarškūne! — subarė ją Lėlė Sigutė.— O tu, Kvykai, atsikvošėk! Įsikrėsk proto!

Paršas atkakliai purtė galvą.

— Ežį Kežį sugarbanojo mano motušė, Kiaulė Maulė! Gydytojo pagalbos jai reikia. Ji ant Ežio Kežio parpuolė! Parpuolė ir susibadė, nebegali nei eiti, nei sėdėti, nei gulėti...

— Oi! Oi! — žaislai linksmai sužė: niekas nemėgo savanaudės storžievės Kiaulės Maulės.

— Ežio Kežio spygliai taip suploti, kad bangom sugulė...— jau neužsičiaupdamas kvyksėjo Kvykas.

— Pūp pūp pūp! — baisiausiai apsidžiaugė Ežio Kežio brolvaikis Spyglius.— O dėdė Ežys Kežys tvirtino, kad mano galvoje švilpia vėjai... Sakė, kad neįmanoma sugarbanoti ežio...

— Netrukdyk! — sušuko Spygliui Milicininkas Kostas.— Kažkas po visu tuo slypi...

Sukruto ir Seklys Šnervė.

— Kodėl tavo močia, Parše,— įtariai paklausė jis,— parpuolė ant Ežio Kežio?!

Paršas, nesitikėjęs tokio klausimo, krūptelėjo, nuleido snukį žemyn ir apsidairė, pro kur sprukti.

— Kvy, kvy,— tik sumizgė.

— Na! — parodė baltutėlaičius, aštrius dantis Pėdsekys Mauras.— Tik nemėgink pabėgti! Pastversiu už ausies!

Kvykas, išsigandęs grasinimo, nejučiom žingtelėjo atatupstas, bet atsitrenkė į sieną.

— Jinai, kvy kvi,— pagaliau prabilo prispirtas,— slėpėsi nuo Juodojo Džentelmeno...

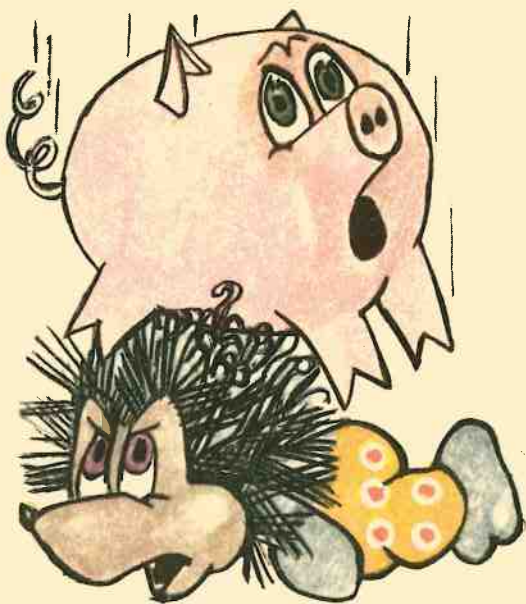
— Kodėl slėpėsi? — nedavė Kvykui atsitokėti Seklys Šnervė.

Paršas gailiai mirksėjo išblukusiomis blakstienomis.

— Na, sveikas tamsta! Kalbėk! — sugriaudė Milicininkas Kostas.

— Mano garbioji motulė, Kiaulė Maulė, slėpėsi nuo Misterio Fokso...— taip taręs jis iš baimės užsimerkė,— kad Juodasis Džentelmenas jai nepadarytų galo... Nenužudytų...

— Nenužudytų! — šurpo apimti, pakartojo žaislai.

— Ir, ieškodama tamsios slėpynės, netyčia ant Ežio Kežio parpuolė...— pridūrė Kvykas.

— Kodėl Juodasis Džentelmenas norėjo nužudyti Kiaulę Maulę? — tardė Paršą Kvyką Seklys Šnervė.

— Girdi, ji žioplė, geltono žalio lietsargio nepaslėpė...— kvyktelėjo tasai.— Seklius, girdi, žioplė, ant pėdsakų užvedė...

Išsigandęs Paršas Kvykas susičiaupė, bet jau buvo per vėlu.

— Am am! — džiaugsmingai sulajo Pėdsekys Mauras.— Žinok, kad nesuklydau, kai uoščiau

geltonai žaliajį lietsargį! Galiu dabar nuo jūsų nebeslėpti: ten kartu uodėsi ir kiauliškas kvapas...

— Na ką gi. Dabar aišku! — šviptelėjo pro lūpą Seklys Šnervė,— Kiaulė Maulė — artimiausia Juodojo Džentelmeno bendriaukė! Per ją tą grobiką ir surasim!

Milicininkas Kostas susijaudinęs tris kartus subirbė švilpuku ir, nežinia kodėl, atidavė pagarbą Paršui Kvykui.

— Greičiau pas Kiaulę Maulę! — sulojo Mauras.

Ir, nutvėręs Paršo Kvyko ausį, nebepiktai timptelėjo.

— Rodyk kelią! Marš!

Beždžionė Ringė neiškentė,— užšokusi ant stalo, kur gulėjo sugipsuota koja Meškiukas Go, suspiegė:

— Ar aš nesakiau! Ar aš nesakiau! Visi keliai, či či či, veda pas Kiaulę Maulę! Pas Kiaulę Maulę! Pirmyn!

Tiktai šį kartą, jausdama pavojų, toji papliauška nekūlversčiavo priekyje, o kaip burlais, varomas silpnučio vėjo, lėtai šlepsėjo paskutinė...

TRYLIKTTAS SKYRIUS

KIAULĖ MAULĖ PASAKOJA

— Pirmiausia tegu iškloja visa, kaip buvo, Ežys Kežys! — pasiūlė Seklys Šnervė.

Sulaukęs tiek klausytojų, vargšas Ežys Kežys niekaip negalėjo atgauti šalto kraujo ir neužsičiaupdamas plūdo Kiaulę Maulę, kol pagaliau, netekęs jėgų, išsikvėpė.

— Ir štai, brolyčiai, kad ji katile išvirtų, kas iš manęs išėjo...

Ežys Kežys įsiutęs beviltiškai šiaušė, statė aukštyn sumaitotus spyglius...

Užjausdamas tepė jodu nudrėskimus nugaroje, gydė Ežį Kežį Daktaras Baltilas. O tasai be perstojo guodėsi:

— Kaip dabar, pup pup pup, su tokia šukuosena žmonėms pasirodysiu? Per tą Kiaulę Maulę mane dabar iš vitrinos pašalins!

Nelaimė Ežį Kežį ištikusi nelauktai, kai jis neskubėdamas pupsenę tamsiu koridoriumi į svečius pas bičiulį Kurmį Murmį. Staiga nuo baisaus smūgio jam visiškai sutemę akyse... Tai buvo... tai buvo...

Visų žvilgsniai nukrypo į skausmingai besivoliojančią Kiaulę Maulę.

— Aš, eidama tuo koridorium, netyčia paslydau, ir tiek...— Ežio Kežio spyglių subadyta, vaitojo Kiaulė Maulė.— Parpuoliau, paslydusi ant

obuolio žievės... Vai vai vai, į mano kūną susmigo milijonai aštriausių adatų...

Kiaulė Maulė kvėpavo sunkiai šnupuodama, it didžiulius akmenis raičiotų.

— Kriu kriu... Negaliu pajudėti. Degu kaip ugnyje!

Milicininkas Kostas be jokio gailesčio nutraukė Maulės aimanas.

— O kas, sveikas tamsta, tų obuolių žievių visur prišlamščia? — paklausė ir pats atsakė: — Tai tamstos sūnelis!

Paršas neturėjo kur dėtis — tokią kiaulystę savo močiai iškrėtė!

Susižvalgęs su Sekliu Šnerve ir Pėdsekiu Mauru, Milicininkas Kostas pasitempė uniformą ir iškilmingu balsu tęsė:

— Kiaule Maule! Įstatymo vardu esi areštuota! Turbūt nereikia paaiškinti už ką!

Kiaulė išbalo kaip krieno šaknis.

— Kvy kvy! Pasigailėkite! — atsitokėjusi sužviogė.

Nužemintai bakstelėjo šnipu į grindis.

— Aš nekalta... Vai, kaip aš nekalta, — plonai žvigčiojo. — Tai Misteris Foksas... Viską padarė tas bjaurusis Juodasis Džentelmenas... Meškį Go jisai pagrobė... O išskrodęs nerado perlo... Pasiuto dėl tos kelnių sagos! Kriu kriu... — pasakojo Kiaulė Maulė, bailiai kriuksėdama. — „Milijardas velnių tave griebtų!“ — tada suriko Juodasis Džentelmenas. O sužinojęs, jog dėl Paršo Kvyko žioplumo lietsargis pateko į gerbiamo Seklio Šnervės rankas, jis kad užsimos durklu! Aš nukurnėjau akių tiesumu... Kaip mane gyvą matot, nežinau, kur jis dabar... Norėjau čia pasislėpti... Į Kurmio Murmio požeminį bunkerį...

Seklys Šnervė, jau nepaisydamas, kad Beždžionė Ringė įkyriai sukinėjasi aplink, paklausė Kiaulės Maulės:

— Prašau atsakyti! Kaip pateko tasai lietsargis į Juodojo Džentelmeno rankas?

Nusigandusi Kiaulė Maulė nieko nebeslėpė, — nei kaip ji, Beždžionės Ringės plepumo dėka, sužinojo apie perlą, nei kaip nedelsdama nuturseno pas Juodąjį Džentelmeną, nei kaip stogo palėpėje suokalbininkai susitarė pagrobtį Meškiuką Go ir perlą išplėsti...

Papasakojo ji, kaip Juodasis Džentelmenas, kramtydamas sviestainius, gulėjo ant stogo ir kantriai laukė jos signalo — trijų kriuktelėjų: ar kelias grįžti iš rūsio bus laisvas... O sulaukęs atsidarė liuką stoge... Išskleidė Maulės atneštą geltonai žalią lietsargį... Pro liuką

šoko žemyn, naudodamasis lietsargiu kaip parašiotu, nusileido rūsin...

Juodas Misterio Fokso šešėlis tada šmėkstelėjo per visus aukštus tarsi juodas blogio paukštis. Ne kartą, pasakojo Kiaulė Maulė, ir anksčiau Juodasis Džentelmenas, susiliejęs su tamsa, mėgo visur slapčia šmižinėti, kartais keisdamas savo pavidalą ir veidą, o kartais tik veidą — nepersirengdamas maskuojančiais drabužiais...

Nusileidęs į rūšį, suokalbininkas geltonai žalią lietsargį numetė į kampą. Priėjo prie sandėlio durų, už kurių buvo uždarytas tasai, tasai... pramaniūgas Meškis Go. Atidarė savo juodą lagaminą, išsiėmė vagies įrankius ir išplėšė durų užraktą... Susirado perrištą kaspiniu dėžę... Ir spruko iš rūsio, pasigrobes Meškį... Net lietsargį iš to džiaugsmo ir skubotumo pamiršo...

Kiaulė Maulė nutilo valandėlę, pasiglostė snukiu Ežio Kežio subadytą šoną...

Paskui tęsė:

— Susizgribusi, kad lietsargis liko rūsy, pasiunčiau Kvyką jo paimti, ir viskas būtų laimingai pasibaigę, kriu kriu kriu, jeigu...— su neapykanta ji pažvelgė į Beždžionę Ringę,— jeigu ne šita klišakojė smalsianosė... Atsibasčiusi rūsin, ji ėmė skambinti telefonu Laurui ir milicijai... Per ją viskas ir apsivertė aukštyn kojomis... O paskui ir Kvykas išsidavė...

Ir sulig tais žodžiais Kiaulė Maulė piktai atsigrėžė į Kvyką.

— Nevėkšla! Nesugebėjai vikriai išnešti lietsargio! Paršas esi!

— O tamsta, gerbiamoji mama... O tamsta... Kiaulė...

Milicininkas Kostas atsistojo į jų tarpą:

— Prašau be šeimyninių įžeidinėjimų!.. Kaip po negražių žodžių vienas kitam į akis pažvelgsite! Svils iš gėdos...

Dramblys Storulis, kuris stovėjo netoliese, ištiesė straublį, nusijuokė ir tarė:

— Nesvils, Milicininke Kostai! Kiaulių akys niekad nesvyla...

— Kodėl, sveikas tamsta!?

— Kiaulės akis begėdžiai turi... O begėdžių akys, kaip liaudis sako, užpakalyje, todėl ir nesvyla...

— Pup pup pup, nebegaliu...— Ežys Kežys nutrenkė veidrodį į šalį, nepajėgdamas atstatyti kiaulės sumaigyto spyglių.— Išdanginkite tą Kiaulę Maulę kuo toliau nuo manęs! Nes nežinau, ką padarysiu...

Seklys Šnervė davė ženklą sanitarams, kad atneštų medicininius

neštuvus. O tų neštuvų būtiniausiai reikėjo — Kiaulė Maulė, nors ją Daktaras Baltilas ištepė gydomuoju balzamu, pati negalėjo paeiti.

Sanitarai nedelsdami paguldė vaitojančią Maulę ant neštuvų, ir, visiems paniekinamai švilpiant, išgabeno į rūsį, uždarė už tvirtų geležinių grotų.

Kiaulės budriai saugoti su ilgavamzdžiais šautuvais ant pečių ir kalavijais prie juostos liko Vienakojis Piratas ir Prerijų Kaubojus.

Sargybiniai buvo parinkti griežti, ir visi žaislai žinojo: iki teismo dienos jie nieko neprileis prie durų, net smalsuolės Beždzionės Ringės, kuri jau dabar staipėsi aplinkui, stengdamasi visokiomis gudrybėmis nors valandėlei įsiprašyti vidun.

Matydama, kad jos pastangos čia išgirsti naujų naujienų beviltiškos, Ringė atsistojo ant rūsio slenksčio, įsiremė rankomis į šonus ir kad ims kuo garsiausiai girtis:

— Či či či! Aš čia visų gudriausia, aš! Todėl, kad smalsiausia! Jeigu jau nenorit manęs įleisti, pasakykit patys, kodėl tasai bepypkis Seklys Šnervė Kiaulės Maulės nepaklausė: „O kurgi, gerbiamoji, paprastai slapstosi tavo draugužis, Meškiuko Go grobikas, Juodasis Džentelmenas?!. Kur?!.“

O sulig tais jos žodžiais, mano mieli...

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

JUODOJO DŽENTELMENO GALAS

...Visuose žaislų parduotuvės aukštuose sugriaudėjo radijo garsikalbis:

- Stop! Stop! Sustok, nenaudėli!
- Nykštuko Linksmučio balsas!— nustebo Seklys Šnervė.
- Juodasis Džentelmenas sprunka!— dabar per garsiakalbį šaukė jau Radistas Martynas.—Laikykite jį!
- Linksmutis jį susekė! — apsidžiaugė Milicininkas Kostas.
- Jis nori kaminu užsirangyti ant stogo... Brangi kiekviena sekundė! Skubėkime ant stogo! Į pagalbą Nykštukui Linksmučiu!

— Am am! Misteris Foksas jį nužudys! — suamsėjo įspėdamas Pėdsekys Mauras.

Taip taręs visomis trimis kojomis pirmasis nėrė į viršų.

Buvau pamiršęs pasakyti, kad Šuo Mauras jau labai seniai ir išmincingai naudojosi trimis kojomis. Ketvirtą koją — taupė senatvei. Vieni dėl tos kojos jį laikė keistuoliu, antri šykštuoliu, o aš — gudruoliu...

Šunį pasekė Seklys Šnervė su Milicininku Kostu, o paskui juos, kaip paprastai, nubildėjo žaislai. Iš teisybės — ką jie galėjo padaryti, sutikę ginkluotą Juodąjį Džentelmeną? Tuščiomis rankomis?

Žinoma, ne visi tokie buvo: ginklus turėjo ir Prerijų Kaubojus, ir Vienakojis Piratas, tačiau jiedu nediršo palikti savo sargybos vietos...

Bet,— tik pamanykit! — žaislai tarsi užmiršo, kad jie bejėgiai. Didžiausiu būriu jie dabar taip greitai dumia susidoroti su Juoduoju Džentelmenu, jog aš tik mirgančius jų kulnus matau ir negaliu visų čia išvardinti... Taigi šią naktį Vėžių Kaklelių gatvėje esančioje žaislų parduotuvėje „TIK NEŽLIUMBK“ dedasi nepaprasti dalykai... Byra jie nepaprasta sparta, liejasi kaip iš gausybės rago...

Nerimauju: ar suspės baigtis mūsų didvyrių nuotykių, kol išauš rytas? Netrukus Laikrodžio Gegutė kukavimu paskelbs dieną!!!

Bet pirma sugrįžkim kiek atgal; pažiūrėkim, kaip netikėtai, pats to nė sapne nesapnavęs, Nykštukas Linksmutis susekė Juodąjį Džentelmeną...

Atsimeni: kai visi smalsuoliai paskui seklius išdundėjo ieškoti Kiaulės Maulės, Nykštukas Linksmutis ir mėlynakė Lėlė Sigutė sava-noriškai liko globoti Meškiuko Go.

Sigutė nemėgo tuščiai leisti laiko. Apžiūrėjo Misterio Fokso peiliu suraižytą pliušinį Go švarką, savo rankdarbių krepšelyje susirado adatą ir siūlą. Paėmė gabalą raudono pliušo, ant dešinės rankos bevardžio piršto užsimovė dailutį, mažytį, auksu žibantį pirštuką, kad adata pirštų nesubadytų.

Mikliai sukirpo ir pasiuvo Meškiukui Go madingą švarkelį. Pritaikė perlamutrines sagas.

Meškiukas labai padėkojo Sigutei, bet, apsilvilkęs naująjį švarkelį, kažko susimąstė. Tyliai kumštelėjo į pašonę Nykštukui Linksmučiu: šis, nusikabinęs nuo kaklo timplę, treniravo akį ir ranką, šaudydamas į skrendančias muses.

— Linksmuti! — tyliai sušnabždėjo Go, — ką man daryti, kad Sigutė sagas prisiuvo ant švarko nugaros?.. Kaip ant mergyčių prijuosčių... Kaip man tą švarką susisagstyti, jeigu visos sagos užpakalyje, o aš pats priekyje?!

Linksmutis buvo kažką šmaikščiai betariąs, bet tuo metu... tuo metu... Kas?

Kas atsitiko? Kur? Bėkim sužinoti...

Ša! Sustokim!

Kam mums visą naktį bėgioti po žaislų parduotuvę? Ir taip kojas nuvarginom. Verčiau įtempkim ausis!

Pačiu laiku: Nykštukas Linksmutis išgirdo — jam už nugaros kažkas krebžda... Atsisuko Linksmutis, bet išvydo tik aprūkusiu sunkiu variniu dangčiu uždarytą židinį. Po akimirkos ten vėl kažkas subrazdėjo, bumbtelėjo, it sunkenybė kokia kristų, ir pro židinio plyšį pabiro suodžiai.

— Tikriausiai Katinas Pelius, — apsidžiaugė Linksmutis. — Matai, kur karstosi.

Nieko nelaukdamas, jisai pasuko prie židinio, įsikibo į sunkų varinį dangtį, įsirežė, patraukė... Dangtis sužvangėjo, ant grindų krisdamas, pakilo juodų suodžių pundulys...

— Pagaliau tave suradau! Suradau! — sušuko Linksmutis.

Ir apmirė: vietoje Peliaus iš židinio paišinas kaip kaminkrėtys išlindo Juodasis Džentelmenas...

Į Nykštuką Linksmutį žvelgė juodos it degutas Juodojo Džentelmeno akys. Ant galvos jisai buvo užsimaukšlinęs didžiuliais, nulėpusiais kraštais tamsią skrybėlę, nuo galvos iki kojų apsigaubęs juoda pelerina. Prasiskleidus jai, buvo matyti rimbas ir pistoletas... Avėjo Juodasis Džentelmenas auliniais batais su aštriais, sunkiais pentiniais... Ant rankų mūvėjo juodas zomšines pirštines, nuo jų byrėjo židinio suodžiai...

Juodajam Džentelmeniui atrodė, kad pralaukti ieškojimo įkarštį židinyje bus saugiausia... Bet, suvokęs, kad Kiaulė Maulė galutinai viską išplepės, Juodasis Džentelmenas, žaislų būriui nutolus, ryžosi židinio kaminiu užsirepečkoti ant stogo, kur Kaminyčioje paslėpęs laikė savo

Skraidantį Balioną... Rimtų rimčiausiai išsigandęs gresiančio susidorojimo, gelbėdamas savo spirgantį kailį, Foksas skubėjo pasprukti atgal į užjūrį...

Bet, kardamasis kaminu aukštyn, paslydo ir bumbtelėjo atgal į židinių... Ne tik smagiai prisitrenkė, bet ir savo slėptuvę išdavė, dėl ko labai įtūžo.

— Helio! — subliovė jis seno ožio balsu, įspitrinęs piktas akis į Nykštuką Linksmutį.— Ko maišaisi man po akim?

Nykštukas Linksmutis, taip netikėtai pamatęs visų pasmerktą ir ieškomą nusikaltėlį, taipogi apstulbo. Tik stebėjosi labai trumpai, gal pusę akimirkos, ne daugiau!

Užtat už jo nugaros Meškiukas Go nuleipo nuo išgąščio...

— Tai tu, piktadary! — sušuko Linksmutis.

Ir tuojau siekė kišenėn timplės. Bet timplė, deja, gulėjo palikta ant stalo, šalia nuleipusio Meškiuko Go...

— Stok! Nė iš vietos! — narsiai šaukė mažiulis. Ir, kadangi durys buvo šalia, užstojo jas savimi.

Juodasis Džentelmenas kaip durklą išmeigė akis į mažiulį, išsišiepė kaip plėšri juodoji pantera... Juodi ūsai pasišiausė, akyse užsiliepsnojo kraugeriškos ugnelės.

— Iš kelio, snargly!!! — pakėlė pentinuotą koją, ranka graibydamasis peilio, bet tas lyg tyčia užstrigo makštyse.

Drebėdama iš baimės, Lėlė Sigutė sušuko:

— Linksmuti, saugokis!

Nykštukas, nenuleisdamas akių nuo užjūrio bandito, suriko jai:

— Sigute! Skambink Laurui! Tegul Martynas žaibiškai įjungia visus mikrofonus! Radijo garsiakalbius...

Sigutė nedelsdama, kad Juodasis Džentelmenas neužkirstų kelio, spruko pro duris ir virpančiom rankom jas užrakino.

Ir Lauras, ir Martynas iš pusės žodžio suprato Sigutę. Todėl visų aukštų radijo garsiakalbiuose tučtuojau pasigirdo Nykštuko Linksmučio balsas:

— Nė iš vietos! Sustok, nenaudėli! Ak! Jis paspruks!

— Juodasis Džentelmenas sprunka! — antrino Linksmučiui Radistas Martynas.

Juodasis Džentelmenas suprato, kad reikalai susiklostė nekaip. Putodamas pykčiu, prišokęs spyrė Nykštukui Linksmučiui. Prasiveržė

pro nuvirtusį, iš skausmo besiraičiojantį mažiulį, išspyrė duris ir, kiek jėgos leidžia, pasileido bėgti.

Vienintelis Misterio Fokso tikslas buvo, kad ir kiek tai kainuotų, pasiekti ant stogo paslėptą Skraidantį Balioną...

— Ak! Ak! Ak! — susirietęs į kamuolį, vaitojo Nykštukas Linksmutis.— Skauda!

Sukaupęs visą savo valią, atsikėlė, prisvirduliavo prie stalo, kur gulėjo sugipsuotas, iš baimės vos gyvas Go.

— Ramiai gulėk! — sušuko jam Linksmutis.— Tuoju ateis Sigutė!

Ir, pastvėręs savo paliktą timplę, jisai nušlubčiojo Juodajam Džentelmanui iš paskos...

O radijo garsiakalbis vis griaudėjo:

— Juodasis Džentelmenas bėga! Bėga!!! Jį vejasi Nykštukas Linksmutis!

— Greičiau jam į pagalbą, visi, visi! — labai sunerimęs dėl mažiulio gyvybės, šaukė Seklys Šnervė.

— Paskui mane, sveiki tamstos! — jau pasileidęs tekinas, išsitraukė pistoletą Milicininkas Kostas.

— Am am! — aštrino atkištus dantis Mauras.— Šį kartą jis nepaspruks!

— Mes su jumis! — iš rūšio galvotrūkčiais lėkdamas laiptais, atsiliepė Prerijų Kaubojus su laso rankoje.

— Uf uf! — greta bėgo indėnas Erelio Akis, grėsmingai prilaikydamas lanką.

Pagaliau, nebe kažin kiek atsilikę nuo Misterio Fokso, persekiotojai atsidūrė ant žaislų parduotuvės stogo...

Apšviestame retomis žvaigždėmis dangaus fone juodavo kaminas, o virš jo — juodas Juodojo Džentelmeno siluetas. Piktadarys nebesislėpdamas iš visų jėgų, net ūsai susiraitė, iškėlęs pūtė savo Skraidantį Balioną...

— Stok! Šausiu! — sušuko Milicininkas Kostas ir ėmė pistoletu taikytis.

Pasigirdo piktas, pasityčiojās juokas:

— Helio! Papūskite man į skiauterę!

Apvaliai pripūtęs Skraidantį Balioną Juodasis Džentelmenas stryktelėjo per siūbuojančios gondolos kraštą, vienu kirčiu perkirto virvę su balastu ir, parodęs visiems nosį, pradėjo kilti į viršų...

Milicininkas Kostas, iš stropumo išsiviepęs, primerkė akį ir šovė. Tačiau laukiamo šūvio nepasigirdo: tik tyliai spragtelėjo pistoleto gaidukas...

— Gėda man! — susiėmė už galvos² Milicininkas Kostas. — Beskubėdamas pamiršau šovinius užtaisyti pistoletą...

Prerijų Kaubojus, apsukęs aplink galvą laso, sviedė aukštyn, bet virvė, palietusi kylančio baliono paviršių, nuslydo...

Indėnas Erelio Akis skubėdamas į lanką įsidėjo strėlę ir taikėsi į kylantį balioną... Tačiau per stipriai įtempė lanką, ir tasai triokštelėjęs sulūžo...

— Vienos nesėkmės! — šūkčiojo įnirtęs Seklys Šnervė.

— Jis paspruks, am am! — pakėlęs į dangų galvą, staugė Mauras.

— Paspruks! Paspruks niekadėjas! — kaip aidas pakartojo nusiminę žaislai.

Beždžionė Ringė iš pykčio nusidraskė ausis...

Dramblys Storulis pats sau užmynė straublį...

Žaislai bejėgiškai grasino kumščiais...

— Helio! Ha ha ha! Helio! — aukštyn kildamas, kvatojosi Juodasis Džentelmenas. — Ne jūsų nosiai mane pasiekti!

Tada atsitiko TAI, apie KĄ metų metais, kiekvieną naktį žaislai vieni kitiems pasakos ir visais balsais garbstys didvyri.

— Praleiskite mane! Praleiskite! — išgirdo žaislai. — Neilgai jisai juoksis!

Tai Nykštukas Linksmutis šlubčiodamas brovėsi į priekį.

Bet — o keistenybė! — dar jam neprasibrovus, Juodasis Džentelmenas staiga tikrai nustojo kvatojęs.

Jis išgąstingai suriko ir griebėsi už siūbuojančios gondolos krašto... Rėkė ne vienas — gondolos gilumoje kažkas piktai kniaukė!

— Pššš! Pššš! — supurkštė ir iš gondolos Juodajam Džentelmeniui ant sprando liuoktelėjo įsiutęs žvėrelis.

— Pššš! Pššš!!! — šnypštė jis. — Mindo mano uodegą!

Kad žinotumėt, kas ten buvo!.. Nagi nuo valerijono pasigėręs Katinas Pelius!

Jisai, išsprukęs iš arešto, nukiceno ieškoti ramios vietelės: norėjosi miego, skaudėjo pagiriojant galvą... Radęs gondolą (o katinai iš viso labai mėgsta stogus ir krepšius), įlipo vidun, susirietė į kamuolį, ausis prisidengė uodega ir užmigo...

Bloga nuotaika buvo apėmusi Katiną Pelių, o čia per miegus pajuto, jog kažkieno auliniai batai mindo jam uodegą...

To, žinoma, buvo per daug! Įtūžęs miauktelėjo ir, rodydamas nenuolankų charakterį, akiplėšai, kuris nemandagiai mindo uodegą, įsisiurbė visų keturių kojų aštriais nagais sprandan...

Dar po akimirkos Pelius, neapsakomai nustebęs, pajuto, kad jiems po kojomis tolsta žemė, o artėja mėnulis...

Katinas į dangų kaip gyvas skrido pirmąsyk. Todėl jam atrodė, kad apačioje žiojasi juoda bedugnė... Dėl viso ko dar tvirčiau suleido nagus akiplėšai į sprandą...

Tik išsiblaivėjęs suvokė, ką jisai laiko nusitvėręs...

— Miau! — pasišiaušė Peliui nugara.— Tai Juodasis Džentelmenas!

— Taip! Tai aš! Paleisk greičiau! — sukriokė Misteris Foksas.— Galvą tau nusuksiu!

— Paleisti, kad man galvą nusuktum? — suprunkštė atsipeikėjęs Pelius.— Kitur ieškok kvailių! Nepaleisiu nė už viso pasaulio valerijonus! Pirmų pirmiausia, meldžiamasis, mes perdaug arti dangaus...

— Sakau, paleisk! — bliovė piktadarys.

— Antrų antriamiausia — mūsų laukia žemėje!

Ir Pelius pasižiūrėjo žemyn.

Įsižiūrėjęs pamatė (juk katės naktį labai gerai mato!) apačioje, ant stogo, Milicininką Kostą, Pėdsekį Maurą, Seklį Šnervę, kumščiais grūmojančią žaislų minią ir Linksmutį, užsirepečkenusį ant kamino viršaus, duodantį jam rankomis kažkokius ženklus...

Pelius viską suprato...

— Leiskis žemyn! — paliepė banditui.— Miau! Kam sakau!

Ir vinklią savo uodegą su juodu galiuku kaip kilpą apvyniojo aplink Juodojo Džentelmeno kaklą.

— Niekados! — suriko Juodasis Džentelmenas ir išsitraukė peilį.

Užsimojo, taikydamas į Katiną Pelių...

Pašiuropo žaislai: galas murkliui...

Nepasimetė tiktai vienintelis Nykštukas Linksmutis. Jisai mikliai įsidėjo į timplę aštrų akmenuką, primerkė akį, nusitaikė... Įtempė iš visų jėgų timplę...

Nuzvimbė aštrus akmenukas kaip kulka... Cvanktelėjo į Skraidantį Balioną, ir tuojau visi išgirdo, kaip šnypščia, iš jo verždamasis lauk, oras...

Skraidantis Balionas ėmė leistis žemyn...

Nykštukas Linksmutis iš visų nykštukiškų plaučių šaukė:
— Valio! Valio! Valio!

Greta jo kaip didžiulis futbolo kamuolys bumbtelėjo Skraidantis Balionas.

— Rankas aukštyn! — nutaikė timplę Juodojo Džentelmeno kakton Linksmutis.— Aukštyn!

— Pasiduok! Niekur jau nepaspruksi! — sušuko Seklys Šnervė. Milicininkas Kostas skardžiai sušvilpė.

— Įstatymo vardu, sveikas tamsta, areštuoju!

— Priėjai, am am, liepto galą, piktadary!

Katinas Pelius, nagais įsitvėręs, tebelaikė Misterį Foką už sprando...

Grobikas, kaip epušės lapas drebėdamas, išlipo iš baliono gondolos ir atsistojo ant kamino krašto.

Palengvėjęs Skraidantis Balionas vėl pakilo aukštyn, bet greitai supliuško ir nukrito į patvorį.

Katinas Pelius nušoko nuo Juodojo Džentelmeno sprando ir ėmė glaustytis apie Linksmučio kojas.

— Aš būsiu geras, Linksmuti,— tyliai sumurkė.— Daugiau nebegeisiu beždžioniškų valerijonų, nebeskrajosiu padangėmis. Katino vieta žemėje, jis ne paukštis...

— Nežudykite! — maldaudamas ištiesė rankas į žaislus Juodasis Džentelmenas.— Ir aš būsiu geras!

— Manai, kad patikėsime? — sušuko Milicininkas Kostas piktadariui.— Atkišk rankas, surakinsiu!

— Niekados, niekados! — staiga sumekeno piktadarys seno įtūžusio ožio balsu.

Ir, niekam nesitikint, išsitraukė iš po juodojo apsiausto šaudyklę, nusitaikė į milicininką.

Visi apmirė.

Ūmai — lyg tyčia! — iš kamino pliūptelėjo juodi dūmai... Didelis juodų dūmų kamuolys! (Tai Sigutė sugrįžo pas Meškiuką Go ir, norėdama sušildyti jį, negalintį atsikelti nuo stalo, užkūrė ugnį židinyje.) Dūmai staiga išpūtė juodąjį Juodojo Džentelmeno apsiaustą. Kaip balionas jisai dar kartą pakilo į orą...

Paskui apsvirtė galva žemyn ir, baisingai šaukdamas, ėmė kristi...

— Matai koks! Či či či! — nepraleido progos pasišaipyti Beždžionė Ringė.— Gal mano, kad tiesiai į cirko areną pataikys?

Juodasis Džentelmenas, kelis kartus apsvirtęs ore, iš aukštumos trenkėsi į kietą žemę...

Išlakstė išbarbėjo į šalis, kas sau, visi sudužusio Misterio Fokso rataliai, spyruoklės, varžteliai, rutuliniai guoliai ir vinutės...

Toksai negarbingas buvo užjūrio Misterio Fokso, Juodojo Džentelmeno,

GALAS...

Man pasakoti nedaug teliko...

Kai piktadarys žuvo, visi lengvai atsiduso, niekas nesigailėjo nedorėlio...

Žaislų parduojuvės „TIK NEŽLIUMBK“ gyventojai šventė pergalę. Liepsnojo elektriniai fakelai, mirksėjo kiniškos lampados su drakonais, žybciojo spalvoti prožektoriai...

Sustoję ratu, žaislai rengėsi dainuoti šventinę dainą. Bet pirmiausia jie karštai padėjo Milicininkui Kostui, Sekliui Šnervei ir Pėdsekiui Maurui...

Tačiau daugiausia pagyrimų teko Nykštukui Linksmučiui ir Katinui Peliui. Patys suprantate, kodėl...

Dramblis Storulis ta iškilminga proga norėjo tarti dar iškilmingesnį žodį, bet nesuspėjo: nešdama ant rankų Meškiuką Go, atėjo mėlynakė Lėlė Sigutė... Už jų nedrąsiai kiūtino kažkoks rausvutis, nepažįstamas, bet labai matytas padaras...

— Kvy kvil! — neatsistebint juo, kukliai nusilenkė susirinkusiems Paršas Kvykas.— Galima į jūsų būrį?

Visi aiktelėjo: Kvykas buvo neatpažįstamai nusiprausęs...

Pirmą kartą gyvenime pats išsimaudė, net dantis su šepetėliu stropiai išsivalė!

O! Patikėkite manim, labai nelengvas buvo pirmasis Paršo Kvyko žingsnis į šviesią ateitį...

— Na, ko mes gaištam? — suplasnojo sparnais nekantrūs Du Gaidečiai.— Kakaryko!.. Skelbiame šventę!

Pradėjo groti Bremeno miesto muzikantai, nuaidėjo trimitai, jiems pritarė mušamieji (mušamieji! ne — lupamieji!) instrumentai...

Kai įsijungė švelnus mėlynakės, ilgakasės Lėlės Sigutės balsas, ėmė dainuoti visi žaislai. Traukė dainą ir Beždžionė Ringė, tik labai nepataikė į natą, nes buvo žvaira...

Daina nutrūko,— apačioje pasigirdo Laikrodžio Gegutės kukavimas: — Ku kū! Ku kū!.. Ku kū! Ku kū...

Baigėsi naktis.

Kuo skubiausiai žaislai nudardėjo laiptais. Kiekvienas grįžo į savo aukštą, sustingo, kaip buvo įpratę, lentynose...

Čia jie lauks, kada prasivers parduotuvės durys, pirkėjams ims linkėti Lokys Lepečkorius...

Atėję vaikai nusipirks Doktorą Baltilą ar Sportininką Sunkiasvorį, ar Milicininką Kostą, ar Radistą Martyną, ar kitokį žaislą.

O žaidžiant pamėgti žaislai jiems padės išmokti ir pamėgti darbą, galbūt visam gyvenimui...

Išaušo skaistus rytas.

Žaislų parduotuvėje vyravo gili rimtis. Tik retkarčiais ją sudrumsdavo naktinio sargo Knarlio Knarklio knarkimas...

Šit, sakyčiau, ir viskas.

Viskas? Tikrai?

Palaukite! Palaukite!

Palaukite, kol prabėgs savaitė...

Kol vieną gražų rytmetį atbus naktinis parduotuvės sargas Knarllys Knarklys...

Kas nutiko? Kodėl jisai, patikrinęs TIK NEŽLIUMBK žaislų parduotuvę, net šautuvą pametęs, taip greitai bėga prie rašomojo stalo?

Paėmė Knarllys Knarklys popieriaus lapą, pieštuką ir rašo, rašo... Prirašęs vieną puslapį, atverčia kitą...

Netveriu iš smalsumo: atverskime ir mes tą paskutinį puslapį...

EPILOGAS, KURIS GALI BŪTI NAUJŲ NUOTYKIŲ
PRADŽIA

KRIŠTOLINIO RUTULIO direktoriui
Liūliui Paliūliui!

Atbudęs pranešu Tamstai:

Iš žaislų parduotuvės vėl dingo pliušinis Meškiukas Go.

Priežastis nežinoma.

Lokys Lepečkorius jums žemai lenkiasi. Sako — tarpduryje radęs pamestą laišką.

O tenai, tame laiške, parašyta:

Meškiukas Go pas tokį vaiką, Gediminą, pakliuvo..

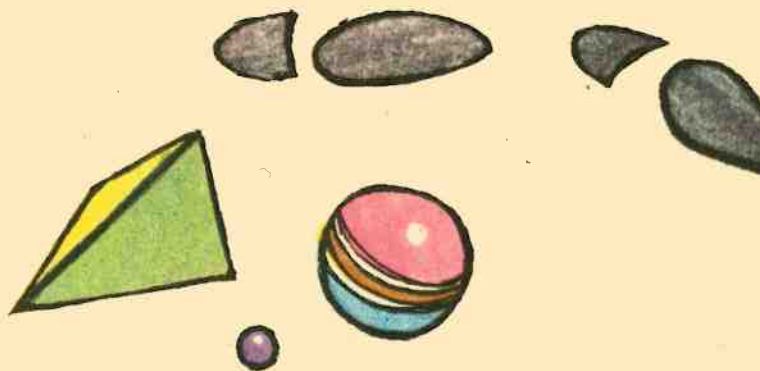
Močiutė jam padovanojo..

Mūsiškiui Go ten gera, bet blogai, jog vaikučių tarpe pasklido gandas apie užburtą Perlą, kuris yra nežinia kurio Meškiuko Go krūtinėje. Gavę meškiuką, jie tuojau perkerpa pilvo siūles, nekantariai jį išnaršo... Nori sužinoti, kas meškiuko viduje užsiūta.

Gal beždžionė Ringė, toji ilgaliežuvė, vaikams viską išplepėjo? Reikėtų kuo greičiausiai ištirti šitą įvykį. O tokią beždžionę nedelsiant nuo visų atskirti. Nes kitaip—visiems Meškiukams Go gresia neišvengiamas pavojus! Su aukšta pagarba

Knarlys

Knarklys

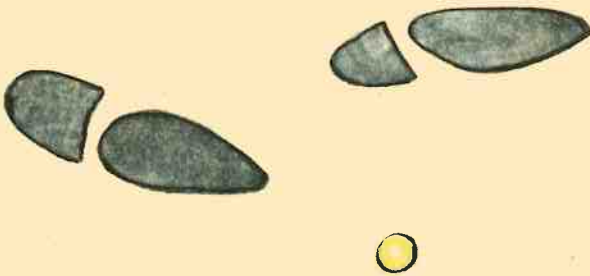
TURINYS

ČIA — PROLOGAS...

Tik nežliumbk	6
Keisti aukštai	7
Linksmos durys	7
Pačios geriausios slėpynės	8
Nesumaišyk	10
Direktorius Liūlys Paliūlys miega	10
Raudona akis užmerkta	11
Mušamieji! Argi jie skaudūs?	12
Per neatidumą	13
Trinkt drinkt, drinkt trinkt	14

TSS! BŪKITE ATIDŪS IR AUSYLI!..

Žaibo telegrama	18
Siaubi naujiena	20
Du žingsniai pirmyn — pusė atgal	32
Ko jūs nežinote	35
Meškiukas Go ir jo paslaptis	40
Užburtas perlas	42
Kodėl klydo Milicininkas Kostas	45
Ringė šaukiasi pagalbos	52
Kaip Seklys Šnervė metė rūkyti	58
Kas geriau: ar būti nepatenkintu Liūtu, ar patenkinta Beždžione	61
Meškiukas Go surastas	67
Kaip galima sugarbanoti ežį	72
Kiaulė Maulė pasakoja	77
Juodojo Džentelmeno galas	81
EPILOGAS, kuris gali būti naujų nuotykių pradžia	93

TIKIMOKYKLINIAM IR JAUNESNIAM MOKYKLINIAM AMŽIUI

ИБ № 2005

ВИТАУТАС МИСЯВИЧЮС
КОНЕЦ ЧЕРНОГО ДЖЕНТЕЛЬМЕНА

На литовском языке
Художник Повилас Куприс
Издательство «Вага», 232600, Вильнюс, пр. Ленина 50

VYTAUTAS MISEVICIUS
JUODOJO DŽENTELMENO GALAS

Redaktorė D. MONTVILIENĖ
Men. redaktorius R. TUMASONIS
Techn. redaktorė B. SLIVINSKIENĖ
Korektorė R. DUDZINSKAITĖ

Duota rinkti 1981.III.15
Pasirašyta spaudai 1981.X.13
Leidinio Nr. 10216
Formatas 84×108¹/₁₆. Ofsetinis popierius Nr. 2
Sriftas 12 p. „Baltika“. Fotorinkimas. Ofsetas
10,1 apsk. sp. l. 41,2 sąl. sp. atsp. 7,9 leid. l.
Tiražas 40 000 egz. Užsak. Nr. 492
Kaina 95 kp

„Vagos“ leidykla, 232600, Vilnius, Lenino pr. 50
Spaude K. Poželos spaustuvė, 233000, Kaunas, Gedimino 10

